

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ—ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ—ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

ΤΟΜΟΣ Α΄.

15 ΙΟΥΝΙΟΥ, 1863.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 12.

ΟΚΤΩ ΑΝΤΙ ΕΝΝΕΑ

Ἐντὸς χλοερῶν καὶ μυροβάλου κήπου τῆς Χα-
ρεντῶνος ἀνθρωπὸς τις μικρὸς ὠμος ἐσύναξε λίθους
καὶ λάσπην.

— Κύριε, τῷ εἶπον, δύνασθε νὰ με ὀδηγήσητε εἰς
τὸν ἀσθενῆ Κ. Λεγράνδον;

— Κύριε, μὴ μὲ διακόπτετε . . . ἔχω πολλὰς
ἀσχολίας . . . ἰδοὺ εὖρον μεταλλεῖον ἀδαμάν-
των, ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ κάμνητε λόγον,
διότι ἡ κυβέρνησις θὰ μοὶ τὸ ἀφαιρέσῃ.

Ἀφῆκε τὸν δυστυχῆ παράφρονα καὶ ἐπλησίασα
εἰς τινὰ φύλλα καὶ καταστήματος, ὡς ἐφαίνετο
ἐκ τῶν ἀργυρῶν κεντημάτων τοῦ ἐπενδύτου του.

— Τὸν κύριον Λεγράνδον θέλετε νὰ ἰδῆτε, μὲ εἶ-
πεν, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρετε ὅτι δὲν εἶναι τόσο ἐυ-
κολον;

— Τὸ γνωρίζω, ἡ ἀσθενεία του . . .

— Εἶναι δεινὴ· πολλάκις τοῦ ἔρχονται στιγμὰι
δεινῆς μανίας . . . ἂν ἐπιμένετε ὅμως, καὶ ἔχετε
τὴν ὑπομονὴν νὰ τὸν ἀκούσητε, διότι εἶναι ἀρκε-
τὰ πολύλογος . . .

— Δὲν θὰ τὸν διακρίψω παντάπασιν, ἀνεφώνησα·
ὀδήγησόν με πλησίον σου.

Τότε ὁ φύλαξ λαβὼν με ἐκ τῆς χειρὸς, μὲ ὀ-
δήγησεν εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ Φρενοκομείου. Ὦ! πό-
σον ἡ καρδίκα μου συνεστάλη! . . . Ἡ ἀπλὴ παρα-
φροσύνη δὲν ἔχει τι ἀπαίσιον, ἴσως εἶναι εὐτυχεῖς
οἱ ἐν τῷ κήπῳ, οἵτινες εἴτε παίζουσιν εἰς τὸν ἥ-
λιον, εἴτε ζητοῦσι μεταλλεῖα χρυσοῦ ὑπὸ τὰς βο-
δωνιάς καὶ τὰ ἄνθη, ἀλλ' ἂν ἰδῆτε τὰς ὠχρὰς καὶ
πελιδνάς μορφὰς τῶν μαινομένων, οἵτινες προσπα-
θοῦσι νὰ ἰδῶσι τὸν οὐρανὸν διὰ τῶν κιγκλίδων, ἂν
παρατηρήσητε τὰς ἀκτενίστους κεφαλὰς των, τὰ
κατεσχισμένα μέτωπά των, θέλετε εὐγρηθῆ εἰς αὐ-
τοὺς τὴν γαλήνην τοῦ τάφου.

Ὁ φύλαξ ἐστάθη εἰς δωμάτιον, ὅπου ἦτο γε-
γραμμένον διὰ λευκῶν χαρακτῆρων·

Μαριώδης ἀριθ. 21

Ἐπειτα περιστρέψας τρίς τὸ κλειδίον καὶ ἀπο-
σπᾶσας δύο μοχλοὺς, μὲ εἰσήγαγεν ἐντὸς αὐτοῦ.

Ἐπὶ κλίνης ἔκειτο ἀνὴρ μὲ σπινθηροβόλον ὄμ-
μα, μὲ ἀφρόεν στόμα· ἐφαίνετο ὡς ἀπὸ δεινοῦ
ὄνειρου ἐξερχόμενος, διότι ἰδρὸς περιέβρεεν εἰς τὸ
μέτωπόν του.

— Λεγράνδος, είπεν ο φύλαξ, ο κύριος θέλει να σάς ιδῆ.
 — Ένας συμπατριώτης σας, προσέθηκα, έχομεν την αὐτὴν πατρίδα.
 — Εἰσθε ἀπὸ τὸ Δουά, ἀπεκρίθη ὁ Λεγράνδος; πῶς διάγουσιν λοιπὸν εἰς Δουά; ἔχω πολὺν καιρὸν ν' ἀκούσω τὸν ἦχον τῶν ἐθνικῶν σαλπισμάτων.
 — Ἡ ἄρκτος, ἀπήντησα, ἐνασχολεῖται μᾶλλον ἀπὸ τὰ ἐξωτερικὰ τηλεβόλα, παρὰ ἀπὸ τοὺς ἐσωτερικοὺς θορύβους, ἄλλως τε τὰ στρατόπεδα μᾶς ἀφήρσαν μέγα μέρος τῆς νεολαίας μας.
 — Τί λέγετε; εἶπεν ὁ Λεγράνδος. Φεῦ! ἐγὼ δὲν ζῶ πλέον, εἶμαι νεκρὸς εἰς τὴν γῆν, εἶμαι διαγεγραμμένος ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ζώντων. Ἐάν ἤξεύρατε τὴν ἱστορίαν μου, ἐάν εἶχατε τὴν ὑπομονὴν νὰ τὴν ἀκούσητε...
 — Κύριε, ἀπεκρίθη, ἐάν ἡ διήγησις τῶν δυστυχιῶν σας δύναιται νὰ σᾶς ἀνακουρίσῃ, θὰ τὴν ἀκούσω μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος. Ἐπεθύμησα νὰ σᾶς ἴδω οὐχὶ χάριν κοινῆς περιεργείας, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀναφέρω τὰ περὶ ὑμῶν εἰς τοὺς οἰκείους καὶ φίλους σας.
 — Πολὺ καλῶ, ὑπέλαβεν ὁ Λεγράνδος, ἀλλὰ πρὶν ἀρχίσω τὴν πένθιμον ἱστορίαν μου θέλω σᾶς δεῖξει τὸ αἴτιον τῆς συμφορᾶς μου.
 — Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐξήγαγε κάτωθεν τοῦ προσκεφαλαίου ἡμερολόγιον, τὸ ἠνέφεξε καὶ ἔπειτα ἔθεσε τὸν δάκτυλον εἰς τὴν ἀκόλουθον περικοπήν.
 8 Φ.Ιωρεά. *E.labor parὰ τοῦ κυρίου Α.Ι. δευτέρου δώδεκα ζεῦγη ἐρωτιῶν.
 Παρατηρήσατε, μὲ εἶπεν, αὐτὸ τὸ 8 ἐγίνε μετὰ ταῦτα ἐπὶ τοῦ 9, τὸ ὁποῖον εἶχον γράψῃ προηγουμένως... Θέλετε πιστεύσει ὅτι δι' αὐτὸ τὸ λάθος ἔπεσεν ἡ κεφαλὴ ἐνὸς ἀνθρώπου;
 — Εἶναι δυνατόν!
 — Ναι αὐτὸ τὸ 8 ἀντὶ τοῦ 9 ἐπήνεγκε τὸν θάνατον ἐνὸς ἀθώου! θέλετε μάθει πῶς, καὶ ἀκούσατε.
 Ἦμην ἀδελφάντοπόλις καὶ οὐδὲως ὑπόπτειον, ὅτι σημειῶν κατὰ τὸ σῆμα εἰς τὸ ἡμερολόγιόν μου τὴν παραλαβὴν ἐμπορευμάτων, ἤθελον φέρει εἰς τὸν τάφον φίλον προσφιλῆ, τὸν Λεζούρκ. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν ἔγραψα ταῦτα, ἦμην μετ' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς πρωΐας τὴν αὐτὴν ἡμέραν, κύριε, συνέβη καὶ τὸ ἐξῆς κακούρημα.
 Κἄποιος Δουραχάτος, ἄνθρωπος κακῆς διαγωγῆς, ἔλαβε μίαν θέσιν εἰς τὴν ταχυδρομικὴν ἀμπαξὴν τὴν ἀνεχώρουσαν ἀπὸ Λυῶν εἰς Παρισίους, καὶ ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ ταχυδρόμου ἄνευ ἀποσκευῆς.

Ταῦτοχρόνως τέσσαρες ἄνθρωποι ἀναχωρήσαντες ἔφιπποι ἐκ Παρισίων διευθύνοντο πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Λυῶν. Ἰνομάζοντο δὲ οὗτοι Βιδέλλης, Δυβῶσκος, Ρουσσῆς καὶ Κουριόλ. Τοὺς ἵππους εἶχον ἐνοικιάσει ἀπὸ τινος, ὀνόματι Βερνάρδον, ὅστις ἦτο συνεννοημένος μετ' αὐτῶν. Ἐν τῇ ἀμαξῇ ὁ Δουραχάτος ἤρχισε συνομιλίαν μετὰ τοῦ ταχυδρόμου.
 — Καὶ δὲν φοβεῖσαι νὰ ταξιδεύης οὕτω μόνος;
 — Τί ἔχω νὰ φοβηθῶ;
 — Θεέ μου, φέρεις τόσα χρήματα, ἂν κλέπται παρουσιασθῶσι;
 — Μὴ μοῦ βάλῃς τοιαύτας ἰδέας, ὑπέλαβεν ὁ ταχυδρόμος; δὲν ἤξεύρεις πόσας φοραῖς ὠνευρέθηθην ὅτι ἐρονευόμην καθ' ὁδὸν δι' ἐγχειριδίων, καὶ μολοντί δὲν εἶμαι δειλὸς ἀρκετὰ ἐφοβήθην.
 Μόλις ὁ ταχυδρόμος ἐτελείωσε τοὺς λόγους αὐτοῦ καὶ συριγμὸς ἤκούσθη.

 Ἦτο σχεδὸν ἐνάτη τῆς ἐσπέρας... τὸ σκότος ἦτο βαθύ καὶ ἡ ἀμαξία εἶχεν ἤδη φθάσει εἰς Λιερσέν... Αἴθνης τέσσαρες ἄνδρες, οἱ τέσσαρες ἐκεῖνοι περὶ ὧν σᾶς ἀνέφερα, ἐπέπεσαν κατὰ τοῦ ταχυδρόμου.
 Ὁ Δουραχάτος, ὅστις ἦτον ἄπλοῦς κλέπτης καὶ ὡς τοιοῦτος προσήρχετο βοηθὸς τῶν κακοποιῶν, ἀνέκραξεν.
 Ὁχι αἶμα, κύριοι, τί διάβολο! δὲν εἶναι ἀστείμὸς ἤλθομεν νὰ κλέψωμεν καὶ ὄχι νὰ δολοφονήσωμεν.
 Ὁ Ρουσσῆς, εἰς τῶν δολοφόνων, βλέπων τὸν συνάδελφόν του ἔχοντα τύψεις συνειδήτους τὸν ἐξέβριψε κατὰ γῆς καὶ τοῦ ἐπέβαλε σιωπὴν.
 Ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ οἱ τρεῖς ἄλλοι κακούρηγοι κατέβαλον τὸν ἀμαξηλάτην, καίτοι γενναίως ὑπερασπισθέντα, τοῦ ἔκοψαν πρῶτον τὴν χεῖρα καὶ ἔπειτα τοῦ ἔσχισαν τὸ κρανίον ὁ ταχυδρόμος ἀσθενέστερος ἐκείνου ὑπέκυψε ταχύτερον ἔκοψαν δὲ καὶ αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν δι' ἐγχειριδίου.
 Μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ δεινοῦ τούτου κακούρηματος, οἱ λησταὶ ἔσυραν τὴν ἀμαξίαν ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ, καὶ λαθόντες ἐξ αὐτῆς πᾶν ὅ,τι λόγου ἄξιον, ὑπέστρεψαν εἰς Παρισίους, συμπαράλαβόντες καὶ τὸν ἀξιότιμον Δουραχάτον. Σημειωτέον δὲ, ὅτι οὗτος μὴ ἔχων ἵππον, ἔλαβε τὸν τοῦ ἀμαξηλάτου, καὶ ὅτε ἐφθασαν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Ἀργίου Γεωργίου τὸ δυστυχὲς ζῶον ἠναντιοῦτο νὰ προχωρήσῃ, διότι ἐκεῖ ἐμελλε νὰ σταθῇ ἐάν ὁ κύριός του δὲν ἐρονευέτο ὁ ἵππος οὗτος ἐγκατα-

ληφθεὶς μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ δολοφόνου Ρουσσῆ εἰς τὸ προάστειον τοῦ Παρνασσού, εὐρέθη ὑπὸ τινος ἀστυνομικοῦ κλητῆρος.
 Εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος εὔρον τὸ πτώμα τοῦ ταχυδρόμου, τοῦ ὁποῖου ἡ κεφαλὴ ἦτον σχεδὸν κεχωρισμένη τοῦ σώματος, καὶ τὸ τοῦ ἀμαξηλάτου γυμνὸν καὶ πλήρες τραυμάτων εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ἐκεῖτο ἐπανωφόριον φαῖον μὲ παρυφὴν βαθύχροα, ζῖφος καὶ θήκη ἡ λεπίς ἦτο καθιμακμένη, καὶ ἔφερον ὡς ἐμβλημα ἀφ' ἐνὸς μὲν «ἡ τιμὴ μὲ ὀδηγεῖ», ἀφ' ἑτέρου δὲ «ὑπὲρ τῆς πατρίδος μου». Ἀπωτέρω δὲ ἕτερον ζῖφος, θήκη ἐγχειριδίου καὶ πτεριστῆρ ἀργυροειδῆς μὲ κρίκους. Μὴ λησμονήσητε τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀντικείμενον, διότι ἔχει μεγάλην σπουδαιότητα εἰς τὴν ἀληθινὰν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν σᾶς διηγούμεαι.
 Οἱ χωροφύλακες προσκληθέντες περαχρήμα ὑπὸ τῆς ἀρχῆς κατέθεσαν, ὅτι τὴν προτεραίαν εἶδον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τέσσαρες ἄνδρας, οἵτινες ἐφάνοντο μᾶλλον περιπατοῦντες πρὸς διασκεδασιν ἢ ὁδοιποροῦντες ὅι ἄνθρωποι οὗτοι ἐγευματίσθη εἰς Μοντσερὸν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τῆς κυρίας Ἐβράρδ, εἶχον δὲ πῖσι τὸν καφφὲν τῶν εἰς τὸ καφφενεῖον τῆς Σατελκίν, ἔπειτα δὲ εἰς Λιερσίν, εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ Σιχαμπῶ.
 Μετὰ τὰς πληροφορίας ταύτας, τὰς ληρθείσας παρὰ τῆς ἀστυνομίας συνελήφθησαν ὡς ἐνοχοὶ τῆς δολοφονίας τοῦ ταχυδρόμου τοῦ Λυῶν ὁ Στέφανος Κουριόλ, διαμένων μετὰ τῆς ἐρωμένης του παρὰ τινι Ριχάρδῳ, διότι ἀπαδείχθη ὅτι ἔλαβε τέσσαρας ἵππους, χρησιμεύσαντας εἰς τὸ ἐγκλημα, ὁ Ριχάρδος ὁ ξενοδόχος τῶν, ὁ Γολλιέ, ὑπάλληλος ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν μετακομίσεων καὶ ὁ Γουέσνος, εὐρέθεις εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γολλιέ.
 Τοὺς κατηγορουμένους τούτους ἔφερον εἰς Παρισίους ἀφοῦ ἐπυράγισαν τὰ ἔγγραφα τῶν. Μετὰ τὴν προανάκρισιν, διεξήχθησαν ὑπὸ τοῦ Κ. Δουβαντῶν, εἰρηνοδίκου τοῦ τμήματος Πουνέφ, ἀπκλήγησαν τῆς κατηγορίας ὁ Γολλιέ καὶ ὁ Γουέσνος.
 Ἐντεῦθεν, κύριοι, εἶπεν ὁ παράφρων Λεγράνδος, ἐντεῦθεν ἀρχεταὶ ἐποχῇ τρομερῶν δυστυχημάτων καὶ ἀνηκούστων περιστάσεων, τὰς ὁποίας μετὰ δυσκολίας δύναται τις ἐκ πρώτης ὕψεως νὰ παραδεχθῇ, καὶ ὅμως ὁ ὑψιστὸς γινώσκει περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ δράματος, τὸ ὁποῖον σᾶς διηγούμεαι.
 Ὁ Γουέσνος, ὅστις σᾶς εἶπον κατὰ τύχην περιελήφθη εἰς τὴν κατηγορίαν καὶ ἀπηλλάγη αὐτῆς, ἀπήντησε καθ' ὁδὸν τὸν φίλον μου Λεζούρκ, τὸν ὁποῖον εἶχε γνωρίσει εἰς Δουά.

— Ποῦ ὑπάγετε; τὸν ἠρώτησεν ὁ Λεζούρκ.
 — Μὲ ἐζήτησαν εἰς τὸ δικαστήριον νὰ λάβω τὰ κατασχεθέντα ἔγγραφα μου ἂν θέλετε λάβετε τὴν καλοσύνην, νὰ μὲ συνοδεύσητε ἕως ἐκεῖ, διότι ἐνδέχεται νὰ γίνετε καὶ ἐγγυητὴς μου ἐν ἀνάγκῃ.
 Ὁ Λεζούρκ εἶχεν εἰς ὑπόληψιν τὸν Γουέσνον, ἐκτὸς τούτου τῷ εἶχε φανῆ πολλάκις χρήσιμος εἰς Δουά.
 — Εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη.
 Ἐφθασαν εἰς τὸ δικαστήριον καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ἐκεῖ κακῇ τύχῃ ἦσαν δύο γυναῖκες, δύο ὑπηρέτριαι, κληθεῖσαι νὰ μαρτυρῶσιν ἐπὶ τῆς δολοφονίας τοῦ ταχυδρόμου τοῦ Λυῶν. Ἰνομάζοντο δὲ Σαντόνα καὶ Γροσέτη, καὶ ἦσαν ὑπηρέτριαι, ἡ μὲν τοῦ ξενοδοχείου ὅπου ἐγευματίσθη οἱ κακούρηγοι, ἡ δὲ τοῦ καφφενεῖου.
 — Θεέ μου! ἐκραύγασαν αἱ δύο αὗται γυναῖκες, ἰδοῦσαι εἰσερχόμενον εἰς τὴν αἴθουσαν τὸν Λεζούρκ.
 — Παναγία μου βοήθησόν μας! εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ἡ Γροσέτη, τί θὰ κάμωμεν...
 — Ὅταν ἀνακαλύψῃ τις δολοφόνον καὶ δὲν τὸν καταγγεῖλῃ εἰς τὴν ἀρχὴν, εἶπεν ἡ Σαντόνα εἰς τὴν σύντροφόν της, εἶναι σφάλμα;
 — Μήπως ζεῖρω κ' ἐγὼ, εἶπεν ἡ Γροσέτη.
 Ἄν δὲν τὸ ἤξεύρης σὺ, τὸ ἤξεύρω ἐγὼ, ὑπέλαβεν ἄλλός τις ὀπίσω αὐτῶν.
 Ἦτον ὁ Λεζούρκ.
 — Ὅστις γνωρίζει τὸν φονέα καὶ δὲν τὸν παραδίδει εἰς τὴν ἀρχὴν, ὅπως τὸν στείλῃ εἰς τὴν λαίμητόμον, αὐτὸς δὲν ἐκτελεῖ τὸ καθήκον του.
 — Ἄς γίνῃ λοιπὸν ὅπως ἀγαπᾶς, ἀνέκραξε τότε ἡ Γροσέτη ἀναπηδήσασα.
 Ἐπειτα δὲ ἐν μέσῳ τοῦ συζβρέουσαντος ἐκ τῶν φωνῶν της πλήθους, ἐνώπιον τῶν δικαστῶν καὶ τῶν μαρτύρων ἡ Γροσέτη δακτυλοδεικτούσα τὸν Λεζούρκ, εἶπεν ἀταράχως καὶ μετὰ πεποιθήσεως.
 — Γνωρίζω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, εἶναι ὁ δολοφόνος τοῦ ταχυδρόμου τοῦ Λυῶν.
 Ὅταν ὁ Λεγράνδος ἐφθασεν εἰς τὸ μέρος αὐτὸ τῆς διηγήσεώς του, καθ' ἣ συνελήφθη ὁ Λεζούρκ ἕνεκα τῆς καταθέσεως τῆς Σαντόνας καὶ Γροσέτης, ἔχουσε κρουνοὺς δακρύων. Φοβηθεὶς διὰ τὴν λύπην του προσεκάλεσα τὸν φύλακα καὶ τὸν ἠρώτησα χαμηλοφώνως, ἐάν ἡ κατάστασις του ἦτον ἐπικίνδυνος.
 — Μὴ φοβεῖσθε, τὰ δάκρυα τὸν ἀνακουρίζουσι, μοὶ ἀπεκρίθη ἀφοῦ διηγήθῃ τὴν ἱστορίαν του ἡσυ-

χάζει επί τινος ημέρας.

Βαθυμῆδον ὁ Λεγράνδος ἠδυνήθη νὰ δαμάσῃ τὴν συγκίνησίν του, καὶ ἐξηκολούθησε·

— Θέλετε πιστεύσει ποτὲ, κύριε, ὅτι ὁ Λεζούρκ, ὁ ἐντιμὸς Λεζούρκ, ὅστις ὑπηρέτησεν ἐνδόξως εἰς τὸν στρατὸν καὶ διέπρεψεν ἔπειτα καὶ ὡς δημοσίος ὑπάλληλος, ἄνθρωπος ἀπολαμβάνων γενικῆς ὑπολήψεως καὶ εὐκατάστατος ἐβρίθθη εἰς τὰς φυλακὰς, κατηγορηθεὶς ἐπὶ δολοφονίᾳ! Ἐγὼ δὲ ὁ στενὸς φίλος του, ἐνθυμούμενος καλῶς ὅτι διήλθομεν ἐν τῇ οἰκίᾳ μου ὄλην τὴν πρωτὴν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐτελέσθη τὸ ἐγκλημα, ἤμην βέβαιος ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ἤθελεν ἀπαλλαγῆ τῆς κατηγορίας λευκὸς ὡς ἡ χιών καὶ τρώντι ἡ μαρτυρία μου μόνῃ ἔρκει νὰ φωτίσῃ τοὺς δικαστάς.

Ἡ ἡμέρα τῆς, δίκης ἐπέστη καὶ πρᾶγμα παρὰδοξον, ἀνήκουστον, ἐδόθησαν αἱ ἐξῆς μαρτυρίαι.

Ἡ Γροστέτη, ὑπηρέτρια τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Μοντσερών, ὠρκίσθη ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελίου ὅτι εἶχεν ἰδεῖ τὸν Λεζούρκ ἐπιδιωροῦντα τὸν πτερνιστῆρά του καθ' ὃν χρόνον οἱ δολοφόνοι ἐγευματίζον.

Ὁ Λαυρέντιος Χαριθῶ, κηπουρὸς, ἔφαγεν εἰς τὸ αὐτὸ ξενοδοχεῖον καὶ εἰς τὴν αὐτὴν αἴθουσαν, καθ' ἣν ὥραν καὶ οἱ δολοφόνοι, ἐβεβαίωσε δὲ τὸ δικαστήριον ὅτι ἐγνώριζε τὸν Λεζούρκ, καὶ ὅτι πραγματικῶς αὐτὸς εἶχε λάβει μέρος εἰς τὸ γεῦμα.

Ἡ Σαντόνα, ἡ ὑπηρέτρια τοῦ καφενείου ἀνεγνώρισεν ὡσαύτως τὸν Λεζούρκ ἐκτὸς τούτου ὑπῆρχε καὶ προφανῆς ἀπόδειξις κατ' αὐτοῦ.

Εἰς τὴν οἰκίαν του εὐρέθη πτερνιστῆρ ἀπαράλληλος μὲ τὸν εὐρεθέντα εἰς τὸν τόπον τῆς δολοφονίας.

Ἐρωτηθεὶς ὁ Λεζούρκ ἀπεκρίθη ἀταράχως ὅτι πραγματικῶς εἶχε πτερνιστῆρας, καὶ ἐνδεχόμενον εἰς αὐτῶν νὰ παρέπεσε, καθόσον τῷ ἦσαν ἄχρηστοι πρὸ πολλῶν ἐτῶν· προσέθηκε δὲ ὅτι εἶχε μὲν γνωρίσει τὸν Ριγάρδον ὅτε ἦτο μαθητὴς εἰς Δουά, ἀλλ' ὅτι ἐκτοτε δὲν τὸν εἶδε πλέον· ἐβεβαίωσεν ἐπὶ τέλους ὅτι καθ' ἣν ὥραν ἐγένετο ὁ φόνος ἦτον εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Προσεκλήθη εἰς τὸ δικαστήριον καὶ ἠρωτήθη, ἐὰν τὴν πρωτὴν ἐκεῖνην ἡμῶν μετὰ τοῦ κατηγορουμένου. Σὰς ἐρμίζομαι, ἀπήντησα, ὅτι κατὰ τὰς 2 μ. μ. ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς οἰκίας μου, ὥστε ἦτον ἀδύνατον νὰ διαπράξῃ ἐγκλημα εἰς τόπον τόσον μακρὰν ἀπέχοντα.

Ἐγερθεὶς τότε ὁ Λεζούρκ εἶπε·

— Τὴν 8 φλωρεάλ, τὴν ἡμέραν τοῦ ἐγκλήματος

ἀπὸ τὴν πρωτὴν μέχρι τῆς 2 μ. μ. ἤμην εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀδαμντοπόλου Λεγράνδου, ὡς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, ἐκεῖθεν μετέβην νὰ γευματίσω εἰς τὴν οἰκίαν συγγενοῦς μου τινός, κειμένην κατὰ τὴν ὁδὸν Μοντοριέλ ἀριθ. 38, τὸ ἑσπέρας ἐξῆλθον εἰς περιπάτον καὶ συναντήσας τὸν Γουέσον μετέβην μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ καφενεῖον τῆς ἰταλικῆς κωμωδίας, ὅπου ἐπίαμεν μίαν φιάλην λεμονάδας.

Δυστυχῶς ὅμως τὴν ἑσπέραν ἐκεῖνην ὁ Λεζούρκ εἶχε γευματίσει μόνος μετὰ τοῦ συγγενοῦς του, ὅστις ἀνεχώρησε μετ' ὀλίγον εἰς Παρισίους· ἡ δὲ καφραπέωλις εἶχε λησμονήσει ἂν ὑπῆγεν εἰς τὸ καφενεῖον τῆς.

Τότε ὁ πρόεδρος ἀπηύθυνε πρὸς ἐμὲ τὸν λόγον. — Κύριε, Λεγράνδε, ἐβεβαίωσατε ὡς ἄνθρωπος τίμιος ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἦτο μετ' ὑμῶν ἀπὸ τῆς πρωτῆς μέχρι τὰς 2 μ. μ. Ἡ κατάθεσίς σας μόνη δύναται νὰ τὸν σώσῃ, ἀλλὰ σκεφθῆτε πόσον αὐτὴ εἶναι σπουδαία· ἄς ἴδωμεν ἐνθυμηθεὶτε καλῶς ὅτι ἡμέρα ἐκεῖνη ἦτον ἡ ὀγδόη τοῦ μηνός·

— Σὰς τὸ ἐγγυῶμαι διὰ τῆς ζωῆς μου ἀπεκρίθην.

— Καὶ πῶς τὸ ἐνθυμείσθε;

— Διὰ τινος περιστάσεως, τὴν ὁποίαν παρακαλῶ τὸ δικαστήριον νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ κατηγορούμενος ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν μου ἐνέγραψα προμήθειαν ἐνωτίων εἰς τὸ βιβλίον μου τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἐπισφραγίσῃ τὴν ἀκρίθειαν τῆς μνήμης μου.

— Ὅταν λοιπὸν οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα, ἄς μὰς φέρωσι τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Κ. Λεγράνδου, διὰ νὰ στηριχθῶμεν ἐπ' αὐτοῦ.

Ὁ κλητῆρ ἔσπευσε νὰ φέρῃ αὐτὸ, ἀλλὰ, κύριε, ὁποῖα σκληρὰ στιγμή τῆς ζωῆς μου!

Ὁ πρόεδρος τὸ ἠνέφεξεν, ὦ φρικτὴ! ἡ ἡμερομηνία ἦτο ἐπιδιωρωμένη, ὁ ἀριθμὸς ἐφαίνετο μεταβεβλημένος εἰς 8! . . . Ἡ διόρθωσις ἦτο καταφανής.

Τότε ἀκτις φωτὸς διήλθε τὸ πνεῦμά μου, ἐνθυμήθη ὅτι κατὰ λάθος ἔγραψα πρῶτον 9 καὶ ἔπειτα τὸ μετέβαλον εἰς 8, ὅπερ ἦτο ἡ ἀληθὴς ἡμερομηνία. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἐγένετο, φωναὶ ἀγανακτικῆς ἠκούσθησαν ἐναντίον μου, καὶ συληφθεὶς ὡς ψευδομάρτυς ἐφυλακίσθη.

Ἐνταῦθα ὁ Λεγράνδος ἔπεσεν εἰς τὴν κλίνην του καὶ ἐκλινοῦσε πικρῶς, καὶ ἐγὼ δὲ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσω τὰ δάκρυά μου. Τὸ ἀπλόυστατον λάθος του ἐπήνεγκεν ὀλέθριον ἀποτέλεσμα, διότι ἐγίνωσκον τὸ τέλος τῆς τραγικῆς διηγήσεώς του.

Καταδικασθεὶς εἰς θάνατον ὁ Λεζούρκ, προσέθηκεν ὁ Λεγράνδος, ἐζήτησε νὰ ὀμιλήσῃ. « Εἶμαι ἀθῶος, εἶπε, ποτὲ δὲν ἐπραξά τι κακὸν, καὶ ἀποθνήσκω ἀφόβως. Λυποῦμαι μόνον διότι ἀφίνω τὴν σύζυγόν μου καὶ τὰ τέκνα μου! . . . »

Ὁ Στέφανος Κουριὸλ καὶ ὁ Δαβὶδ Βερνάρδος καταδικασθέντες ἐπίσης εἰς θάνατον, ὁμολόγησαν ὅτι δὲν ἐγνώριζον τὸν Λεζούρκ, καὶ ὅτι οὗτος οὐδὲν συμμέτεσχε τῆς ἐγκληματικῆς πράξεως· ἐπὶ τέλους δὲ ὅτι συνεργὸς αὐτῶν ἦτο ὁ Δεβῶσκος.

Ἀλλ' αἱ ὁμολογίαι αὗται δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν ὁ Λεζούρκ ἦτο πλούσιος, καὶ οἱ δικασταὶ ὑπέθεσαν ὅτι διέφθειρε τοὺς συνενόχους αὐτοῦ διὰ τῶν χρημάτων.

Μόνη ἴσως ἡ ἀναβολὴ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως ἠδύνατο νὰ σώσῃ τὸν Λεζούρκ, συλλαμβανόμενον ἐν τῷ μετοξῷ τοῦ ἀληθοῦς ἐνόχου. Ἀλλ' ἡ Βουλὴ τῶν πεντακοσίων καταγινόμενη εἰς τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ νόμου περὶ τῶν μεταναστῶν, δὲν ἐθεώρησε σπουδαίως τὴν ἀναφορὰν τοῦ καταδίκου, καὶ οὕτως ὁ δυστυχὴς ἔπρεπε νὰ ἐτοιμασθῇ διὰ τὸν θάνατον.

Πόσον παθητικὰ ἦσαν αἱ τελευταῖαι στιγμαὶ τῆς ζωῆς του, καὶ πόσον ἐθρήνησεν ἡ οἰκογένειά του μαθοῦσα ὅτι ἀπώλετο πᾶσα ἐλπίς!

Τὴν παραμονὴν τοῦ θανάτου του τὸ θυμὸν ἐπλεξεν εἰς βροστῆχος τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς του, τὴν ὁποίαν ἔκοψεν ὥπως στείλῃ εἰς τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα του. Ἐπειτα ἐνησυχολήθη ἀθρόως εἰς τὴν διάθεσιν τῶν πραγμάτων του, ὡς ἤθελε πράξῃ ἕκαστος προσεγγίσας εἰς τὸ φυσικὸν τέρμα τῆς ζωῆς του. Συνέταξε κατάλογον τῆς περιουσίας του, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἀνεγίνωσκέ τις καὶ τὸ ἐξῆς. « Ὁφείλω ὀκτὼ λουδοβίκεια εἰς τὸν πολίτην Λεγράνδον, ὅστις ὄχι ὀλίγον συνετέλεσεν εἰς τὴν καταδίκην μου, ἀλλὰ τὸν συγχωρῶ ἀπὸ καρδίας, καθὼς καὶ ὅλους τοὺς δημίους μου. » Τὸ ἐγγράφον αὐτὸ ἔφερε τοιαύτην ἐπιγραφὴν· « Κατάστασις τῶν ἐνεργητικῶν καὶ παθητικῶν χρεῶν τοῦ ἀτυχοῦς Λεζούρκ. »

Εἰς δὲ τὴν σύζυγόν του ἔγραψεν· « Ὅταν θὰ ἀναμνησθῆς τὴν ἐπιστολήν μου, ἐγὼ δὲν θὰ ζῶ πλέον· ὁ σκληρὸς σίδηρος θὰ ἔχη κεκομμένον τὸ νῆμα τῆς υπάρξεώς μου, τὴν ὁποίαν μετὰ τόσας χαρὰς εἰς σὲ εἶχον ἀφιερῶσαι. Ἀλλ' οὐδέποτε δύναται τις νὰ φύγῃ τὸ πεπρωμένον· ἦτο γραπτὸν νὰ δολοφονηθῶ δικαστικῶς. Ἰφίσταμαι ὅμως τὴν συμφωρὰν ταύτην μετὰ γενναιότητος, ἀξίως τοῦ χαρακτῆρος μου. Ἐλπίζω ὅτι κατὰ τι θὰ μὲ μι-

μηθῆς. Ἡ ζωὴ σου δὲν ἀνήκει εἰς σέ· τοῦ λοιποῦ ὀφείλεις νὰ ἀφοσιωθῆς ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς τὰ τέκνα μας. Αὕτη εἶναι ἡ μόνη ἐπιθυμία τοῦ συζύγου σου, τὴν ὁποίαν θὰ ἐκπληρώσῃς ἂν σοὶ ἦτο προσφιλές.

« Λάβε τὴν κόμην μου, καὶ ὅταν τὰ τέκνα μας ἐνηλικιωθῶσι νὰ τὴν διανείμῃς εἰς αὐτά· αὐτὴν τὴν κληρονομίαν τοῖς ἀφίνω. Δέχθητι τὸν αἰώνιον ἀσπασμὸν μου, ὁ δὲ ὑστατος στεναγμὸς μου θὰ ἦναι διὰ σέ καὶ τὰ ἀτυχῆ τέκνα μας. »

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐπεγράφετο· « πρὸς τὴν χήραν Λεζούρκ. »

Εἰς δὲ τοὺς φίλους του ἔγραψεν. « Ἡ ἀλήθεια δὲν ἠκούσθη καὶ γίνομαι θυμὰ τῆς πλάνης· ἐλπίζω ὅτι δὲν θέλετε λησμονήσαι τὴν ἀτυχῆ οἰκογένειάν μου. Εὐχαριστῶ τὸν συμπολίτην Γουτιέρον, τὸν συνήγορόν μου, διὰ τὴν συνδρομὴν τὴν ὁποίαν μοὶ παρέσχεν· ἅπαντας σὰς εὐχαριστῶ διαπαντός. »

Πρὶν ἐξέλθῃ τοῦ δεσμωτηρίου ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Δεβῶσκον, τὸν ἀληθῆ ἐνοχον, τὴν ὁποίαν παρεκάλεσε πολὺ τοὺς δικαστάς νὰ καταχωρήσωσιν εἰς τὰς ἐφημερίδας.

« Σὺ, ἀντὶ τοῦ ὁποῖου ἀποθνήσκω, ἔσο εὐχαριστημένος διὰ τὴν θυσίαν τῆς ζωῆς μου· ἐὰν ποτὲ σὲ φέρουν εἰς τὸ δικαστήριον ἀναλογίσθητι εἰς ποῖαν κατασχύνῃν ζῶσι τὰ τρία τέκνα καὶ ἡ ἀπληπισμένη μήτηρ των, καὶ μὴ παρατείνῃς δειντυχίως προξενηθέντα διὰ τῆς ὀλεθρίου ομοιότητός μας. »

Εἰς δὲ τὸν φίλον του Κ. Ροδερ, ἐλθόντα νὰ τὸν παραγορήσῃ κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς του « φίλε μου, τῷ εἶπεν, ἤξεύρεις ὅτι δὲν ἐγεννήθη δι' ἐγκλήματα, εἶσαι βέβαιος περὶ τῆς ἀθωότητός μου, καὶ ὅμως μετ' ὀλίγον μεταβαίνω εἰς τὴν αἰωνιότητα. »

Ἐνδεδυμένος λευκὰ, ἀνέβη ἀταράχως εἰς τὴν ὀλεθρίαν σκάλαν καὶ ἐκάθισε πλησίον τοῦ Κουριὸλ, ὅστις πιστὸς εἰς τὴν συνείδησίν του, δὲν ἔπαυσε καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ὁδοῦ, μέχρι αὐτοῦ τοῦ ἰαριώματος, νὰ φωνάζῃ « ἐγὼ εἶμαι ἐνοχος, ἀλλ' ὁ Λεζούρκ ὄχι ». Τέλος ἡ ὥρα ἐπέστη ὁ ἀτυχὴς μηδὲν ἀποβαλὼν τὴν γενναιότητά του, ἀνέβη μὲ σταθερὸν βῆμα εἰς τὴν λαμπυρόν, ἐσυγχώρησεν ἐκ νέου τοὺς δικαστάς του, καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν σίδηρον τοῦ δημίου, μετέβη εἰς κρείττονα κόσμον, ἵνα παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ ἀλανθάστου Κριτοῦ.

Μετὰ παρέλευσιν ἔτους συνελήφθη ὁ Δουραχά-

τος, ὅστις πρὶν ἀποκεφαλίσθῃ ὡμολόγησεν ὅτι ὁ Λεζούρκῃ ἦτο ἀθῶος, καὶ ὅτι κάποιος Δεβῶσκος ἐξέτελεσε τὸ ἔγκλημα.

Μετὰ δὲ τρία ἔτη συνελήφθη καὶ οὗτος, ὅστις ἀπεδείχθη ὅτι ἦτο ὁ ἀληθὴς ἔνοχος. Ὁ Δεβῶσκος εἶχε τὸ ἀνάστημα τοῦ Λεζούρκῃ καὶ ἦτο ὁμοίωτος αὐτοῦ κατὰ τε τὸ πρόσωπον, τοὺς τρόπους καὶ τὴν φωνήν· μόνον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐκίνησε τὴν ἀπορίαν τοῦ δικαστηρίου ἦτο, ὅτι ὁ μὲν Δεβῶσκος ἦτο μελάγχρους, οἱ δὲ μάρτυρες εἶχον βεβαιώσει ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον εἶδον διορθοῦντα τὸν περνιστήρα του εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Μοντσερόν ἦτο ξανθός. Ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ ἀπορία ἤρθη ἐκ τοῦ μέσου, ἀποδειχθέντος ὅτι ὁ Δεβῶσκος κατὰ τὴν δολοφονίαν ἐφόρει ὑπερμεγέθη φρενάκην ξανθὴν· ὁ δ' εὐρεθεὶς περνιστήρ καὶ τὸ ξίφος, ἐφ' οὗ ἦτο γεγραμμένα τιμὴ καὶ πατρὶς ἀνεγνωρίσθησαν ὡς ἐδικά του.

Ὁ Δεβῶσκος ἀποκεφαλίσθη, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἐνοχίαν του. Μετὰ ταῦτα ὁ Ρουσῆς, ὅστις συνελήφθη καὶ αὐτὸς ὡς συνένοχος, ἐρωτηθεὶς, ἂν ἐγνώριζε τὸν Λεζούρκῃ, ἀπεκρίθη ἀρνητικῶς. Γενομένης δ' αὐτῷ παρατηρήσεως, ὅτι ἡ ὁμολογία του ἐνδιαφέρει τὴν οἰκογένειαν Λεζούρκῃ, ἀπήντησεν, ὅτι ἐπιμένει ὁμολογῶν ὅτι δὲν γνωρίζει οὐδ' ἐγνώρισε ποτὲ τὸν Λεζούρκῃ.

Οὕτω λοιπὸν ὁ κριτὴς ἀπέδειξε τὴν ἀθωότητα τοῦ Λεζούρκῃ, ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά.

Ἀλλ' οὐτε ὁ εὐρεθεὶς εἰς τὴν οἰκίαν του περνιστήρ, οὔτε αἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων ἦσαν ἡ αἰτία τῆς καταδικῆς του· ἂν ἀπεδεικνύετο ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν μου ἤθελε σωθῆ. Ἐγὼ λοιπὸν εἶμαι ὁ δῆμιός του, τὸ δὲ 8 ἀντὶ τοῦ 9 ἐπήνεγκε τὸν θάνατον τοῦ ἐναρέτου αὐτοῦ ἀνδρός. . . .

Ἐνταῦθα ὁ Λεγράνδος ἔπαυσε νὰ ὁμιλῇ καὶ ἔπενε εἰς βλαβεῖν μελαγχολίαν, ὁ δὲ φύλαξ μοὶ ἔνευσε νὰ ἐξέλθω.

— Καὶ πότε παρεφρόνησε; τὸν ἠρώτησα ἐξερχόμενος.

— Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λεζούρκῃ, μοὶ εἶπεν ἐκεῖνος.

Ἐξῆλθον τοῦ φρενοκομείου τῆς Χαρεντῶνος περιλυπὸς ἐκ τῆς ἀνωτέρω διηγήσεως. Τὸ παράδειγμα τοῦτο, περὶ τοῦ ἐπισφαλούς τῶν ἀνθρωπίνων κρίσεων, μὲ συνεκίνησε μεγάλως. Ἐλυπήθην πρὸ πάντων τὸν Λεγράνδον, ὅστις παρεφρόνησεν ἕνεκα τῆς ἀτυχοῦς καταθέσεώς του.

Σήμερον τὰ δεινὰ τοῦ δυστυχοῦς ἔπαυσαν ὁ

Θεὸς ἐκάλεσε πλησίον του τὸν ἀγαθὸν αὐτὸν ἄνθρωπον, ὅστις δι' ὄλου τοῦ βίου του ἐκλαυσε τὴν ἀκούσιον πλάνην του. . . Ὁ Λεγράνδος κατέβη εἰς τὸν τάφον.

ΟΙ ΕΠΑΙΤΑΙ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ.

(Συνέχεια, ἴδε φυλλάδ. 11).

Ἀλλὰ λαλήσαντες περὶ τῶν ἐπαιτῶν τῆς Ρώμης χωρὶς νὰ εἰπώμεν λέξιν τινὰ περὶ τῶν καπουσίων καὶ φραγκισκανῶν, εἶναι ὡς νὰ παριστάνωμεν τοὺς ἐμπόρους τῆς Βενετίας ἀπαλειφόντες τὸ μέρος τοῦ Σκυλόκ, διότι ἀμφότερα τὰ τάγματα ταῦτα εἶναι τάγματα ἐπαιτῶν ζῶντα ἀπὸ τῆς ἐλεημοσύνης· ὅσοι τῶν μοναχῶν τούτων εἶναι ἰερωμένοι, δὲν ἐπαιτοῦσι, ἀλλ' οἱ ἀδελφοὶ λαϊκοὶ ἐνδύμενοι φορέματα ἐκ φαιῆς σάμης, ζωννύμενοι σχοινίον καὶ ὑποδεόμενοι σκανδάλια, φέροντες δὲ καὶ κνίστρον εἰς τὰς ἀγκάλας, χρησιμεύουσιν αὐτοῖς ἀντὶ προσβευτῶν καὶ περιέρχονται πάσας τὰς οἰκίας καὶ ὅλα τὰ ἐργαστήρια ἐπαιτοῦντες ἀντ' ἐκεῖνων. Συνάξουσιν οὕτω, ποῦ μὲν τεμάχιον ἄρτου, ποῦ δὲ δρύζιον εἶτε ἄλευρον, ἀλλαχοῦ κρέας, καρπούς εἶτε τυρόν. Δίδουσιν αὐτοῖς ἐνίοτε καὶ ἀργύριον, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον τῶν δωρημάτων συνίσταται εἰς φυσικὰ προϊόντα. Ἔτεροι ἀδελφοὶ παρουσιάζονται ἔμπροσθεν τῆς θύρας σου μὲ ἐν τιρλίρι ἐκ λευκοσιδήρου καὶ σὲ προσκαλοῦσιν ν' ἀποδώσῃς τὴν προσφορὰν σου. Ἐπειδὴ δὲ τὸ χάλκινον νόμισμα διολισθαίνει ἀπὸ τῆς ἱκανῶς στενῆς σχισμῆς τοῦ τιρλίρι, ποιεῖ ἕχρον ὁποῖον ἤθελε κάμει καὶ ἐν χρυσοῦν νόμισμα πολλάκις σοὶ ἀπευθύνονται εὐχαριστήσεις ὡς ἂν ἐφέρεσο γενναϊότερον ἢ ὅτι πραγματικῶς ἐφέρεθες· οἱ μοναχοὶ οὗτοι εἶναι πτωχοὶ, ἀγαθοὶ καὶ εὐπροσῆγοροι. ὁφείλω ὁμῶς νὰ προσθέσω ὅτι εἶναι καὶ ξυπαροῖ. Ἦθελον εἶπῃ τις ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς βαπτιστέως των, οὐδεμία σταγὼν διεχύθη ἐπὶ τοῦ σώματός των καὶ ὅτι πάσχουσιν ὑδροφοβίαν· οὐδέποτε ἀλλάσσουν φορέματα, καὶ ἡ εὐσέθειά των ἀγαπᾷ νὰ ἐνδύεται βράκη. Καὶ τοὶ ἐπαῖται οἱ μοναχοὶ οὗτοι ἀπολαύουσιν ὁμῶς ἀληθῆ δημοτικότητα ἐν Ρώμῃ, καὶ αἱ θρησκευτικαὶ αὐτῶν πεποιθήσεις φαίνονται κατὰ βῆθος ἐιλικρινεῖς. Ἐξασκοῦσι πραγματικῶς τὴν ταπεινότητα, τὴν πνίαν καὶ τὰς ἀρετὰς αἱ ἐπαγγέλλονται. Τὸ νὰ λαλήσῃ τις περὶ πολυτελείας τῆς τραπέζης των θὰ ἦτο ψεῦδος· τρεῖς τῆς ἐβδομάδος δὲν τρώγουσι κρέας καὶ ὑποβάλλονται εἰς τρεῖς τεσσαρκαστὰς κατ' ἔτος.

Ὅταν βλέπω τοὺς καπουσίους, οἵτινες, εἰ καὶ νηστεύουσι τοσοῦτον, εἶναι ὁμῶς εὐκίνητοι καὶ εὐρωστοί, νὰ περιπατῶσιν εἰς τοὺς κήπους των καὶ ὑπὸ τὰς δειροστοιχίας των, ὅπου ἀνθίζουσιν αἱ ἰνδικαὶ μηλέαι καὶ αἱ ροδωνιαί, ἐρωτῶ ἑμπαυτὸν, ἐγὼ ὁ μὴ συμμεριζόμενος οὔτε τὴν πίστιν των οὔτε τὴν ὑπομονὴν των, τί ἄρα εἶναι τὸ ὄψον αὐτοῦς ὅπως ἐναγκαλισθῶσι βίον τοιοῦτον φερόσεων καὶ δουλείας; Φαίνεται μοι ὅτι ἴσως ἡ ἀπελπισία φέρει αὐτοὺς εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην, πολλοὶ δὲ ἄλλοι εἰς τοιαύτην περίπτωσιν θὰ ἐλάμβανον τὴν ἰδέαν νὰ βροθῶσιν εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Τιβέρεως μάλλον, ἢ νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὸ τάγμα τοῦτο. Ἀλλ' ἐνταῦθα δὲν πρόκειται νὰ ἐξετάσωμεν ἂν καλὸς ἢ κακὸς εἶναι ὁ μοναχικὸς βίος. Εἰ καὶ ζῶσιν ἐκ τῆς ἐλεημοσύνης οἱ φραγκισκανοὶ, ἔχουσιν ὁμῶς ἐντὸς τῶν μοναστηρίων των λαχονοκῆτους, ἀφ' ὧν λαμβάνουσιν ἐν ἀφθονίᾳ ἅπαντα τὰ εἶδη τοῦ φυτικού βασιλείου. Δὲν καλλιεργοῦσιν ὁμῶς οἱ ἴδιοι τοὺς κήπους τούτους, ἀλλ' ἀφίνουσι τὴν φροντίδα ταύτην εἰς μισθωτοὺς κηπουροὺς. Δὲν θὰ ἐπραττοῦν καλλίτερα ἂν προσέθετον ἐν τῇ προσευχῇ καὶ τὴν ἐργασίαν, καὶ νὰ θέσωσιν οὕτω ἐν πράξει τὸ καθολικὸν ἀξίωμα *ubi laborat orat*? . . .

Τὰ κουκουλωμένα ταῦτα ὑποκείμενα δὲν εἶναι τὰ μόνον ἐκ τοῦ εὐσεβοῦς των εἶδους, ἅτινα σὲ ζητοῦσιν ἐλεημοσύνην. Παραλείποντες τοὺς τυφλοὺς, οἵτινες, εἰς τὰς γωνίας τῶν ὁδῶν καὶ ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῶν ἐκκλησιῶν, σείουσι τὸ ἐκ λευκοσιδήρου τιρλίρι των ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εἶναι ἐξωγραφημένη μία πᾶναγίς, καὶ οἵτινες σὲ κατακωφάνουσι διὰ τῶν κλαυθμηρῶν παρακλησέων των καὶ τῶν μονοτόνων εὐχῶν των, εἶναι προσέτι καὶ οἱ μετανοοῦντες οἵτινες ἔχουσιν ἐπίσης δικαίωμα εἰς τὸ ἐπαίτην. Ἐνίοτε ἐν τῷ περιπάτῳ εὐρίσκειται τις ἀπέναντι παραδόξου ὀπτασίας· βλέπεις δηλονότι ἄνθρωπον λευκὰ ἐνδεδυμένον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, μὲ ἐν σχοινίον περὶ τὴν ὄσφον καὶ τὸ πρόσωπον ἔχοντα κεκαλυμμένον μὲ κουκουλάν εἰς τὴν ἀνοίγονται δύο ὀπλί, διὰ μέσου τῶν ὁποίων φαίνονται ἀπαστράπτοντες δύο μελανοὶ ὀφθαλμοὶ χωρὶς νὰ σοὶ ἀπευθίνῃ μίαν κἂν λέξιν, σοὶ παρουσιάζει τὸ τιρλίρι μετὰ τρόπον μυστηριώδους καὶ ἀπειλητικοῦ ἐνίοτε. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι εἰς μετανοῶν σακκόνης, ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀδελφότης αὕτη συνιστᾶται ἐκ μόνων εὐγενῶν, εἶναι βρομαῖός τις πρίγκηψ, καρδηνάλιός τις, ἢ εἰς ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους συναντᾷς κατ' ἐκάστην εἰς τὰς αἰθούσας ὁ ὑποβαλλόμενος εἰς τὸν κανόνα τοῦτον πρὸς ἄ-

ψειν τῶν ἀμαρτιῶν του. Οἱ σακκόναι περιφέρονται συνήθως ἀνά δύο, ὁ εἰς δεξιόθεν καὶ ὁ ἕτερος ἀριστερόθεν τῆς ὁδοῦ, ἐπιβλέποντες ἀείποτε ὁ εἰς τὸν ἄλλον καὶ ἀείποτε σιωπῶντες. Τὰ παρ' αὐτῶν συναζόμενα χρώματα χρησιμεύουσιν εἰς διαφόρους ἀγαθοεργούς σκοπούς. Ἡ παραδόξος ἐνδυμασία των, καὶ ἡ σιωπηλὴ αἴτησις των ἔχουσι τὴν ἀρετὴν νὰ καταπτοῶσι καὶ καταφοβίζωσι τοὺς ξένους. Πολλάκις αἱ ξανθοὶ δεσποινίδες καὶ αἱ θαλαμηπόλοι ἀγγλίδες, ἐνῶ ἐρευνοῦσι τὰ ἐντὸς ὑελίνων θηκῶν εὐρισκόμενα καμῆα καὶ μωσαϊκὰ, ἀπέπεμψαν φοιτικῆς φωνὴν ὅταν τὰ λευκὰ ταῦτα φάσματα ἐπλησίασαν αὐτὰς σείοντα τὸ ἀναπόφευκτον κιβώτιόν των, ἐπὶ τοῦ ἐνὸς μέρους τοῦ ὁποῖου εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας. Εἰς τὴν θεάν των, αἱ γηραιαὶ Λέδου λαμβάνουσι συγχισμένην τινὰ ἔννοιαν ἱεράς ἐξετάσεως, βασάνων, πυρῶν, φασγάνων καὶ λησῶν, καὶ ἀκολούθως θέλουν καταδιώκεσθαι ὑπὸ ἐφιάλτου. Πολύσωμοι καὶ μεγαλόδωροι ὑπάλληλοι ἀγγλοὶ, καὶ φαλακροὶ ζυθοπόται σκανδαλίζονται σπουδαίως, καὶ πολλάκις διανοοῦνται νὰ ἐπιτεθῶσι κατὰ τῶν σακκόνων τούτων, οἵτινες λαμβάνουσι τὴν ἀυθάδειαν νὰ τοὺς ζητῶσιν ἐλεημοσύνην, καὶ θέλουσι κἂν νὰ καλέσωσι τὴν ἀτυνομίαν· ἀλλ' ἀφοῦ σκεφθῶσι, περιορίζονται εἰς τὸ νὰ διακηρύξωσι μετὰ σοβαρότητος ὅτι τὰ πάντα ὀφείλει τις νὰ περιμένη ἐκ μέρους τῶν Ἰταλῶν, καὶ ὅτι οἱ καθολικοὶ εἶναι μωροὶ ἀνεπίδεκτοι θεραπείας. Καθ' ἣν περίπτωσιν δὲ τὸ λευκὸν των σάββανον δὲν ἤρκει ὅπως ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν, βλέπει τις ἐνίοτε τοὺς μετανοοῦντας νὰ διατρέχωσι τὰς ὁδοὺς τῆς Ρώμης ἐνδεδυμένους φράκον ἐρυθροῦν μὲ κεφαλοκαλύπτραν τοῦ αὐτοῦ χρώματος· οὕτω ἐνδεδυμένοι ὄντες μόνον οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἔχουσι τι ἀνθρώπινον. Ἦθελέ τις ἐκλάβῃ αὐτοὺς ὡς καθημαγμένα φάσματα, καὶ, κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀμφυλικῆς ἡ κατὰ τινὰς συνδυσμοὺς τῆς τε σκιάς καὶ τοῦ φωτός, θὰ ἦσαν ἐξαιρετὰ ὑποδείγματα διὰ γραφὰς ὁμοίας τῶν τοῦ Ρεμβράνδου.

Θὰ ἔλειπεν οὐσιώδης τις γραμμὴ ἀπὸ τοῦ σχεδίασματος τούτου τῶν ἐπαιτῶν τῆς Ρώμης, ἂν δὲν ἀνέφερον ὀλίγας λέξεις περὶ ἐνὸς περιφρήμου ἐπαίτου, εἰ καὶ δὲν ἀνῆκεν οὗτος εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἀλλ' εἰς τὴν κυνικήν γενεάν. Ὁ λόγος εἶναι περὶ τοῦ κυνὸς Βεφστέκη, ὅστις ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν τετραπόδων ἐπαιτῶν, ὡς ὁ Βέππος ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν δύο ἢ ἐν σκέλος ἐχόντων ἐπαιτῶν. Κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν δημοκρατῶν γάλλων

οίτινες ἐκήρυττον τὸ δόγμα τοῦ δικαίωματος εἰς τὴν ἐργασίαν, ὁ Βιστέκης εἶχε πρὸ πάντων πισθῆ τὸ δόγμα τοῦ δικαίωματος εἰς τὸ εὖ εἶναι καὶ εἶναι συνεπὲς πρὸς τὸ δόγμα τοῦτο. Οἱ κοινωνισταὶ ἰσχυρίζοντο ὅτι τὸ κράτος ὀφείλει νὰ πράττῃ τὰ πάντα ὑπὲρ αὐτῶν, καὶ ὁ Βιστέκης εἶχε βεβαίως παραδεχθῆ τὴν ἰδέαν ὅτι τὸ δημόσιον ὄφειλε νὰ τὸν τρέφῃ. Οὐδὲν ὡς καταδέχθη καὶ νὰ γενῆ ὁ κύων τυφλοῦ τινὸς εἴτε ποιμένος, ἢ κύων θηρευτικῆς· εἶχε καὶ οὗτος ἀπὸ τῆς δημοσίας ἐλεημοσύνης. Εἶχε μεταβῆ εἰς Ῥώμην μετὰ τινος κυρίου Παλωνοῦ, ἀκολούθως δ' εὐηρεστήθη νὰ μείνῃ ἐκεῖ. Εἶχε κλίσει πρὸς τὰς τέχνας, καὶ προσεκολλήθη ἰδίως εἰς τοὺς καλλιτέχνας, οἵτινες ἀφ' ὧν τῶν μερῶν τῆς Εὐρώπης συναβροίζονται εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Τιβέρεως. Οἱ πλείστοι τῶν νέων τούτων συγγάζουσιν εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ περιφήμου ξενοδοχείου Λέπρε (περιφήμου διὰ τὰ μακρονοῖα του καὶ τὸν τοῦ Ὄρβιέτου οἶνον του) καὶ εἰς τὸ Γραικικὸν καφενεῖον. Ὁ Βιστέκης εἶχε συμμορφωθῆ μὲ αὐτοὺς καὶ εἶχε κερδίσει τὴν φιλίαν των.

Τὴν πρωτὰν ὑπήγαγε νὰ ἐπισκέπτηται αὐτοὺς εἰς τὰ δωμάτια των εἴτε εἰς τὰ σπουδαστήρια, εἴτα, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, προσπορεύετο εἰς τοῦ Λέπρε καὶ ἐκεῖ περιέμενον αὐτοὺς βέβαιος ὡς ὅτι θέλουσι φερθῆ πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς φίλον ὁμοτρόπῳ. Ὁ Βιστέκης εἶχε γείνη ἀληθῆς ἐπικούρειος, τέλειος γαστρονόμος, καὶ ἐὰν δὲν ἔτρωγε πολὺ, ἔτρωγεν ὅμως καλῶς, ὡς φαινόταν τὰ τεμάχια ὡς κρογνῶστος κύων καὶ δὲν ἐδέχετο εἰμῆ ὅτι ἤρμυζεν αὐτῷ. Μετὰ τὸν δείπνον, διευθύνετο εἰς τὸ γραικικὸν καφενεῖον, ὅπου ἤκροάζετο τὰς συζητήσεις τῶν καλλιτεχνῶν καὶ ἐγεύετο τὸν καφὸν ἐν τῷ προσέφερον (τὰ ἐπιδόρπια ταῦτα εἶχον δι' αὐτὸν ἰδιαιτέρον θέλητρον). Ὅταν ἐνύκτωνεν, ἤκολούθει ἓνα τῶν φίλων του καὶ ἐδέχετο νὰ ξενισθῆ ἐπὶ τινος τάπητος εἴτε ἐπὶ ψάθης μέχρι τῆς πρωίας. Τὴν χάριν ταύτην προσέφερε κατὰ σειράν εἰς ἅπαντας τοὺς μαθητὰς τῆς Ἀκαδημίας ἐγνωμονῶν πρὸς αὐτοὺς διὰ τὴν προστασίαν διέθετο δὲ οὕτως τὸ πρᾶγμα, ὥστε νὰ μὴ διδῆ βάρος εἰς τοὺς ξενιστὰς του διὰ παρατεινομένης ὑπὲρ τὸ δέον διατριβῆς εἰς ἓνα ἐξ αὐτῶν. Οὐδέποτε ἔμεινε πλέον τῶν δύο, ἢ τὸ πολὺ πλέον τῶν τριῶν ἡμερῶν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ αὐτοῦ καλλιτέχνου ἅπαντες ἦσαν φίλοι του, καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ὅτι εἶναι κύριός του. Ἀλλὰ φεῦ! Πολλὰ μεγαλειότητες χάνονται ἐν μέσῳ τῶν ἐπαναστάσεων

καὶ ἡ μεγαλειότης τοῦ Βιστέκη ἦτο μίᾳ ἐξ αὐτῶν. Ἡ λαίλαψ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1848 συμπαρέσυρε καὶ τὸν Βιστέκην, οὐδ' ἠδυνήθη τίς νὰ τὸν ἴδῃ ἐφεξῆς. Γαίαν ἔχοι ἐλαφρὰν! ἄς ἐλπίσωμεν δὲ ὅτι ὁ Κέρβερος δὲν ἐμπόδισεν εἰς αὐτὸν τὴν διάβασιν τῆς Στυγῆς! . . . Ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ κ. Μάρωνος, ἐνός τῶν φίλων τοῦ Βιστέκη, φαίνεται ἡ εἰκὼν του, ἐν μέσῳ ὠραίων γραφῶν καὶ θαυμασίων χωριογραφημάτων τῶν παιδιῶν τῆς Ῥώμης. Ὁ Βιστέκης ἀνεβίωσεν ἐν τῷ ὑφάσματι τούτῳ ἐν αὐτῷ φαίνεται οἷος ἦν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Λέπρε, μὲ τὸν νοήμονα ὀφθαλμὸν του, ἀτάραχος καὶ μετὰ τῆς κυνικῆς ἀξιοπρεπείας του καθήμενος ἐπὶ τοῦ ψαθίνου θρανίου του. Φαίνεται ὡς νὰ τείνῃ τὰ ὦτα, καὶ νὰ ἀναγνωρίζῃ ἡμᾶς ὡς ἡμεῖς ἀναγνωρίζομεν αὐτόν. Ἡ εἰκὼν ἐκεῖνη εἶναι ἀξία νὰ λιθογραφηθῆ, διότι ὁ Βιστέκης ἔχει δικαίωμα νὰ λάβῃ θέσιν ἐν τῇ πινακοθήκῃ τῶν ἐνδόξων κυνῶν.

(Story Atlantic Monthly.)

Ἡ ΑΛΚΥΩΝ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδιον 11.)

Κρύπτεται τότε ὑπισθεν μιᾶς στήλης, περιμένουσα νὰ φύγῃ ἡ γυνὴ ἐκεῖνη, ἣτις ἦτον ἡ Μελανθῶ, βλέπουσα ὅμως ὅτι δὲν κινεῖται, ἀποφασίζει νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω, ἀλλ' εὐρίσκει καὶ ἄλλην γυναῖκα καθήμενη εἰς τὰς βραχίδιας τῆς κλίμακος, δι' ἧς πρὸ μικροῦ κατέβη ἦτο δὲ ἡ Ἀγλαονίκη. Τρόμος καταλαμβάνει τότε τὴν Ἀλκυῶνα, διότι ἐνόησεν ὅτι κατασκοπεύετο.

Τρέχει τέλος ζητοῦσα ἐν μέσῳ τοῦ σκότους ἐξοδὸν, εὐρούσα δὲ θύραν ἡμίκλειστον, τὴν ἀπωθεῖ καὶ εἰσελθοῦσα εἰς πλατὺν πρόδομον καταφεύγει εἰς θάλαμον φωτιζόμενον ὑπὸ λυχνίας πλησίαν τῆς ὁποίας κάθεται νέος· ὁ νέος οὗτο ἦτον ὁ Θεσεύς. Ἐπανελθὼν οὗτος τὴν προτεραίαν ἐσκόπει νὰ ἀπέλθῃ τὴν ἐπαύριον πρὸς ἐξόντωσιν τοῦ διαβοῦτου ληστοῦ Σκύρωνος.

Ἡ Ἀλκυῶν ἰδοῦσα τὸν Θεσεῖν ἐκπλήσεται, θορυβεῖται, ἡ καρδία της πάλαι σφοδρῶς καὶ κλονίζεται ὑπὸ αἰδοῦς καὶ συγκινήσεως καταληφθεῖσα, ταλαντεύεται καὶ ἀποφασίζει τέλος νὰ φύγῃ· ἀλλὰ θεὰ τις, φαίνεται, τὴν κρατεῖ ἀκίνητον. Ἡ ταλαίπωρος κόρη δὲν δύναται νὰ ἀποσπᾷ τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ Θεσεῖος, ἀλλ' ἀπλήστως τὸν κυττάζει. Ὁ Θεσεύς ἦτον ἐνδεδυμένος χιτῶνα κοντὰς

χειρίδας ἔχοντα, πέδιλα πορφυρὰ καὶ χρυσοκέντητα ὑπέδενον τοὺς πόδας του καὶ λευκὴ ταινία περιέβαλλε τὴν κόμην του. Ἐπεθεώρει τὰ ὄπλα του ἐν πρὸς ἐν λεπτομερῶς, τὴν δίστομον δηλαδὴ μαχκίραν του, τὸ δόρυ, τὴν λόγχην, τὰ αἰχμηρὰ βέλη, τὴν λοφοκύμαντον περικεφαλαίαν του καὶ τὴν χαλυβδίνην αὐτοῦ ἀσπίδα. Ἡ Ἀλκυῶν ἐν τούτοις ἀποφασίζει νὰ ἀποφύγῃ τὸν Θεσεῖν καὶ ὀπισθοδρομῆ ἀκροποδητὴ καὶ ἐλαφρόπους, φθάσασα ὅμως πρὸς τὴν θύραν προσκρούει εἰς ἀσπίδα ἐπὶ τοῦ τοίχου προκειμένην. Ἡ ἠγήσασα ἀσπίς κυλίστα κατὰ γῆς, ὁ δὲ Θεσεύς, ἀκούσας τὸν κρότον, στρέφει τὸ πρόσωπον, ἀνεγείρεται, καὶ λαβὼν τὴν λυχνίαν πλησιάζει τὴν Ἀλκυῶνα, ἣτις εἰς ἕκρον θορυβηθεῖσα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς κάτω νεύοντα, ἴστανται ὡς ἀπαλιθωμένη. Ἰδὼν αὐτὴν ἐκπλήσεται καὶ τὴν ὀδηγεῖ ἀπὸ τῆς χειρὸς παρὰ τὸ θρανίον ὅπου ἐκάθητο.

— Σὺ εἶσαι Ἀλκυῶν; εἶπε καθεζόμενος· τί ζητεῖς ἐδῶ; Ἡ ὄψις σου εἶναι θλιβερά καὶ φαίνεσαι ὡς νὰ ἐκλαυσε, πόθεν προέρχεται ἡ λύπη σου;

— Οἴμοι, ὦ Θεσεῦ, ἀποκρίνεται μὲ ἀσθενῆ φωνῆν, εἰμὶ ἐνοχος! καὶ θὰ μετανοήσῃς ἀναμφίβως ὅτι μοὶ ἐχάρισες τὴν ζωὴν, ὅταν μάθης ὅτι ἐμελέτων νὰ φύγω μακρὰν τῆς οἰκίας σου καὶ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὰ ὄρη, ὅπου ἐγεννήθην.

— Σὺ Ἀλκυῶν! καὶ διατί ἀπεφάσισες νὰ φύγῃς; μήπως ἡ μήτηρ μου σὲ ἐτιμώρησεν ἴσως ἀδίκως; ἢ μή τις τῶν συντρόφων σου σὲ ἐξύβρισεν ἢ καὶ σὲ ἐκτύπησεν ἐκ φθόνου; Ἡξέωρω ὅτι εἶσαι δειλὴ καὶ τρομάζεις εὐκόλως· ἀλλ' ἠσύχασον, θὰ διατάξω οὐδέποτε πλέον οὐδεὶς νὰ μὴ σὲ βλάψῃ.

— Ὁ Θεσεῦ, δίκαιος καὶ καλὸς πρὸς ὅλους ἀνεξαίρετως εἶσαι, δι' ὃ καὶ πάντες μετ' ἐπαίνων σὲ ἀναφέρουσιν. Ὅχι, ἡ μήτηρ σου δὲν με ἐτιμώρησεν οὐδ' ἄλλη τις με ἐβλάψεν, ἀλλ' ἄκουσον τί μοὶ συνέβη. Σήμερον τὴν πρωτὰν ἡ σεβασμία Αἰθρα μὲ διέταξε νὰ συνοικήσω μετὰ τοῦ Καλλιδώρου, καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ ἀντέστην καὶ εἶπον ὅτι δὲν θέλω νὰ ὑπανδρευθῶ, ὠργίσθη καὶ μοὶ ἐδήλωσεν ὅτι θὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ ὑπακούσω διὰ τῆς βίας. Ἀπεφάσισα τότε νὰ φύγω, ἀλλὰ δύο ἐκ τῶν συντρόφων μου με παρετήρησαν καὶ με παρεκλούθησαν· θέλουσα λοιπὸν νὰ κρυφθῶ εἰσήλθον εἰς τοῦτον ἐδῶ τὸν κοιτῶνα, μὴ φαντασθεῖσα ποσῶς ὅτι θὰ σὲ συναντήσω. Ἡ μήτηρ σου, ὦ Θεσεῦ, ἄς με τιμωρήσῃ ὅσα θέλει, σὺ ὅμως μὴ ἀνεγῆθῃς ποτε νὰ νυμφευθῶ διὰ τῆς βίας τὸν Καλλίδωρον.

— Διατί μισεῖς τὸν Καλλίδωρον, νέε κόρη; αὐ-

τὸς εἶναι ὁ ὠραιότερος τῶν δούλων μου· ἢ μήπως προτιμᾷς ἕλλον;

— Τὸν Καλλίδωρον δὲν μισῶ, ἀλλ' οὔτε ἕλου θέλω νὰ γείνω σύζυγος.

— Ἡ ψυχὴ σου, Ἀλκυῶν, εἶναι μὲν ἀγνή, καθὼς ἀνατραφεῖσα μακρὰν τοῦ κόσμου, ἀλλ' εἶναι, βλέπω, καὶ ὑπερήφανος καὶ δὲν λησμονεῖς τὸ ἐνδοξὸν γένος σου. Ὁ πατήρ σου τῶντι εἶλε τὸ γένος ἐκ τῶν τιτάνων τῶν υἱῶν τῆς Γῆς, οἵτινες καὶ τοὺς Θεοὺς αὐτοὺς ἐπολέμησαν, δι' αὐτὸ καὶ σὺ δὲν καταδέχεσαι νὰ συζῆς μετὰ δούλου. Ἔστω λοιπὸν, ἔσο ἀπὸ τοῦδε ἐλευθέρη, διὰ νὰ μὴ ζημιωθῇ δὲ ἡ μήτηρ μου θὰ δώσω εἰς αὐτὴν πρὸς ἀνταλλαγὴν δύο νεανίδας Λεσθίας, θὰ σοῦ ἐκλέξω δὲ καὶ σύζυγον ἓνα τῶν φίλων μου, ἀντάξιον τοῦ γένους σου.

— Δικαίως, Θεσεῦ, σὲ παρέβαλλον πρὸς τοὺς Θεοὺς, σὺ μάλιστα εἶσαι καὶ τούτων εὐνοώτερος πρὸς ἐμὲ, διότι καὶ τὴν ζωὴν μοὶ ἐδώρησες καὶ τὴν ἐλευθερίαν μοὶ ἀποδίδεις, ἣτις εἶναι κτῆμα πολυτιμώτατον, δι' ὃ καὶ εὐγνωμόνως τὴν δέχομαι, σύζυγον ὅμως δὲν ἐπιθυμῶ. Θέλω νὰ ζήσω πλησίον σου καὶ ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγῃ ὑπηρετοῦσα τὴν μητέρα σου, βραδύτερον δὲ τὴν νεκρὰν σύζυγόν σου· ἐδῶ θὰ γηράσω, Θεσεῦ, καὶ ὅταν ἀποθάνω θέλεις εἰπεῖ. « Ἡ Ἀλκυῶν, ἂν καὶ ἐλευθέρη μὰς ὑπηρετήσῃ πιστότατα. »

Ταῦτα εἰπούσα ἠρυθρίασε καὶ ἔνευσε κάτω τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἡ λευκὴ κόμη της κυματίζει ἀτάκτως ἐπὶ τῶν ὤμων της καὶ τὸ στήθος της σφοδρῶς πάλαι ὑπὸ τὸν λεπτὸν πέπλον.

Ὁ Θεσεύς τότε πρῶτον θαυμάζει τὸ κάλλος καὶ τὴν οὐρανίαν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου τῆς Ἀλκυῶνος, ἀφοῦ δὲ τὴν ἐκύτταξεν ἀρετὴν ὥραν αἰγῶν, ἔλαθεν ὕστερον τὴν χεῖρά της.

— Ἀλκυῶν, εἶπε ζωηρῶς, ἡ θεὰ Ἀφροδίτη σὲ εὖνοε φαίνεται ἰδιαζόντως, διότι οὐδέποτε ἄλλοτε οἱ ὀφθαλμοὶ μου εἶδον ὠραιότεραν σοῦ γυναῖκα, καὶ οὐδεμίαν τῶν παρθένων ὅσαι εἰς τὰς ἐορτὰς τῆς Δήμητρος ψάλλουν τοὺς ὕμνους της παραβάλλεται πρὸς σέ. ἀλλ' οὐδ' αὐτὰί αι νόμοι αἱ ἀκόλοιοι τῆς Ἀρτέμιδος σὲ ὑπερτεροῦσιν, ἂν καὶ ἐκεῖνα εἶναι ἀθάνατοι!

— Οἱ λόγοι σου, Θεσεῦ, εἶναι εὐχάριστοι, διότι ποία γυνὴ τῶντι δὲν ἀρέσκειται νὰ ἀκούῃ ἐπαίνους. Πρὸ σοῦ οὐδεὶς ἄλλος μοὶ εἶπεν ἕως τώρα ὅτι εἰμὶ ὠραία, ἐκτὸς τῆς μητρὸς μου, ὅταν ἤμην βρέφος καὶ με ἐθώπευεν εἰς τὰς ἀγκάλας της· ἀλλ' ἐκεῖνης οἱ λόγοι δὲν με ἐτάραττον, ἐνῶ οἱ ἰδιόμοι σου

μὲ καταθρονοῦσιν. Ἰγίαινε, ἄφες με νὰ φύγω.

Ὁ Θεσεὺς ζητεῖ νὰ τὴν κρατήσῃ, ἐκείνη δὲ ἀ-
τενίσασα αὐτὸν δειλῶς, ὑπέλαθε,

— Καθ' ἣν ἡμέραν μὲ ἀνεκάλυψες ὑπὸ τὰς
μύρτους, πικνικὸς μὲ κατεῖχε τρόμος, ἐφοβούμην
μὴ μὲ φονεύσῃς. Σήμερον δὲν φοβοῦμαι τὴν ὀργὴν
σου καὶ ὅμως ἰδὲ πῶς τρέμω, αἰσθάνομαι ὅτι θὰ
ἀποθάνω! Ἡ Ἀλκυὼν ἀποστρέφει τὸ πρόσωπον
ἀποφεύγουσα τὸ ἐπ' αὐτῆς προσηλωμένον βλέμμα
τοῦ Θεσεῦς· ἀμφοτέροι δὲ σιγῶσι καὶ ἡ Ἀλκυὼν
κλίνασα τὴν κεφαλὴν ἤρχισε νὰ δακρῶν.

V.

Ἡ γηραιὰ Αἴθρα καὶ ἡ Ἀλκυὼν κάθηνται πλη-
σίον ἀλλήλων πένθιμα ἐνδεδυμένα καὶ βαρῶ ἄλ-
γος ἐν τῇ καρδίᾳ φέρουσαι. Καὶ ἡ μὲν Αἴθρα δὲν
κλαίει οὐδὲ παραπονεῖται, ἀλλ' ἄκρα ἀπελπισία
εἶναι ἐντετυπωμένη εἰς τὸ κατεβρῦτιδωμένον καὶ
μυμαρασμένον πρόσωπόν της, ἡ δὲ Ἀλκυὼν, βα-
σαύουσα ἐπὶ τῶν γονάτων της πενταετὲς παιδίον,
τὸν Μελάνιππον, τὸν ὅποιον ἀπέκτησεν ἐκ τοῦ Θε-
σεῦς, τὴν κυττάζει ἄφωνος, διότι δὲν εὐρίσκει πα-
ρηγορητικὸς λόγους, ὑπὸ τῆς λύπης βεβαρημένη.

Αἰτίαι τοῦ πένθους ἦτον ἡ ἀγγελία τοῦ θανάτου
τοῦ Θεσεῦς.

Οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς ἰλασμόν τοῦ φόνου τοῦ Ἀν-
δρόγεω ἐπεμπον κατ' ἔτος ἑπτὰ νέους καὶ παρ-
θένους τοσαύτας ἀπὸ κλήρου λαχόντας ὡς δασ-
μὸν πρὸς τὸν Μίνωα τὸν βασιλέα τῆς Κρήτης· ἅμα
δὲ ἐφθάνον οἱ παῖδες εἰς Κρήτην ἐκλείοντο εἰς
τὸν λαβύρινθον καὶ ἐφρονέοντο ὑπὸ τοῦ Μινωτά-
ρου. Ὁ Θεσεὺς λοιπὸν ἀποφασίσας νὰ ἀπαλλάξῃ
τούς συμπολίτας τοῦ τῆς ἀπανθρώπου ταύτης ὑ-
ποχρέωσης, ὅταν ἐφθασεν ὁ χρόνος τοῦ τρίτου
δασμοῦ προσῆλθε καὶ αὐτὸς ἄνευ κλήρου καὶ εἰδή-
λωσεν ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ συμμεθεῖ τῆς τύχης τῶν
δεκατριῶν ἄλλων παίδων. Καὶ πρότερον μὲν, ἐπει-
δὴ δὲν ὑπῆρχεν ἐλπίς σωτηρίας ἢ ναὺς ἢ φέρουσα
τούς παῖδας ἀπέπλεε καὶ ἐπέστρεψε πάλιν μελανά
φέρουσα ἰστίαι ὡς σημεῖον τῆς συμφορᾶς, τότε δὲ
ὁ Αἰγέως παρήγγειλε τὸν κυβερνήτην ἐὰν ὁ Θεσεὺς
σωθῆ νὰ ὑψώσῃ εἰς τὴν ἐπιστροφὴν λευκὰ ἰστίαι,
εἰ δὲ μὴ νὰ ἀρήσῃ τὰ μελανά. Ὦθεν ὁ πατήρ τοῦ
Θησεῦς ἀπὸ πρῶτης κατοπτέων τὴν ἐπιστροφὴν
τοῦ υἱοῦ του, καὶ ἰδὼν τὸ πλοῖον μελανά φέρων
ἰστίαι, ἀπογνοὺς ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ
τοῦ ὑψηλοῦ βράχου, ὅπου ἴστατο, καὶ ἐπνίγη.

Ἐνῶ δὲ αἱ δύο γυναῖκες ἦσαν τοιοῦτοτρόπως
ὑπὸ τοῦ διπλοῦ τούτου πένθους ἀπελπισμέναι,
εἰσῆλθεν αἴφνης εἰς τὸν θάλαμον ὅπου ἐκάθηντο

εἰς τῶν δούλων καὶ ἀνέκραξε.

— Πάυσε θρηνοῦσα, ὦ σεβαστὴ Αἴθρα, τὸν
θάνατον τοῦ υἱοῦ σου! ὁ Θεσεὺς ζῆ, δὲν ἀπέθανε!

Ἡ Αἴθρα βραδέως ἀναβλέψασα εἶπε,

— Δικτὶ μὲ ἀπατᾷς; Ὁ υἱός μου ἀπέθανε! Δὲν
ἐφάνη μακρόθεν τὸ πλοῖόν του ἔχον ἀναπεπτα-
μένα τὰ μελανά ἰστίαι, τὰ ὅποια εἶχε κατὰ τὸν
ἀπόπλουν του; Καὶ ὁ δυστυχὴς σύζυγός μου Αἰ-
γέως δὲν ἐβρίβη διὰ τοῦτο εἰς τὴν θάλασσαν!..

— Ἡ βασίλισσα, ἀποκρίνεται ὁ δούλος, θρηνώ
τὸν θάνατον τοῦ μεγαλοψύχου Αἰγέως καὶ ἀγνοῶ
δικτὶ ὁ υἱός σου δὲν ἤλλαξε τὰ ἰστίαι, σοῦ ὀρκίζο.

μικὴ ὅμως ὅτι ὁ Θεσεὺς ζῆ, ἔρχεται καὶ φέρει μεθ'
ἐαυτοῦ τούς ἑπτὰ νέους, καὶ τὰς ἑπτὰ παρθένας,
σώσας αὐτοὺς ἐκ τοῦ θανάτου, ὁ δὲ λαὸς τρέχει
ἀγγεληδὸν εἰς ὑποδοχὴν του.

Ὁ δούλος ἠγνῶσι τρόντι ὅτι ὁ Θεσεὺς καὶ ὁ κυ-
βερνήτης τοῦ πλοίου ἐλησημόνησαν ὑπὸ χαρᾶς νὰ
ὑψώσωσι τὸ ἰστίον δι' οὗ ἐμελλε νὰ γείνη γνωστὴ
ἡ σωτηρία των. Καὶ ἡ μὲν Αἴθρα πεισθεῖσα τέλος
ἠγέρθη μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ στηριζομένη ἐπὶ
τοῦ δούλου εἰσῆλθεν ἡ δ' Ἀλκυὼν προσβλήθεισα ὑπὸ
τῆς ἀμέτρου καὶ αἰφνιδίου χαρᾶς ἔπεσεν ἀναυδὸς
ἐπὶ τινος ἑδρας, μετ' οὐ πολὺ δὲ συνελθοῦσα, ἔ-
λαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸν Μελάνιππον καὶ
τὸν κατεφίλει μετὰ παραφορᾶς, λέγουσα

— Ἐπ' ἀνέρχεται, θὰ τὸν ἴδω ἐκ νέου, θὰ ἀκούσω
τὴν φωνὴν του, καὶ σὺ Μελάνιππε θὰ θωπεύσῃς
τὸν πατέρα σου, θὰ προσμεριδιάσῃς εἰς αὐτὸν, ἐκεί-
νος δὲ θὰ σὲ προστατεύσῃ καὶ θὰ σὲ ἀναδείξῃ ἄν-
δρα ἰσχυρὸν καὶ ἐνδοξόν. Πόσον ἐσφαλὰ παρα-
πονουμένη κατὰ τῶν θεῶν ὅτι τὸν ἐγκατέλιπον,
καὶ πιεύσασα ὅτι κατεβλήθη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του!

Καταβάσασα τότε εἰς τὸν κῆπον ἐκοψε κλάδους
δάφνης καὶ σχηματίσασα στέφανον ἔστρεψε δι' αὐ-
τοῦ τὴν κεφαλὴν τοῦ τέκνου της, ἐνδύσασα αὐτὸ
πρότερον ὠραῖα ἐνδύματα καὶ καλὰ πέδιλα. Ἐν-
δυθεῖσα δὲ καὶ αὐτὴ ποδήρη καὶ πλατυκράσπεδον
πέπλον καὶ καλύπτραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς θέσασα
καὶ διὰ τῆς μιᾶς μὲν χειρὸς κρατοῦσα τὸν Μελά-
νιππον διὰ δὲ τῆς ἄλλης κλάδον δάφνης, κατέβη
καὶ διευθύνθη εἰς συνάντησιν τοῦ Θεσεῦς.

Εἰς τὰ προπύλαια καὶ εἰς τὸ προαύλιον τῶν
ἀνακτόρων ἀπειρον πλῆθος φίλων, ἰκετῶν καὶ λαοῦ
ἀλλαλάζοντες περιέμενον τὸν νέον ἠγεμόνα. Ἡ Ἀλ-
κυὼν λοιπὸν φθάσασα ἐκεῖ ἐστηρίχθη ἐπὶ τινος
στήλης καὶ ἀνέμενεν ἐν ἀνυπομονησίᾳ τὴν ἔλευσιν
τοῦ Θεσεῦς. Μετ' ὀλίγον τὸ πλῆθος εἰσέγησε καὶ
ἐπικρουσιάσθησαν οἱ σωθέντες ἑπτὰ νέοι καὶ αἱ

παρθένοι συνοδευόμενοι ὑπὸ τῶν γονέων καὶ συγ-
γενῶν των, οἵτινες ἔχονον ἄρθρα δάκρυα χαρᾶς,
κατόπιν δὲ τούτων ἤρχετο ὁ Θεσεὺς ὅταν οὗτος
ἐφθασεν εἰς τὰ προπύλαια ἐστάθη καὶ ἐδέχθη τὰς
συγχαρητηρίους εὐχὰς καὶ τὰς φιλοφροσύνας τῶν
φίλων. Ἐκολακεύετο ὑπὸ τῶν ἐπαίνων καὶ τῶν ἀ-
νευφημιῶν τοῦ λαοῦ καὶ ἦτο φαιδρότατος, διότι
ἠγνῶσι ἀκόμη τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του.

Τότε ἡ Ἀλκυὼν προσῆλθε πρὸς αὐτὸν μετὰ τοῦ
Μελάνιππου καὶ προσκλίνας πρὸ αὐτοῦ καὶ ἀπο-
καλύψασα τὸ πρόσωπον — Θεσεῦ... εἶπεν, ἀλλ'
ὁ λόγος ἐνεκράθη εἰς τὰ χεῖλη της, διότι πλησίον
τοῦ Θεσεῦς ἴστατο νεκρὰ γυνὴ ἐνδεδυμένη πολυ-
τελῶς καὶ ἀκτινοβολοῦν διάδημα ἐπὶ κεφαλῆς φέ-
ρουσα ἡ ὠραιότες αὐτῆς ἐκπλήττει καὶ τρομάζει
συνάμα τὴν Ἀλκυὼνα, ἀπαράλλακτα καθὼς ὁ βο-
σκὸς ὅταν διακρίνῃ τὴν νύκτα ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ
Κεφαλαίου οὐράνιον κομήτην, θαυμάζει τὴν λάμ-
ψιν καὶ τὴν ὠραιότητά του ἀλλὰ καὶ φοβεῖται
συγχρόνως διότι τὸν θεωρεῖ ὡς ἄγγελον κακῶν μελ-
λόντων νὰ συμβῶσιν εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ
προβλέπει ἡ κίματηρὸν πόλεμον ἢ καταστρεπτικὴν
νόσον εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ εἰς τὰ κτήνη.

Ὁ Θεσεὺς νεύει εἰς τὴν Ἀλκυὼνα νὰ ἀποσυρθῇ
καὶ διαβαίνει, ἡ δὲ συνοδευοῦσα αὐτὸν νέα ἰδοῦσα
αὐτὴν στρέφεται πρὸς τινὰ τῶν περιετώτων ὑπη-
ρετῶν καὶ τὸν ἐρωτᾷ χαμηλοφώνως, λαβοῦσα δὲ
τὴν ἀπόκρισιν ῥίπτει ἐπὶ τῆς Ἀλκυῶνος βλέμμα
μισοῦς καὶ ἀπεχθείας μεστόν. Ἡ ταλαίπωρος ἐγει-
ρεται τότε καὶ ἀποσύρεται εἰς τὸ δωμάτιόν της,
ἀπεκδύει τὸν Μελάνιππον τοῦ στεφάνου καὶ ἀνα-
κράζει ἐν ἄκρᾳ θλίψει « Ἡ παντοδύναμοι θεοί, πό-
σον εἶναι ὠραία!

Ἐξ ὅλοι μῆνες παρήλθον καὶ ἡ Ἀλκυὼν δὲν εἶδεν
ἐκτοτε τὸν Θεσεῦ, ἅπαξ μόνον συννητήθη ἐντὸς
τῶν ἀνακτόρων μετὰ τῆς νέας βασιλίσσης Φαίδρας
καὶ παρήλθε πρὸ αὐτῆς τρέμουσα, ἐνῶ ἐκείνη τὴν
ἠτένισεν ἀγρίως. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἀπέφε-
γεν ἐπιμελῶς τὴν συνάντησίν της· ἀλλὰ ποῖος ἀ-
ποτρέπει τῆς εἰμαρμένης τὰς βουλὰς!

Ἐσπέραν τινὰ ἡ Ἀλκυὼν παρὰ τὴν θύραν τοῦ
κοιτῶνος της καθημένη ἔβλεπε τὸν Μελάνιππον
παίζοντα μετ' ἄλλων μεγαλητέρων αὐτοῦ παίδων,
οἵτινες διεσκέδαζον ῥίπτοντες βέλη κατὰ κορμοῦ
παλαιᾶς ἐλαίας· ὁσάκις δὲ ἐπετύγχανον τοῦ σκο-
ποῦ, ὁ Μελάνιππος ἔτρεχεν, καὶ ἐλάμβανε τὸ βέλος
καὶ χαίρων τὸ ἔφερε εἰς τὸν ῥίψαντα. Ὁ Θεσεὺς τὴν
ᾠραν ἐκείνην περιεπάτει ὑπὸ τὴν ἀντικρὺ στοᾶν
καὶ ἔβλεπεν, ἐνῶ δὲν ἐφαίνετο, ὅτε μὲν τὸν Μελά-

νιππον ὅτε δὲ τὴν Ἀλκυὼνα· ταῦτοχρόνως ἀπὸ τοῦ
δωμάτος τῶν ἀνακτόρων ἡ Φαίδρα μετὰ τῶν γυ-
ναικῶν της καθημένη, ἔβλεπε καὶ αὐτὴ τὴν
μητέρα καὶ τὸ τέκνον, ἀλλ' ἡ θεὰ τῶν δύο τού-
των πλασμάτων διήγειρεν εἰς τὴν ψυχὴν της ζη-
λοτυπίαν καὶ μῖσος.

Ἐν τούτοις ἐνῶ ὁ Μελάνιππος ἴστατο πλησίον
τῆς ἐλαίας, εἰς ἐκ τῶν συμπαίζοντων συντρόφων
τοῦ ταννύει ἀπροσέκτως τὸ τόξον, καὶ τὸ βέλος
ἐκπηδῆσαν πληγόνει αὐτὸν εἰς τὸν βραχίονα. Ἡ
μητέρα του τρέχει ἀμέσως καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐκβάλῃ
τὸ βέλος, ἀλλὰ τὸ παιδίον ἀνθίσταται ὑπὸ φόβου
καὶ ἀφίνει σπαρακτικὰς φωνὰς. Προσέδραμε τότε
ὁ Θεσεὺς καὶ ἀφοῦ ἐνεθάρρυνε τὴν Ἀλκυὼνα καὶ
κατεπράυνε τὸν Μελάνιππον διὰ θωπειῶν καὶ λό-
γων ἐξείλικυσε τὸ βέλος καὶ ἐπέσχε διὰ τοῦ στόμα-
τος τὸ βέλον αἶμα, ὕστερον σηκώσας εἰς τὰς ἀγκά-
λας του τὸν Μελάνιππον τὸν μετεκόμενον εἰς τὸν
κοιτῶνα τῆς μητρὸς του, ἥτις τὸν ἠκολούθησε κα-
τόπιν.

Ἡ Φαίδρα εἶδε τὰ πάντα, καὶ κατεσπαράχθη
ὑπὸ ζηλοτυπίας, νέφος δὲ πυκνὸν ἐπισκιάζει τὸ
μέτωπόν της, καὶ φρυάττει ὑπ' ὀργῆς, ἀποπέμ-
ψασα δὲ τὰς γυναῖκάς της, μόνον τὴν γραιὴν τροφόν
της ἐκράτησε. Τὸ βλέμμα της προσηλωμένον ἔ-
χουσα ἐπὶ τῆς κατοικίας τῆς Ἀλκυῶνος οὔτε κινεῖ-
ται οὔτε λέξιν προφέρει, ἀλλὰ φαίνεται ὡς ἀπο-
λιθωμένη, ἡ δὲ τροφὸς βλέπουσα ὅτι ὁ ἥλιος ἐκρύ-
βη ὑπὸ τὰ ὄρη καὶ ὅτι ἡ ἡμέρα ἤρχισε νὰ σκοτί-
ζηται, λέγει ὅλως ἐκπεπληγμένη πρὸς τὴν δέσ-
ποιαν αὐτῆς,

— Ἐνύκτωσε, κόρη μου, ἐπίστρεψον εἰς τὸν κοι-
τῶνά σου, διότι δὲν ἀρμόζει νὰ μένης πλέον ἐδῶ.

Ἡ Φαίδρα δὲν ἀποκρίνεται εἰς τὰς ἐπανειλημ-
μένας παρακλήσεις τῆς γραιῆς, ἥτις ἀπελπισθεῖσα
καὶ βλέπουσα πλησιάζον τὸ μεσονύκτιον ἀνακρά-
ζει ἐπὶ τέλους,

— Φαίδρα, τί ἐπαθε; μὴ τοι θεὸς τις τὰς φρέ-
νας σου ἐτάραξε; δὲν συλλογίζεσαι ὅτι ἂν ὑπάγῃ,
εἰς τὸν θάλαμόν σου ὁ Θεσεὺς καὶ δὲν σὲ εὕρῃ, θὰ
ἐκπλαγῇ μεγάλως;

Ἡ Φαίδρα ἐγέλασε γέλωτα πικρὸν.

— Ἠσύχασε, εἶπε ὁ Θεσεὺς δὲν ἔρχεται εἰς τὸν
θάλαμόν μου.

Ἡ ἥως ἐν τούτοις διαλύουσα βαθμηδὸν τὰ σκό-
τη ἤρχισε νὰ καθιστᾷ ὀρατὰ τὰ ἀντικείμενα, ἡ δὲ
γραιὴ τροφὸς ἐπανελάθε πάλιν τὰς ἰκεσίας της.

— Ἰπαγε κόρη μου, εἶπεν, ὕπαγε νὰ ἀναπαυθῆς
ὀλίγον, σὲ παρακαλῶ.

— Κύτταζε, απειροίθη ἡ βασίλισσα; δεικνύουσα διὰ τῆς χειρὸς τὸν Θησέα ἐξερχόμενον τοῦ κοιτώ- νος τῆς Ἀλκυόνας.

Μετὰ μικρὸν ὁ ἥλιος ἀνέτειλε, καὶ πρῶτον μὲν ὁ Ἰμμητὸς ὕστερον δὲ ἡ Θάλασσα καὶ ἡ πόλις ἐρωτίσθησαν, τότε ἡ Φαίδρα ἀνατείνασα τὰς χεῖ- ρας πρὸς τὸ ἄστρον τῆς ἡμέρας.

— ὦ ἥλιε, ἀνέκραξε, σὺ εἶδες τὴν ὕβριν, σὺ ἄκου- σον καὶ τὸν ὄρκον μου! Ὁμνῶ ὅτι σήμερον θά ἦναι ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς Ἀλκυόνας, καὶ ὅτι κῆρυκοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς θά κλεισθῶσιν ὑπὸ τοῦ θανά- του! Ἄν τούτο δὲν γένηται, τιμώρησόν με διὰ τὴν ἐπι- ορκίαν μου καὶ στείλα με ἀντ' ἐκείνης εἰς τὸν ἄδην!

— Θύγατερ, εἶπε τότε ἡ τροφὸς, τρομακτικοὶ εἶναι οἱ λόγοι σου, διότι ἡ ἐκδίκησις εἶναι μὲν ἡ- δονικὴ ἀλλὰ καὶ πολλῶν κινδύνων ἐμπλεκῆς, καὶ πολλάκις ὁ σπυδῶν νὰ ἀπωλέσῃ τὸν ἐχθρόν του, ἀπώλεσεν αὐτὸς ἑαυτὸν φρονιμώτερον εἶναι ν' ἀναμένῃ ἐν ὑπομονῇ ἀρμοδίαν περίστασιν, ὥστε νὰ τὸν βλάψῃ ἄνευ ἰδίας ζημίας.

— Ὁμίλει, ἀπεκρίθη ἡ Φαίδρα, ὡς δούλη μὴ τολμῶσα νὰ ἀποδείξῃ φανερά τὸ πρὸς τὸν κύριον αὐτῆς μίσος, καὶ στήνουσα κατ' αὐτοῦ παγίδας ἐν τῷ κρυπτῷ ἐγὼ ὅμως εἶμαι βασίλισσα καὶ θά κτυπήσω ἀφόβως τὴν Ἀλκυόνα. Ἐλθέ, ἐφθασεν ἡ ὥρα ν' ἀποσυρθῶ. Σὺ δὲ ἥλιε ἐπίσπευσον εἰ δυνα- τὸν τὸν δρόμον σου καὶ βράχυνον τὰς ὥρας τῆς ζωῆς τῆς μισητῆς γυναικὸς!

Ταῦτα εἰπούσα κατῆλθε μετὰ τῆς γραίας τρο- φοῦ ἀπὸ τοῦ δώματος καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶ- νά τῆς. Ἐκεῖ δὲ κλεισθεῖσα, ἤρχισε νὰ ἐξυφαίνῃ καταχθόνια σχέδια καὶ νὰ μελετᾷ τίνι τρόπῳ νὰ ἐκδικηθῇ ἀσφαλέστερον τὴν ἀντιζήλον τῆς. Δὲν ἦτο πλέον ἡ Φαίδρα ἐκείνη, ἥτις ἄλλοτε ἐγοῦντου- σε τὸν Θησέα διὰ τοῦ ἀπατηλοῦ μειδιάματός τῆς καὶ ἐδεύσμευσε τὴν καρδίαν του ἐπιτηδευσμένη παι- δικὴν ἀθωότητα κατὰ τοὺς τρόπους καὶ τὴν ὀμι- λίαν! Οἱ καιροὶ ἤλλαξαν! τὸ προσωπεῖον κατέπε- σαν ἀπ' ἑαυτοῦ καὶ ἡ Φαίδρα ἐφάνη ὅποια τῶνόντι ἦτο γυνὴ ἀλαζῶν καὶ γαιρέκακος, γυνὴ σκληρὰ καὶ αἰμοχαρῆς δι' αἵματος θέλουσα νὰ ἐκπλῆνῃ καὶ τὴν ἐλαχίστην πρὸς αὐτὴν προσβολήν.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον φυλλίδιον.)

ΚΑΛΑΜΕΧΝΙΑ

Ἡ γραφικὴ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις
(Συνέχεια ἰδε φυλλίδ. 10.)

Εἶναι ἀληθές ὅτι, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀντι- πάτρου, αἱ Ἀθηναῖοι ἔλαβον ἄνεσιν ἐπὶ τινὰ χρόνον.

Ὁ Πολυσπέρχων, πρὸς ὃν εἶχεν ἀφήσει τὴν ἀντι- βασίλειαν, καὶ Κάσσανδρος, ὁ υἱὸς του, πρὸς ὃν εἶχεν ἀφήσει τὸ κράτος του, ἦλθον εἰς διενέξεις, καὶ μάλιστα προέβησαν ἐτι περισσότερον ὁ Πο- λυσπέρχων, θέλων νὰ προσκλήσῃ εἰς ἑαυτὸν φίλους τοὺς Ἀθηναίους, ἐξέδωκε διάταγμα ἀκυροῦν τὰς διατάγας τοῦ Ἀντιπάτρου καὶ ἀποδίδον αὐ- τοῖς τὴν ἐλευθερίαν τούτου ἕνεκα ἀφωσιώθησαν εἰς αὐτὸν ἐξ ὀλοκλήρου. Δυστυχῶς ὅμως τὸ ὄνει- ρον τοῦτο δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ. Ὁ Κάσσανδρος ἐνίκησε τὸν Πολυσπέρχοντα καὶ τὸν υἱὸν του Ἀλέ- ζανδρον ὁ δὲ τοποτηρητὴς αὐτοῦ Νικάνωρ, πεμ- ρθὲς εἰς Ἀθήνας, ἔθεσεν ἐκ νέου φρουρὰν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς καὶ εἰς τὴν ἀκρόπολιν τῆς Μουνηχίας, κατέστησε δὲ διοικητὴν τῆς πόλεως Δημήτριον τὸν Φαληρέα, ἔλκοντα τὸ γένος ἀπὸ τοῦ Κόνωνος.

Ἄπας ὁ χρόνος καθ' ὃν ἐκυβέρνησεν ὁ Δημήτριος ὑπῆρξε χρόνος ἐκεχειρίας, διὸ εὐγνωμονοῦσαι αἱ Ἀθηναῖοι ἀνίδρυσαν αὐτῷ, ἐπὶ ἑν ἔτος, ἑκατὸν ἐξή- κοντα χαλκίνοις ἀνδριάντας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ τινες ἑπιπποὶ καὶ ἄλλοι ἐφ' ἄρματος.

Ἄλλ' ὁ κυριεῦν τὰς πόλεις, ἀφοῦ ἐκυρίευσεν τὴν Ρόδον, ἐκυρίευσεν καὶ τὰς Ἀθήνας ὁ Κάσσαν- δρος ἠττήθη ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, καὶ κατακτήθη ἡ Μακεδονία, Δημήτριος δὲ ὁ Φαλη- ρεὺς ἐφυγεν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς καὶ ἐπορεύθη αἰτῶν ἄσυλον παρὰ τῷ Πτολεμαίῳ ἀλλὰ μόνις κατέλι- πε τὴν πόλιν, ἥτις τὴν προτεροῖαν ἐλάτρευεν αὐ- τὸν ὡς σωτῆρα, ὁ λαὸς ἐξῆλειψε τὸ ὄνομά του ἀπ' ὅλων τῶν δημοσίων μνημείων, κατέβριψε καὶ ἐχώνευσεν ἀπάσας τὰς εἰκόνας του, καὶ, πρὸς πλειοτέραν ἐτι περιφρόνησιν, ἀπαφάσισαν νὰ στή- σωσι χρυσοὺς ἀνδριάντας εἰς τὸν πολιορκητὴν Δη- μήτριον, ἀντὶ τῶν ὀρειχαλκίων, οὓς εἶχον στή- σει εἰς τὸν Φαληρέα. Ἡ τέχνη εἶχε πλείστον ἐκ- πέσει, ὡς ἕκαστος ἐννοεῖ, ἀφοῦ ὁ ἀνδριὰς ἐτιμᾶτο οὐχὶ ἀναλόγως τῆς τέχνης, ἀλλ' ἀναλόγως τοῦ μετάλλου ἐξ οὗ κατασκευάζετο.

Ἡ τόσῳ πρόθυμος μεταστροφή δὲν ἐφάνη εὐλι- κρινῆς εἰς τὸν Πολιορκητὴν Δημήτριον, ὅστις τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦτον ἐθεώρησεν ὡς δειλίαν, διὸ προσεφέρθη εἰς τοὺς ἀπογόνους τοῦ Μιλτιάδου, τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ τοῦ Φωκίωνος, ὡς ἤξιζον νὰ φερθῇ πρὸς αὐτούς οὕτω, φρονεῦντος τοῦ Ἀν- τιγόμου εἰς τὴν ἐν Ἰψοῦντι μάχην, ἐπανεστήσαν κατὰ τοῦ Δημητρίου. Δυστυχῶς ὁ Δημήτριος, εἰ καὶ ἠττημένος, ἦτο ὅμως εἰσέτι ἐπιρροδὸς εἶχον πι- στεύσει ὅτι ὁ κυριεῦν τὰς πόλεις ἐφρονεῖθη, ἐνῶ

εἶχε πληρωθῆ μόνον, καὶ εἶχε πληρωθῆ κυρίως ἐν τῇ ἰσχύϊ του, ἀλλ' ὡς λέων οὐ ἡ ἀγωνία εἶναι μακρὰ καὶ φοβερά.

Ἀπωλέσας τὴν Ἀσίαν ὁ Δημήτριος, ἐπανῆλθε κατὰ τῆς Εὐρώπης, ἐκυρίευσεν καὶ ἀπώλεσεν ἐπαρ- χίας ὡς εἶχεν ἀπώλεσει καὶ κυριεῦσαι πόλεις, ἐ- γένητο ἐπὶ τινὰς στιγμὰς βασιλεὺς τῆς Μακεδο- νίας, καὶ, ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, ἀπεδίωξε Λαχάρ- ρην, τὸν ἀρχηγὸν τῆς Ἀθηναϊκῆς ἀποστασίας, ὠ- χύρωσε δὲ τὸ μουσεῖον καὶ ἔθεσεν ἐν αὐτῷ φρουρὰν.

Τότε ἐσήμανεν ἡ τελευταία στιγμὴ τῆς πό- λεως ἐκείνης, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ βασιλεὺς τῆς Ἑλλά-δος. Πᾶν ὅ,τι τῇ ἀπέμενε μέγα, πᾶν ὅ,τι καλὸν ἠφρανίσθη. Ἀστέρι εἶτε κύκνοι, τὰ πάντα ἐπετάσθη- σαν καὶ ἀπῆλθον ζητοῦντα καθαρώτερον εἶτε γλυ- κύτερον ἀέρα. Ὁ εἰς ἐπορεύθη ζητῶν ἄσυλον παρὰ τῷ Πτολεμαίῳ, ἕτερος παρὰ τῷ Σελεύκῳ καὶ οὗτος μὲν κατέφυγεν εἰς Σικελίαν, ἐκεῖνος δὲ εἰς Πέργαμον.

Μ' ὅλα ταῦτα γηραιὸι τινες Ἕλληνας ἐναπομεί- ναντες ἐλάλουν πρὸς τὰ τέκνα των περὶ τῆς ἐπο- χῆς τοῦ Μαραθῶνος, τῆς Σαλαμῖνος καὶ τῶν Πλα- ταιῶν, καὶ εἰς τὴν φωνὴν των τέσσαρες πόλεις, μόνις ἀναφερόμεναι ἐν τῇ ἱστορίᾳ, αἱ Φαραὶ, ἡ Τρί- ταια, αἱ Πάτραι καὶ ἡ Δύμη, ἐσχημάτισαν σύνδε- σμὸν τινὰ. Οὐδαὶς ἐπρόσεξε κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν συμμαχίαν ταύτην, τόσῳ ἐφάνη ἀναξία λόγου. Καὶ ὅμως ἀκολούθως ὠνομάσθη αὕτη Ἀχαικὴ Συμμαχία. Τῷ ὄντι, ἅμα ἐφάνη κέντρον τι ἐνώ- σεως, ἅπασαι αἱ πόλεις τῆς Ἑλλάδος συνήνωθη- σαν πρὸς κοινὸν τινὰ σκοπὸν. Ὁ Ἄρατος καὶ ὁ Φι- λοποίμην, οἱ τελευταῖοι τῶν Ἑλλήνων, ὡς μετὰ ταῦτα ὁ Βρούτος καὶ ὁ Κάσσιος ἐφάνησαν οἱ τε- λευταῖοι τῶν Ῥωμαίων, ἐτέθησαν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν συμμαχιωτῶν των. Ἡ Ἑλλάς ἀνέπνευσεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐν τῇ ἐλπίδι τῆς ἀναγεννήσεώς τῆς, καὶ τότε ἀνεφάνη ὁ Μέγανδρος, ὁ Ἐπίκουρος, ὁ Ζήνων καὶ ὁ Εὐκλείδης. Ἄλλ' ἡ ἀρχαία μετὰ τὸν Αἰτωλῶν καὶ Ἀχαιῶν ζήλοτυπία ἐπέφερε τὸν πό- λεμον, καὶ ἡ λύσσα τῶν δύο μερῶν ἐπὶ τοσοῦτον προέβη, ὥστε, ἀφοῦ δὲν ἐδύνατο νὰ προσβάλλῃ τοὺς ἄνδρας, ἐπέπιπτε κατὰ τῶν μνημείων καὶ ἀνδριάντων. Οἱ Αἰτωλοὶ εἰσβάλλοντες εἰς τινὰ μα- κεδονικὴν πόλιν κλυομένην Δίον, καὶ εὐρόντες αὐ- τὴν ἐρημον, κατέβριψαν τὰ τεῖχη τῆς, ἐκρήμνισαν τὰς οἰκίας, ἐκκυσαν δὲ καὶ συνέτριψαν τοὺς ἀν- δριάντας. Τὰ αὐτὰ ἐπραξάν καὶ κατὰ τοῦ ἐν Δωδώνῃ τῆς Ἠπείρου ναοῦ τοῦ Διὸς, τοῦ ὁποίου δὲν ἔμεινε λίθος ἐπὶ λίθου.

Ἀλλὰ καὶ Μακεδόνες καὶ Ἀχαιοὶ δὲν ἔμει- ναν πολὺ ἐξοπῖστω ἐχθρῶν των. Κυριεύσαντες δις τὴν Θέρμην πρωτεύουσαν τῶν Αἰτωλῶν, δὲν ἐφείσθησαν κατὰ πρῶτον εἰμὴ τῶν γαῶν καὶ τῶν εἰς τοὺς θεοὺς ἀνδριάντων, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν φρον, τὰ πάντα καταστράφησαν. Εἰς τὴν αὐτὴν τύχην ὑπέκυψε καὶ ἡ Πέργαμος ὁ βασιλεὺς Φίλιππος, ἀφοῦ ἐκυρίευσεν αὐτὴν, οὐχὶ μόνον κατηδάφισε τοὺς ναοὺς, ἀλλὰ προσέτι διέταξε νὰ συντριψῶσι τοὺς λίθους τῶν ναῶν τούτων εἰς μικρὰ τεμάχια, ὥπως μὴ δυναθῶσι νὰ ἀνοικοδομηθῶσιν αὐτοὺς. Καὶ ἡ Ἡλις αὐτῇ, ἥτις μέχρι τοῦδε, ἕνεκα τῶν δημοσίων ἀγῶνων τῆς, εἶχε μείνει σεβαστὴ, ἀπώ- λεσε τὸ προνομίον τῆς καὶ ἔπαυσε τοῦ νὰ ἦναι ἄ- συλον τῶν τεχνῶν.

Μετὰ ταῦτα ἐφθασεν ἡ σειρά τῶν Ἀθηναίων. Ἦσυχτοι κατ' ἀρχὰς, καὶ μένουσαι ὑπὸ τὴν προστα-σίαν ἢ μάλλον ὑπὸ τὴν κυριότητα τῶν βασιλείων τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Αἰγύπτου, εἶχον ἰδεῖ τὴν ἀρχὴν τοῦ πολέμου τούτου χωρὶς νὰ συμμετάσ- χωσιν αὐτοῦ ἀλλ' ἀκολούθως ἐπειδὴ ἐγκατέλιπον τὸ κόμμα τῶν Μακεδόνων, ὁ Φίλιππος ἐξεστράτευσε κατ' αὐτῶν, τὰς ἐκυρίευσεν, ἐπυρπόλησε τὴν Ἀ- καθημίαν, ἐλεηλάτησε τοὺς ναοὺς καὶ συνέτριψεν ἅπαντα τὰ ἀγάλματα ἀπ' ἐτέρου, οἱ Ἀθηναῖοι ἐξέδωκαν ψήφισμα, δι' οὗ διετάσσετο ἡ κατα- στροφή, οὐχὶ μόνον τῶν εἰκόνων τοῦ ἡγεμόνος ἐ- κείνου, ἀλλὰ προσέτι καὶ ἐκείνων τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας του, οἰουδήποτε ἦσαν γένους, καὶ ἡ κα- ταστροφή ἐγένετο ἐπαξία τῆς διαταγῆς.

Ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ ἀπέθνησκον δολοφονηθέν- τες ἡ δηλητηριασθέντες ἡ χήρα τοῦ Κάσσανδρου καὶ οἱ δύο αὐτοῦ υἱοί· οὗτοι ἦσαν τὰ τελευταῖα ἐκ τῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου οἰκογενείας λείψανα. Τεσ- σαράκοντα ἔτη μόνις εἶχον παρέλθει ἀπ' οὗτου ὁ κατακτητῆς τῶν Ἰνδιῶν εἶχε θεμελιώσει κράτος μεγαλειώτερον ἀπ' ὅσον ὑπῆρξεν ἡ περσικὴ μοναρχία καὶ ἀπ' ὅσον ἐμελλε νὰ ὑπάρξῃ ἡ Ῥωμαϊκὴ, καὶ ἤδη δὲν ἔμεινεν ἔγνος κἂν ἐκείνου, ὅστις, ὡς εἶπεν εἰς νεώτερος ἱστορικὸς, διέβη ἀπὸ τοῦ ὀρίζοντος με- ταχύτητα ἴσων τῆς ἀστραπῆς, με λάμπειν ὅμοιαν τοῦ ἡλίου, καὶ μετὰ τῶν δυστυχημάτων τοῦ κε- ραυνοῦ.

Ἄλλ' ἐν τούτοις, τὸ στίφος τοῦτο τῶν καλλιτε- χνῶν, τὸ ὁποῖον, πτοηθὲν ἐκ τοῦ κρότου τῶν ὄ- πλων καὶ ἐκ τῆς θεωρίας τοῦ αἵματος, εἶχεν ἀνα- χωρήσει ἀπὸ Ἀθηναίων, κατέπεσεν εἰς Αἴγυπτον, Ἀσίαν, Σικελίαν καὶ εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, ὑπεδέ- χθησαν δ' αὐτὸ ὁ Πτολεμαῖος, ὁ Σέλευκος, ὁ Ἰέρων

καὶ ὁ Ἄτταλος, ὡς ἄνδρας παρὰ θεῶν ἀπεσταλμένους ὅπως καθιερώσωσι τὰς κλονιζομένας μοναρχίας αὐτῶν διὰ τῆς σφραγίδος τῆς μεγαλοφυΐας των. Ὄθεν βίψωμεν ἀλληλοδιαδόχως τὸ βλέμμα ἐπὶ ἐκάστου τῶν τεσσάρων τούτων αὐτοκρατοριῶν, καὶ ἰδῶμεν τί ἡ τέχνη παρήγαγε κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῆς περίοδον.

Ἄπαντα σχεδὸν τὰ ἀγάλματα, τὰ ὅποια οἱ Ἕλληνες καλλιτέχναι ἐργάστησαν ἐν Αἰγύπτῳ, εὐκόλως διαγιγνώσκονται, εἴτε ἄρτια εὐρέθησαν εἴτε μόνον τεμάχια αὐτῶν διεσώθησαν, καθότι, ἅπαντα εἰσὶν ἐκ λιθικῶν λίθων, δηλονότι ἐκ πορφύριτου, βασάλτου εἴτε ἐκ γρανίτου· τὰ ἀγάλματα ταῦτα εἰσὶ σπάνια, ἕνεκα τῆς μεγάλης δυσχερείας τῆς ἀπαντωμένης εἰς τὴν ἐξεργασίαν τῶν λίθων τούτων· ἀπανταντίας, τὰ νομισματόσημα τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀπὸ λαυνοῦ μεγίστης φήμης, ἕνεκα τῆς λεπτότητος τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἐν αὐτοῖς ἰδέας, προτιμῶνται δὲ πλείστον ὑπὸ τῶν φιλοτέχνων, ἀπὸ τῶν ἀθηναϊκῶν νομισματοσήμων. Ἡ γραφικὴ ὁμοῦ κρύπτεται ἀπὸ τῆς ὀρασεως ἡμῶν, διότι, μὴ φερουσῶν τῶν γραφῶν ἐκείνων γεγραμμένον τὸν τόπον ἐνθα ἐγράφησαν, τὰ ἔργα τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν τῆς Ἀλεξανδρείας συγχέονται μετὰ τῶν καλλιτεχνῶν τῆς παρακμῆς.

Ὁ Σέλευκος δὲν ὑπῆρξεν ὀλιγώτερον φιλόξενος διὰ τὴν φυγάδα τέχνην, ἀφ' ὅσον Πτολεμαῖος ὁ Σωτήρ, ἀλλ' εἶχε μεταφέρει τὴν ἔδραν τῆς πρωτεύουσας τοῦ εἰς Σελεύκειαν, δηλονότι πολὺ εἰς τὰ ἔνδον τῆς Ἀσίας, ὅπως διακόψῃ πᾶσαν συγκοινωνίαν ἀναμέσον τῆς μητροπόλεως καὶ ἀποικίας· ἐκ τούτων, ἀφ' ὅλων τῶν ἐνδόξων καλλιτεχνῶν, τῶν ἀμασάντων ἐν τῇ αὐτῇ τῶν πρώτων Σελευκιδῶν, δὲν γινώσκωμεν εἰμῆ, χάρις τῷ Λουκιανῷ, ἕνα μόνον, τὸν ἐκ Ρόδου Ἐρμοκλέα, ὅστις ἐξετέλεσε τὸ καλὸν τοῦ Κομβάδου ἄγαλμα. Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν γραφικὴν, εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον ν' ἀνεύρωμεν τὰ ἔργα αὐτῆς.

Φθάσαντες ὁμοῦ εἰς Σικελίαν, οἱ ἐξόριστοι οὗτοι, ἠδύναντο νὰ πιστεύωσιν ὅτι οὐδόλως ἤλλαξαν πατρίδα· ἐκεῖ ἀνεύρισκον κοινούς προγόνους, καὶ ἀδελφοὶ ἦσαν οἱ προσφέροντες αὐτοῖς οἰκογενειακὴν φιλοξενίαν. Ἀπὸ τῶν ἀπωτάτων χρόνων ὑπὸ τὸν Γέλωνα, τὸν Ἰέρωνα καὶ ὑπὸ τοὺς δύο Διονυσίους, αἱ Συρακοῦσαι ὑπῆρξαν ἐν Σικελίᾳ ὅ,τι καὶ αἱ Ἀθήναι ἐν Ἑλλάδι, καὶ αἱ θύραι τοῦ ναοῦ τῆς Παλλάδος, φιλοτεχνηθεῖσαι ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, ἦσαν, ὡς λέγει ὁ Κικέρων, ὅ,τι κάλλιστον ἐγένετό ποτε εἰς τὸ εἶδος τοῦτο.

Τότε ἐβασίλευεν ὁ Ἀγαθοκλῆς, ὅστις, ὡς ἔλεγον, εἶχε διατελέσει ἐν τῇ νεότητί του ἀγγειοπλάστης· τούτου ἕνεκα, εἶχε διδαχθῆ τὸς κανόνας τῆς ἰχνογραφίας καὶ προσεκτῆσατο κρίσιν ὀρθὴν περὶ τέχνης. Ἐδέχθη ὅθεν τοὺς καλλιτέχνους μὲ ἀγκάλας ἠνεωγμένους, διέταξε νὰ ἐκκοπῶσι πλείστα νομισματόσημα, ἅτινα ἔφερον ἐξ ἐνὸς μέρους τὴν κεφαλὴν τῆς Περσεφόνης καὶ ἐκ τοῦ ἑτέρου τὴν Νίκην θέτουσαν κόρυθα ἐπὶ τροπαίου τινός. Κατὰ διαταγὴν αὐτοῦ ἐξετελέσθη προσέτι Πίναξ ἐνῶ παρίστατο ἵππομαχία τις, ἣν διεύθυνεν αὐτοπροσώπως, ἀναμφιβόλως ἐν τῇ κατὰ τῆς Ἀφρικῆς ἐκστρατεία του, καὶ ἀνέθηκε τὸν πίνακα τοῦτον ἐν τῷ ναῷ τῆς Παλλάδος, ὅπου μετὰ ταῦτα εὔρεν αὐτὸν ὁ Μάρκελλος.

Ἰέρων ὁ Β' διεδέχθη τὸν Ἀγαθοκλέα, ὅστις καὶ οὗτος ἐξ ἀπλοῦ πολίτου ἀνηγορεύθη βασιλεὺς· οὗτος ὑπῆρξεν ἡγεμὼν μεγαλοπρεπῆς, μὴ γινώσκων δὲ πῶς νὰ δώσῃ ἐργασίαν εἰς τὸ πλῆθος τῶν καλλιτεχνῶν, τῶν διατριβόντων ἐν τῇ ἐπικρατεία αὐτοῦ, ἐξελέξατο τριακοσίους ἐκ τῶν ἱκανωτέρων καὶ ἀνέθεσεν αὐτοῖς τὴν κατασκευὴν τοῦ ὠραιότερου πλοίου τοῦ ναυπηγηθέντος ποτε. Μετὰ ἐν ἔτος τὸ πλοῖον ἔπλεεν ἐπὶ τῆς Σικελικῆς θαλάσσης, ἔχον ὄψιν μεγάρου μᾶλλον ἢ πλοίου· εἶχεν ἐφ' ἐκάστης πλευρᾶς εἴκοσι σειρὰς κωπῶν, περιεῖχεν ἐντὸς ὕδραγωγεία καὶ κήπους, λουτρά καὶ ναοὺς· ἀλλὰ τὸ ἐντὸς αὐτοῦ ἀριστοτέχνημα ἦν αἰθουσά τις, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς ὁποίας παρίστατο διὰ μωσαϊκοῦ ἅπανα ἡ Ἰλιάς.

Οἱ θεοὶ ἀντήμειψαν ἐπαξίως τὸν Ἰέρωνα, διότι ἔζησεν ἐνενήκοντα ἔτη καὶ ἐβασίλευσεν ἐπὶ ἐβδομήκοντα· ἡ βασιλεία του ἦτον ὁ χρυσοῦς αἰὼν τῆς Σικελίας.

Ὁ Ἄτταλος ἐβασίλευε τότε εἰς Πέργαμον· εἶχε δὲ συσσωρεύσει τοσούτους θησαυρούς, ὥστε ἔλεγον πλούσιος ὡς τὸν Ἄτταλον. Οὗτος προσέφερε, διὰ ἑλληνικὰς γραφὰς, τὰς μυθώδεις τιμὰς, ἃς ἀναφέρει ὁ Πλίνιος· ἀλλὰ δύναται τις νὰ κρίνῃ ἐκ τῶν ὄσων ἐπραττεν ὑπὲρ τῶν καλλιτεχνῶν, τί θὰ εἶδιδε διὰ τὰ ἔργα των. Οὗτος καὶ ὁ Εὐμένης, ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ὑπῆρξαν οἱ θεοὶ τῆς πτωχῆς καὶ ἐκπνεούσης Ἑλλάδος· τούτου ἕνεκα ἡ Σικυῶν ἴδρυσεν εἰς τὸν Ἄτταλον κολοσσαῖον ἀνδριάντα, ὃν ἔθεσεν ἐν δημοσίῳ τόπῳ, πλησίον ἐκείνου τοῦ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ πλείστα ἄλλα πόλεις τῆς Πελοποννήσου τὸ αὐτὸ ἔπραξαν ὑπὲρ τοῦ Εὐμένης.

Οἱ βασιλεῖς οὗτοι εἶχον ἐν τῇ αὐτῇ των, ἐκτὸς

τεσσάρων περιήμων ἀνδριάντοποιῶν, οἵτινες ἐκαλοῦντο Πυρόμαχος, Ἠγών, Στρατόνικος καὶ Ἀντίγονος, πλείστους ζωγράφους, οἵτινες εἶχον ἀναλάβει τὸ ἔργον νὰ γράψωσι τὰς μάχας ἃς ὁ Ἄτταλος καὶ ὁ Εὐμένης εἶχον κερδήσει κατὰ τῶν Γάλλων, ἐν Μυσία, καὶ προσέτι περιήμων τινὰ μωσαϊκῶν, ἐν Σῶσον καλούμενον, ὅστις ἐξετέλεσε τὸ πολυμήλητον ἐκεῖνο ἔδαφος, τὸ καλούμενον Ἀσάρατος οἰκία, καὶ τὴν ἐντὸς φιάλης πίνουσαν περιστεράν.

Προσέτι, ὅπως ἐναρμόνισαι τοὺς σοφοὺς καὶ προστατεύσωσι τὰ γράμματα οἱ βασιλεῖς οὗτοι ἴδρυσαν τὴν περιήμων βιβλιοθήκην τῆς Περγᾶμου, ἣς οἱ Πτολεμαῖοι ἴδρυσαν ἑτέραν ἐρᾶμιλλον· ἐγένετο δὲ μετ' οὐ πολὺ τοσοῦτον σημαντικὴ καὶ πλουσίη, (εἰ καὶ οἱ Ἕλλησπόντιοι σοφοί, μὲ τὴν ἀξιεπικινον πρόθεσιν τοῦ νὰ ὑπερβάλλωσι κατὰ τοῦτο τοὺς παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου συναδέλφους των, εἰσῆγαγον ἐν αὐτῇ κατὰ τὸ ἐν τρίτον βιβλίῳ ἀπόκρυφα), ὥστε ὁ Πτολεμαῖος, ἐκ ζηλοτυπίας, ἀπαγόρευσε τὴν ἐξαγωγήν τῶν παπύρων· ἀλλὰ εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν ταύτην ἀπήντησαν οἱ Περγαμηνοὶ ἐπινοήσαντες τὴν ἐπὶ προστασκευασμένον προβαίων δερμάτων γραφὴν· ἐκ τούτου προήλθεν ἡ εὐρεσις τῶν μεμβρανῶν.

Μεταξὺ τῶν ὠραίων γραφῶν, ἃς ἐκτίσαστο ὁ Ἄτταλος, ἀναφέρεται πρὸ πάντων ὁ Αἴας, ἔργον τοῦ Ἀπολλοδώρου καὶ ὁ Ἀσθενὴς τοῦ Ἀριστείδου· ὁ ἀναγνώστης ἐνθυμεῖται ὅτι ἠγόρασε τὸν πίνακα τοῦτον ἀντὶ ἐκατὸν ἄττικῶν ταλάντων, δηλαδὴ ἀντὶ διακοσίων τεσσαράκοντα χιλιάδων φράγκων.

Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον ἤρχισεν νὰ φαίνεται ἐν τῷ δυτικῷ ὀρίζοντι λαὸς τις, ὅστις ἤρχισεν νὰ ἐμπνέῃ πρὸς πάντας τοὺς βασιλεῖς τῆς Ἀνατολῆς φόβον τινὰ, ἕνεκα τῆς ἄκρας ταχύτητος μεθ' ἧς προήγετο· ὁ λαὸς οὗτος ἦν ἡ Ῥωμαϊκὴ.

Ἰδοὺ ἐν δυσὶ λέξεσιν ὁποία τις ἦν ἡ ἱστορία τοῦ κατ' ἀρχὰς ἀφανοῦς τούτου λαοῦ, βαδίσαντος ὁμοῦ μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν κατάκτησιν τοῦ κόσμου. Τετρακόσια καὶ δύο ἔτη μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας, περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐβδόμης Ὀλυμπιάδος, καὶ κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς δεκαετοῦς κυβερνήσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις ἄρχοντος Χάρωπος, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀλβίων Νουμήτωρ παρεχώρησε τῷ Ῥώμῳ καὶ Ῥωμύλῳ τὴν κώμην ἐν ἣ ἐγενήθησαν οἱ δύο οὗτοι ἀδελφοὶ ἐξῆλθον ἀπὸ τῆς Ἀλβῆς ὀδηγούμενοι ἕκαστος μίαν ἀποικίαν.

Ὅτε ἀφίχθησαν εἰς τὰς ὑπὲρ τῆς Παλατίνου ὄρους, τὸ τέμενος τοῦ ταξιδίου των, ἕρις τις

ἠγέρθη ἀναμέσον τῶν δύο ἀδελφῶν περὶ τοῦ καταλλοτέρου τόπου πρὸς θεμελίωσιν τῆς πόλεως των. Οἱ Ἀλβιοὶ ἔλαβον μέρος καὶ ὑπὲρ τοῦ ἐνός καὶ ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου· συνήθη τότε μάχη καθ' ἣν ὁ Ῥώμος ἐφρονεῖτο, ὡς τινες λέγουσιν ὑπὸ τοῦ ἰδίου Ῥωμύλου. Τρεῖς χιλιάδες ἄνδρας ἐτάχθησαν τότε ὑπὸ τὸν νικητὴν, οὐδόλως συλλογισθέντες ὅτι ὁ νικητὴς οὗτος ἐγένετο ἀδελφοκτόνος.

Ἀφοῦ δὲ οὐδὲν κώλυμα ἐμποδίζε τὴν βούλησιν του, προσδιώρισεν ὁ Ῥωμύλος ἡμέραν τινὰ ὅπως προσφέρῃ τοῖς θεοῖς θυσίαν πρὸς ἐξιλέωσιν· κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην προσέφερε τὴν θυσίαν του, διέταξεν ἕκαστον νὰ θυσιάσῃ ἐπίσης ἀναλόγως τῶν μέσων του, καὶ ἀνάψας μεγίστην πυρᾶν, διήλθε πρῶτος ἀναμέσον τῶν φλογῶν ὅπως καθαρισθῆ, καὶ τότε πάντες οἱ λαοὶ ἔπραξαν τὸ αὐτὸ.

Εἶτα, συγκαλέσας τὸν λαὸν ἐπὶ τοῦ Παλατίνου ὄρους, ἔξευξεν ὁμοῦ βουὴν καὶ δάμαλιν εἰς τὸ ἄροτρον, καὶ, χαράζας ὁ ἴδιος αὐλάκα περὶ τὸ ὄρος, εἶπεν· «Ἐνταῦθα θέλουσι κτισθῆ τὰ τεῖχη τῆς πόλεώς μου, καὶ ἡ πόλις αὕτη θέλει ὀνομασθῆ Ῥώμη.»

Ἀφοῦ δὲ τὰ τεῖχη ταῦτα ἠγέρθησαν καὶ ὁ περιβόλος αὐτῶν περιέλαβε τὸν ἀναγκαῖον πρὸς τὸν πληθυσμὸν ἀριθμὸν οἰκιῶν, συνήθροισεν ὁ Ῥωμύλος πάντας τοὺς κατοίκους, εὐχαριστημένος ὢν ὅτι ἐξελέχθη ὡς ὀδηγὸς τῆς ἀποικίας, καὶ ὅτι ἔδωκε τὸ ἴδιον ὄνομα εἰς τὴν νέαν πόλιν.

Σκοπὸν προθέμενος νὰ συμβουλευθῆ τὸν λαὸν περὶ τοῦ σχήματος τῆς κυβερνήσεως, ἐπρότεινε τρεῖς εἴδη κυβερνήσεως· τὴν μοναρχίαν εἴτε τὴν κυβέρνησιν τοῦ ἐνός, τὴν ὀλιγαρχίαν εἴτε τὴν κυβέρνησιν πολλῶν ἀρχόντων, καὶ τὴν δημοκρατίαν εἴτε τὴν κυβέρνησιν τοῦ λαοῦ· περὶ ἐαυτοῦ δὲ διεκήρυξεν ὅτι οἰαδήποτε μορφή γενῆ παραδεκτὴ, οὗτος θέλει ὑποβληθῆ εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ λαοῦ μὴ ἀρνούμενος νὰ κυβερνήσῃ ἢ καὶ νὰ ὑπακούσῃ.

Ὁ λαὸς, διὰ τῆς ἀποφάσεώς του ἀπήντησεν ὅτι ἤθελε ν' ἀκολουθήσῃ τὴν κυβέρνησιν τῶν προγόνων του, ἣτις εἶχε ἀποκαταστήσει αὐτοὺς εὐδαίμονα, καὶ ὅτι ψηφίσας ὑπὲρ τῆς βασιλείας, οὐδένα ἄλλον ἐβλεπεν ἄξιον τοῦ θρόνου· εἰμῆ τὸν Ῥωμύλον, ἕνεκα τοῦ εἰς τὰς φλέβας του διατρέγοντος βασιλικοῦ αἵματος, καὶ προσέτι ἕνεκα τῆς ἀνδρίας ἣν ἔδειξεν ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐγκατέλιπον τὴν Ἀλβῆν.

Ὁ Ῥωμύλος ἀπήντησεν ὅτι δὲν θὰ ἐδέχετο τοιαύτην τιμὴν, εἰμῆ ἀφοῦ οἱ θεοὶ ἤθελον ἐπικυρώ-

σαι αὐτήν· ἐπομένως μετὰ τὴν ἐμφωνίαν ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐπιδοκιμασίαν, ὤρισεν ἡμέραν ὅπως συμβούλευσιν τοὺς οἰωνούς· κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐξῆλθε τῆς σκηνῆς τοῦ λίαν πρωί, καὶ ἀφου ἔσφαξε τὰ ἱερεῖα ἀπλήθυνε δέησιν τοῖς προστάταις θεοῖς ὕπως τῷ ὑποδείξωσι, διὰ τινος εὐνοϊκοῦ σημείου, ἂν ἡ θέλησίς των ἦτο νὰ δεχθῆ τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα· κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν, κεραικὸς ἀπὸ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ διηυλάκωσε τὸν οὐρανόν, ὁ δὲ Ῥωμῦλος ἐκλεχθεὶς παρὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐπιδοκιμασθεὶς παρὰ τῶν θεῶν, ὠνομάσθη βασιλεὺς τῆς Ῥώμης.

Ἀπαριθμήσας τότε τὸν λόκον του, ἢ μάλλον τὸν στρατὸν, εὗρεν περὶ αὐτὸν τρεῖς χιλιάδας ἀνδρας πεζοὺς καὶ τριακασίους ἵππεῖς.

Τοιοῦτος ἦν ὁ πυρὴν τοῦ βωμικοῦ λαοῦ.

Διήρσε δ' αὐτὸν εἰς τρία σώματα ἅτινα ἐκάλεσε φυλάς, καὶ ἔδωκεν αὐταῖς τρεῖς ἀρχηγούς, οὓς ἐκάλεσε τριβούρους· εἶτα ὑποδιήρσε τὰς τρεῖς αὐτὰς φυλάς εἰς τριάκοντα ἕτερα σώματα, ἃ ἐκάλεσε φρατρίες, καὶ ἔδωκεν αὐταῖς ἀρχηγούς οὓς ἐκάλεσε κουρίωνας, τέλος ὑποδιήρσεν ἐκ νέου ἐκάστην φρατρίαν εἰς δέκα σώματα ἅτινα ἐκάλεσε δεκαρχίας, καὶ ἔδωκεν αὐταῖς ἀρχηγούς οὓς ἐκάλεσε δεκουρίωνας.

Ἰπῆρχον ἄρα τρεῖς τριβούροι, τριάκοντα κουρίωνες καὶ τριακασίαι δεκουρίωνες.

Ἀφου ἔλαβεν ἡ διαίρεσις τῶν ἀνδρῶν, ἐπεχείρησε τὴν διανομὴν τῶν γαιῶν, ἃς διήρσεν εἰς τριάκοντα ἴσα μέρη, ἀφήσας κατὰ μέρος τὸ τοῖς θεοῖς καὶ τῇ δημοκρατίᾳ ἀνήκον.

Εἶτα, γενομένου τοῦ μερισμοῦ τῶν τε ἀνδρῶν καὶ γαιῶν, ὁ Ῥωμῦλος ἐνησχολήθη εἰς τὴν διανομὴν τῶν ἔργων καὶ τῶν τιμῶν· ἐκλέξας δὲ τοὺς ἀνδρειότερους καὶ τοὺς μάλλον ἐμβασύνοντας εἰς τοὺς σκοποὺς του, ἐκάλεσεν αὐτοὺς πατρικίους, οἱ λοιποὶ ὠνομάσθησαν πληθεῖοι.

Ἰδοὺ δὲ ὅποιά τινα ἦσαν τὰ καθήκοντα ἐκάστου.

Ὁ βασιλεὺς ἐπεφύλαξε δι' ἑαυτὸν τὸ ὑπέρτατον τοῦ ἱερωῦς ἀξίωμα, τὴν φυλακὴν τῶν νόμων καὶ τῶν ἐθίμων τοῦ τόπου, τὴν μέριμναν τοῦ ν' ἀγρυπνῆ ἐπὶ τῆς ἀκριβοῦς τηρήσεως τοῦ φυσικοῦ καὶ πολιτικοῦ δικαίου, τὴν σύνταξιν τῶν συνθηκῶν καὶ συμβάσεως, τὴν ἐκδίκασιν τῶν μεγάλων ἐγκλημάτων, τὴν ἐξουσίαν τοῦ συγκαλεῖν εἰς ἐκκλησίαν τὸν λαόν, καὶ τοῦ συγκαλεῖν τὴν Γερουσίαν νὰ ἐκφέρῃ πρῶτος τὴν γνώμην του, νὰ ἀποφασίζῃ κατὰ τὴν πλειοψηφίαν καὶ ἐκτελεῖ τὰς ἀποφάσεις, καὶ τέλος τὴν διοίκησιν τοῦ στρατοῦ

καὶ τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν ἐν καιρῷ πολέμου· συνήγου ἦθεν εἰς ἑαυτὸν τὴν τε θρησκευτικὴν καὶ στρατιωτικὴν ἐξουσίαν, ὡς ἐπίσης τὴν τε νομοθετικὴν καὶ ἐκτελεστικὴν δύναμιν.

Ὁ γαλακτουχηθεὶς ὑπὸ τῆς λυκαίνης, ἔλαβεν, ὡς ἕκαστος βλέπει τὴν μερίδα τοῦ λέοντος.

Οἱ πατρικίοι ἐφρόντιζον περὶ τῆς λατρείας τῶν θεῶν, διένεμον τὴν δικαιοσύνην, καὶ ἐβοήθουν τὸν βασιλέα εἰς τὴν κυβέρνησιν τοῦ κράτους.

Οἱ πληθεῖοι εἶχον ἀναλάβει ἔργα ἀπαίτουντα ὀλιγωτέραν ἱκανότητα καὶ ἐλιγώτερα πλοῦτη· οἱ μὴ ἀναλαβόντες οὐδὲν ὑπούργημα, καὶ οὗτοι ἦσαν οἱ περισσώτεροι, ἐπεδόθησαν εἰς τὴν γεωργίαν, εἰς τὴν βόσκησιν τῶν ποιμνίων καὶ εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῶν τεχνῶν.

Ὁ πατρικίοι συνεκαλοῦντο ὑπὸ τῶν κηρύκων, οἱ δὲ πληθεῖοι συνεθροίζοντο εἰς τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος.

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ βῆσις τοῦ τῆς Ῥώμης πολιτεύματος. Τῆς ἰσορροπίας τῶν δυνάμεων, οὕτω πως κατακυρωθείσης ἀναμέσον τῶν τριῶν πολιτικῶν σωμάτων, καὶ ἐννοήσαντος ἐκάστου τὴν ἰσχύον του, τὰ καθήκοντα καὶ τὰ δικαιώματά του, ὁ Ῥωμῦλος ἐνησχολήθη πρὸς τὴν αὐξήσιν τοῦ βασιλείου καὶ τῶν ὑπηκόων.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐξέδωκε τρεῖς νόμους.

Διὰ τοῦ πρώτου ἀπηγορεύετο εἰς τοὺς γονεῖς νὰ φρονέωσι τὰ τέκνα των πρὶν ἢ συμπληρωθῆ τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἐξαιρουμένων τῶν γεννωμένων πηρῶν καὶ τεράτων· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τὰ ἔφρον ἐνώπιον πέντε γειτόνων, καὶ κατὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτῶν ἐθανάτωναν αὐτὰ ἢ τὰ ἄφιναν εἰς τὴν ζώην.

Διὰ τοῦ δευτέρου ἐχορηγεῖτο ἄσυλον πρὸς τοὺς κατὰ τῶν κυβερνήσεων των δυσχεροῦς νόμους λαούς. Ἀναμέσον τῆς πρωτεύουσας καὶ τῆς ἀκροπόλεως ἐπεκτείνετο πολὺφυλλον δάσος δρυῶν· ὁ Ῥωμῦλος καθηγίασε τὸ δάσος τοῦτο, ἐκτίσεν ἐντὸς ναόν, καὶ ὤρισεν αὐτὸ ὡς τόπον ἀσύλου διὰ πάντα ἐλεύθερον.

Διὰ τρίτου νόμου ἀπηγορεύετο ἡ σφαγὴ τῆς νεολαίας τῶν ἠττωμένων πόλεων, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ πώλησις αὐτῶν, πρὸς δὲ ἐμποδίζετο νὰ μένωσι χέρσαι αἱ κατακτηθεῖσαι γαῖαι· ἐπιβάλλετο δὲ δι' αὐτοῦ νὰ κηρύττεται ἡ κατακτηθεῖσα χώρα ἀποικία βωμικὴ, καὶ ὡς τοιαύτη, νὰ ἀπολαμβάνῃ μέρος τῶν πλεονεκτημάτων ἅτινα ἔχαιρον οἱ βωμικοὶ πολῖται.

(ἔπεται συνέχεια)

Ἡ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδιον 11).

«Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ ἂν δὲν ἦναι ὅλοι διὰ κρέμασμα· ὅποιος ἀποφασίζει καὶ συναναστρέφεται μὲ αὐτοὺς τοὺς κακούργους, πρέπει νὰ ἔχῃ μεγάλην ἀπόφασιν, νὰ ζήσῃ καὶ ν' ἀποθάνῃ τίμιος ἄνθρωπος!»

V.

Ο ΠΑΤΗΡ.

Ὁ Δαγγλῆς τῆ ἐπαύριον τῆς ἀξιομνημονεύτου ταύτης νυκτὸς ἐκάθητο εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ καὶ ἐργάζετο ἀπὸ πρωίας μέχρι τῆς μεσημβρίας· μόλις δὲ τότε ἀκούσας τὴν γενικὴν κωδωνοκρουσίαν τῶν ἐκκλησιῶν, σημαίνοντων ταυτόχροτως τὴν μεσημβρίαν, ἀνέκυψε τέλος ὡς ἀπὸ ληθάργου, ἐκάνομισε τὸ ὄρολόγιόν του καὶ σείσας τὸ σήμαντρον, εἶπεν εἰς τὸν προσδραμόντα γέροντα ὑπρέτην·

— Εἶπέ, Γιάννη, εἰς τὸν Βίκτωρα καὶ εἰς τὴν θυγατέρα μου ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ ὀμιλήσω εἰς αὐτούς.

— Καὶ ἐὰν ὁ κύριος Βίκτωρ λείπῃ ἔξω; ἠρώτησεν ὁ γέρον με τὸ σεβάσιμον καὶ οἰκεῖον ἐκεῖνο ἦθος, ὅπερ εἶχον οἱ ὑπρέται τοῦ τότε καιροῦ.

— Ἄς ὑπάγουν νὰ τὸν εὗρουν καὶ νὰ τῷ εἰπωσιν ὅτι τὸν περιμένω. Θὰ ἦναι ἀναμφιβόλως εἰς κἀνὲν καταγώγιον ὅπου παίζουν χαρτιά, προσέθεσεν ὁ πατὴρ μετὰ πικρίας.

— Ὅχι, ὄχι, κύριε μοίραρχε, ἐδιωρθώθη πρὸ πολλοῦ δὲν παίζει καθόλου, ἢ σπανιώτατα, εἶπεν ὁ γέρον ὑπρέτης ἐν συγκινήσει.

— Δὲν ἔχει, φαίνεται, πλέον λεπτό καὶ δὲν τῷ δανείζουσιν οἱ τοκογλύφοι!

— Ἡ νεότης εἶναι πάντοτε νεότης· καὶ ἐὰν μοὶ ἐπιτρέπητε νὰ ὀμιλήσω. . .

— Ὅμιλει, σὲ ἀκούω.

— Μοὶ φαίνεται, καὶ συγχωρήσατε τὴν τόλμην μου, ὅτι ἐνίοτε φέρεσθε πρὸς αὐτὸν πολὺ ἀποτόμως.

— Δὲν γίνεται ἀλλέως! ἔχει φύσιν σκληρὰν, ἀδάμαστον. . . καὶ πρέπει νὰ τὸν κρατῶ πάντοτε ἀπὸ τὸν χαλινόν!

— Λέγουσιν ἐν τούτοις ὅτι ἐνίοτε ἡ ἡπιότης.

— Ὅχι, ὄχι, εἶναι πανομοιότυπον τῆς μητρὸς του, τὸ αὐτὸ θερμὸν αἷμα κυκλοφορεῖ εἰς τὰς φλέβας του, ἔχει τὴν αὐτὴν κεφαλὴν. . .

— Καὶ τὴν αὐτὴν καρδίαν! ἐτραύλισεν ὁ

θεράπων, ῥίπτων πρὸς τὸν κύριόν του βλέμμα, τὸ ὅποιον ἐδῆλου ἐλαφρὰν ἐπίπληξιν.

— Ὑπαγε, Γιάννη, καὶ εἶπέ νὰ μὴ βραδύνωσι, διότι μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἔλθῃ ὁ Σαδῶκ.

Ὁ ὑπρέτης ἐξῆλθε σείων τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ μοίραρχος σταυρώσας τοὺς βραχίονας ἐπὶ τοῦ στήθους, ὡς ἂν ἤθελε νὰ συγκατησθῇ σταθερὰν ἀπόφασιν ἀνεπίδεκτον τροποποιήσεως, ἤρχισε νὰ βαδίζῃ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ δωματίου. Τὸ δωματίον δὲ τοῦτο ἦτο εὐρύχωρον, ὑψηλόν, ψυχρὸν καὶ ἀπλοῦστατα συσκευασμένον· ὀλίγα καθίσματα ψάθινα, παλαιὸν γραφεῖον καὶ θρανίον εὐρὺ ἦσαν τὰ μόνα ἐπιπλα· δύο τέλος εἰκόνες ἀπὸ τῶν τοίχων ἀνηρτημέναι, καὶ οἰονεὶ ἀντιβλεπόμεναι, ἀπῆρτιζον τὸν ὅλον στολισμόν. Αἱ εἰκόνες παρίστων ἢ μὲν τὸν μοίραρχον ἐν μεγάλῃ στολῇ, ἢ δὲ τὴν εὐγενῆ καὶ ὑπερήφανον μορφήν τῆς κυρίας Δαγγλῆ, πρὸ δεκαετίας ἀποθανούσης.

Τὸ σπουδαστήριον τοῦ μοίραρχου ἀναπεκρίνετο μὲ τὸν χαρακτήρα του· ἦτο ψυχρὸν καὶ ζοφερὸν ὡς ἐκεῖνον καὶ ὅστις εἰσῆρχετο κατελαμβάνετο ὑπὸ δυσθυμίας. Ἡ νέα λοιπὸν κόρη καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς, ὅταν μετὰ πολλὴν ὥραν προσῆλθον, κατειχόντο, φαίνεται, ὑπὸ τοιούτων κακῶν προαισθημάτων, καθόσον ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ ἐκ πρώτης ὀψεως. Ἡ Θηρεσία ὅμως ὑποκρύπτουσα τὸν τρόμον τῆς, ἔτρεξε καὶ ἠσπάσθη ὡς ἐσυνήθιζε τὸν πατέρα τῆς, ὅστις, μὴ ἀξιώσας οὐδὲ βλέμματος κἀν τὸν υἱόν του, εἶπεν ἐν ἄκρῃ σοβαρότητι·

— Σὰς ἔφερα ἐδῶ ἀμφοτέρους διὰ νὰ σὰς ἀναγγείλω ὅτι ἡ ἀφορώσα ὑμᾶς σπουδαία ὑπόθεσις, περὶ ἧς πρὸ πολλοῦ ἀσχολοῦμαι, ἔλαβεν αἴσιον πέρας. Καθήσατε καὶ ἀκροσθητέ με προσεκτικῶς.

Ἡ Θηρεσία ὠχρίασε, τὰ γόνατα αὐτῆς ἐκάμφθησαν καὶ μόλις ἐπρόσφθασε, βοηθεία τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ ἐν τάχει προσενεχθεῖσαν ἔδραν, ἐνῶ αὐτὸς ἀκίνητος ὡς ἄγαλμα ἴστατο ἀσκεπῆς καὶ τὸ μέτωπον ὑψιτενὲς ἔχων πρὸ τοῦ πατρὸς του, ὅστις ἐπανελάβεν ἀταράχως·

— Πρὸ πολλοῦ σκέπτομαι περὶ ἀποκαταστάσεώς σας, καὶ πολλὰ μὲν συνοικέσια ἐσχεδιάσα, ἀλλὰ μετὰ ὠριμον σκέψιν, ἐπειδὴ ἡ ἐκλογή ἦτο δυσχερὴς, προετίμησα τὰ περισσοτέρας ὠφελείας παρέχοντα.

Αἱ καρδίαι τῶν τέκνων τοῦ Δαγγλῆ ἐπαλλοῦν σφοδρότατα, λέξιν ὅμως αὐτὰ δὲν εἶπον

καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ των ἔμενον προσηλωμένοι κατὰ γῆς.

— Ἐπειδὴ δὲ τὰ πλούτη εἶναι τὸ ἀσφαλές-
στερον ἐχέγγιον τῆς οἰκιακῆς εὐδαιμονίας,
ἀν καὶ οἱ μυθιστοριογράφοι ἔχουσιν ἀντίθετον
περὶ τούτου γνώμην, προετιμησα νυμφίους
πλουσίους, τοὺς πλουσιωτέρους ἀναντιβρόχως
τῆς ἐπαρχίας, ἴσως δὲ καὶ αὐτοῦ τοῦ νομοῦ,
καὶ τὸ γένος ἐπιφανεστάτους· τὰ πάντα ἐτε-
λείωσαν κατ'εὐχὴν τὰ δὲ προικοσύμφωνα συν-
ταχθέντα ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου Ἰωάννου
Γρηλλοῦ θέλουσιν ὑπογραφή σήμερον παρὰ
τῶν συμβαλλομένων μερῶν. Καὶ σὺ μὲν Θη-
ρεσία μου θὰ ὑπανδρευθῆς τὸν κύριον Μιχαήλ
Βορνερῶ, εἰς σὰς δὲ, κύριε, ὁ περιφανὴς μαρ-
κήσιος Κορνελλάνος προσφέρει σύζυγον τὴν
θυγατέρα αὐτοῦ.

Ὁ Δαγγλῆς προσεδόξα ἀσθενῆ ἀντίστασιν
καὶ ἠτοιμάζετο νὰ καταβάλλῃ αὐτὴν διὰ τοῦ
δεσποτισμοῦ του, δὲν ὑπέθετεν ὅμως ποτὲ
ὅτι θὰ φέρουν τοιοῦτον ἀποτέλεσμα οἱ λόγοι
του. Ἡ Θηρεσία ἠμιθνήσκει ἐξ ἀπελπισίας
κατέπεσεν ἀναυδὸς, καὶ χειμαρρῶς δακρύων
κατέβρεξε τὰς ὠχρὰς αὐτῆς παρεῖας· ὁ δὲ
Βίκτωρ συγκινηθεὶς πρὸς τὴν θλίψιν τῆς ἀ-
δελφῆς του, ἦν ἰδιαζόντως ὑπερηγάπα, προ-
σεπάθει διὰ παραμυθητικῶν λόγων νὰ τὴν
ἐνθαρρύνῃ καὶ ἐθλίβεν ἐμπαθῶς τὰς καταψύ-
χους αὐτῆς χεῖρας. Ὁ Δαγγλῆς, καθὼς λίαν
δξύνοος καὶ ἐμπειρὸς τῶν ἀνθρωπίνων, ἐνόη-
σεν εὐκόλως ὅτι ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ δὲν εἶχε
τὴν καρδίαν ἐλευθέραν, καὶ ὅτι ἐκεῖθεν ἐπή-
γαζεν ἡ ἀπελπισία αὐτῆς· ὅθεν κατὰ τὴν μέ-
θοδον τῶν πατέρων μας, οἵτινες ἐνόμιζον ὅτι
ἡ βία παντοῦ καὶ πάντοτε εὐδοκίμει, ἀπεφά-
σισε διὰ τοῦ φόβου νὰ δαμάσῃ τὴν καρδίαν
τῆς θυγατρὸς του, δι' ὃ ἀνεβόησεν ὀργίλως·
— Πρὸς τί αὐτὴ ἡ κωμῶδία, σὲ παρακαλῶ;
πόθεν ἡ σιωπὴ καὶ τὰ δάκρυα;... Θηρεσία
ἀποκρίθητι ἀμέσως!

Ἡ Θηρεσία ἐπλησίασε τὸ μανδύλιον εἰς
τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὰ δάκρυα ἤρξαν, ἀλλ' ἐ-
τήρησε σιγὴν.

— Σὲ διατάσσω νὰ ὁμιλήσῃς! ὑπέλαβεν ὁ
μοίραρχος, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐξήστρα-
ψαν ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Βλέπετε, πάτερ μου, πολὺ καλὰ ὅτι δὲν
δύναται νὰ ὁμιλήσῃ, εἶπεν ὁ Βίκτωρ ὑποτρε-
μούση φωνῇ.

— Σιώπα, κύριε, ὅταν σὲ ἐρωτῶσι, τότε
μόνον ν' ἀποκρίνεσαι!

— Ἀποκρίνομαι ἀντὶ τῆς ἀδελφῆς μου, ἀ-

πήνησεν ὁ Βίκτωρ προσπαθῶν νὰ φανῇ γα-
λήνιος, διότι αὐτὴ δὲν δύναται νὰ ὁμιλήσῃ
ὡς ἐκ τῆς λύπης καὶ τῆς συγκινήσεως.

— Τί χρειάζονται αἱ πομπώδεις αὐταὶ φρά-
σεις, κύριε φιλόσοφε;

— Δὲν εἶναι φράσεις, πάτερ μου, ἀλλὰ
πράγματα, ὡς βλέπετε.

— Ὅχι, κύριε, ὄχι, δὲν βλέπω εἰμὴ καμώ-
ματα συνήθη εἰς ὅλας τὰς νέας, ὅταν πρόκη-
ται νὰ ἐξασφαλίσωσι διὰ τοῦ γάμου τὸ μέλ-
λον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν των.

— Ἐὰν μοι ἐπιτρέπητε νὰ ἐκφέρω γνώμην,
σὰς λέγω, πάτερ μου, ὅτι οὐδεμία τῶν θυ-
σιαζομένων οὕτω γυναικῶν εὐρίσκει τὴν παρὰ
τῶν γονέων ὑποσχομένην εὐδαιμονίαν!

— Αὐταὶ εἶναι φράσεις μυθιστορικαί, καὶ
ἀνόητα συμπεράσματα, εἶπεν ὁ μοίραρχος
ἀνακινῶν τοὺς ὤμους, καὶ δὲν εἶμαι τρελλὸς
ν' ἀκούω τοιαῦτα ληρήματα... Σὲ προτρέπω
ν' ἀναγνώσῃς τοὺς κώδικας, τοὺς ὁποίους
οὐδέποτε ἤνοιξες, καὶ νὰ ἐτοιμασθῆς νὰ ὑπά-
γωμεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μηστῆς σου, ὅπου
μὰς περιμένουσι πρὶν νυκτώσῃ.

— Ὅμιλεῖτε, πάτερ μου, σπουδαίως;...

— Τί θὰ εἶπῃ, ἂν ὁμιλῶ σπουδαίως;

— Ἀμφίβαλλον, διότι αἱ μετὰ τῆς κυρίας
Κορνελλάνου σχέσεις μου εἶναι λίαν περιω-
ρισμένα.

— Εἰς τὰ συνοικέσια δὲν ἀπαιτοῦνται γνω-
ριμίαι, ἀλλ' ἀπλῶς καλοὶ συνδυασμοί.

— Ἡ κάλλιον, συνδυασμοὶ συμφέροντες
εἰς τοὺς γονεῖς, ὅπερ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲν
εἶναι τὸ αὐτὸ πρὸ πάντων ὅμως ἐκπλήττο-
μαι, πῶς ὁ κύριος Κορνελλάνος, γνωρίζων
ποῖαν ἰδέαν ἐσχημάτισε περὶ ἐμοῦ ἐν τῇ κα-
λοκάγαθία αὐτῆς ἡ ὑψηλὴ περιοπῆ, ἀποφα-
σίζει νὰ μοι δώσῃ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του.

— Ἀπήνησα, κύριε, ὄχι ὀλίγας δυσκολίας
εἰς τὸ νὰ τὸν καταπέισω!

— Ἄν ἔχῃ οὕτω, πάτερ μου, ἡ λύπη μου
εἶναι ἐλαφροτέρα.

— Δὲν σὲ ἐννοῶ...

— Θέλω νὰ εἶπω ὅτι δὲν ἀπεφάσισα ἀκόμη
νὰ νυμφευθῶ.

— Τί εἶπες; ἐπανάλαβε, διότι δὲν ἤκουσα,
εἶπεν ὁ Δαγγλῆς ἀνασκιρτήσας, ὡς λέων
πληγεί.

— Εἶπον, πάτερ μου, ὑπέλαβεν ὁ νέος εὐ-
σεβάστως μὲν ἀλλὰ καὶ ἀποφασιστικῶς, ὅτι
εἶναι ἀδύνατον νὰ πραγματοποιηθῇ ὁ γάμος
αὐτός.

— Ἄ! Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ μοίραρχος, κυττά-

ζων τὰ τέκνα του, ἔχομεν λοιπὸν καὶ οἰκια-
κῆς συνωμοσίας, ἀνταρσίας! τὰ τέκνα ἀπει-
θοῦσιν ἀναφανδὸν εἰς τὸν πατέρα! Καὶ ποῖος
τολμᾷ νὰ φαντασθῇ ὅτι ἐγὼ θὰ γίνω παρά-
δειγμα ἀπειθαρχίας! μάθετε ὅτι, ὁσάκις δια-
τάττω θέλω νὰ ὑπακούωμαι. Ὁ γάμος ἐπρό-
κειτο νὰ γίνῃ μετὰ ἓνα μῆνα, ἀλλὰ τώρα θὰ
γίνῃ πρὸς τιμωρίαν σας μετὰ τρεῖς ἡμέρας.
Τρέχω ἀμέσως εἰς τὴν ἐπισκοπὴν νὰ λάβω
τὰς ἀναγκαίουσας ἀδείας καὶ τὴν προσεχῆ
δευτέραν θὰ γίνῃ ἡ τελετὴ εἰς τὴν ἐκκλη-
σίαν, ὅπου, ἐὰν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ, θὰ σὰς
σύρω διὰ τῆς βίας καὶ ἀπὸ τὰ μαλλιά μάλι-
στα...

— Πάτερ μου, ὑπέλαβεν ὁ Βίκτωρ, τρέμων
σύσσωμος ὑπὸ συγκινήσεως, ἐνθυμηθῆτε ὅτι
εὐρίσκεσθε εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ὄχι εἰς τὴν
Ἀμερικὴν, καὶ ὅτι ἐδῶ οὔτε οἱ φυσικοὶ οὔτε
οἱ πολιτικοὶ νόμοι ἐπιτρέπουσιν εἰς τοὺς γο-
νεῖς νὰ μεταχειρίζωνται τὰ τέκνα των ὡς
ἀνδράποδα.

— Καὶ ἐγὼ σὲ διαβεβαίω ὅτι ἀπόφασιν ἔχω
εἰς τὸ ἐξῆς νὰ κυβερνῶ τὰ τέκνα μου διὰ
τῆς μάστιγος.

— Ἄλλ' ἂν ἡ μάστιξ δὲν ἐπαρκῇ;...

— Τότε μὲ αὐτὰ, ἀνέκραξεν ὁ μοίραρχος
μαινόμενος, καὶ ἀναπηθῆσας ἤρπασε τὰ πι-
στόλιά του.

Ἡ Θηρεσία ἐδραξεν ἐν ἀγωνίᾳ τὰς χεῖράς
του καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ γοερῶς· ἀλλ' ὁ
Βίκτωρ διατελὼν ἀείποτε ἀπαθῆς,

— Γνωρίζω τὰ πιστόλια αὐτὰ, εἶπε, δις ἤγ-
γισαν τὸ στήθος τῆς μητρὸς μου!

Ὁ μοίραρχος ἀγριὸν μυκηθμὸν ἀφήσας,
ὤρμησε κατὰ τοῦ υἱοῦ του· ἀλλὰ βλέπων ὅτι
αὐτὸς δὲν ἐδειλία ἄλλὰ προσέβλεπε μετ' ἀ-
περιγράπτου στοργῆς τὴν εἰκόνα τῆς μητρὸς
του, ἐφριξίασεν, ἐβρίψε κατὰ γῆς τὰ ὄπλα
καὶ ἐφυγεν ἀφοῦ ἐκλείσει βιαίως τὴν θύραν
ἐξερχόμενος.

Ἡ Θηρεσία λαβοῦσα τὰ χαμαὶ κείμενα
πιστόλια καὶ ἀποθέσασα αὐτὰ εἰς τὸν σύρτην
τοῦ γραφείου, τὸν ὁποῖον καὶ ἐκλείδωσε διὰ
πᾶν ἐνδεχόμενον, ἐπλησίασεν ὑστερον τὸν
ἀδελφόν της, διακείμενον πάντοτε ἀκίνητον
εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν.

— Βίκτωρ, εἶπε θλίψασα τὴν χεῖρά του, σ'
εὐχαριστῶ ὅτι μὲ ὑπερασπίσθης, ἀλλὰ δὲν
ἔπρεπε καὶ νὰ τὸν παροργίσῃς, διότι ὁ πατήρ
μας εἶναι τῶν ἀγαθώτατος ἀνθρώπων, ὅ-
ταν δὲν παραφέρεται ὑπὸ τῆς ὀργῆς.

— Ἄφες αὐτὰ, Θηρεσία, ἡ κὰν σεβάσθητι

τὴν εἰκόνα τῆς μάρτυρος ταύτης, ἧτις ἀπέ-
θανε συνεπεία τῶν βίαιοπραγιῶν του!

— Ναι, ἀλλὰ σὺ πάλιν, ἀδελφέ μου, διατί
νὰ τοῦ τὸ ἐνθυμίσῃς; αἱ ἐπιπλήξεις σου δυσ-
τυχῶς δὲν μεταβάλλουσι τὰ παρελθόντα
παρὰ μόνον ἀναξέουσι πληγὴν, τὴν ὁποίαν
μόνον ὁ θάνατος θὰ ἐπουλώσῃ.

— Ἐξέλθωμεν τοῦ ἀπαισίου αὐτοῦ δωματίου
καὶ ὑπάγωμεν εἰς τὸ ἰδικόν σου, Θηρεσία,
διότι ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ νὰ σοὶ ὁμιλήσω· ἀλλ'
ἡ θεὰ τῆς προσφιλοῦς αὐτῆς μορφῆς τόσῳ
μὲ ταραττεῖ, ὥστε ἀδιακόπως μοὶ ἐπέρχονται
εἰς τὸν νοῦν ἰδέαι κακαί, καὶ μοὶ διαφεύγουσι
τῶν χειλέων λέξεις, τὰς ὁποίας, ὁμολογῶ,
δὲν πρέπει υἱὸς ποτὲ νὰ προφέρῃ.

Μετέβησαν λοιπὸν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς
νεάνιδος καὶ ἐκάθησαν πλησίον ἐνός παραθύ-
ρου, σιωπῶντες ἀμφότεροι. Καὶ ἡ μὲν Θηρε-
σία προσεπειθεῖτο ὅτι ἐθεῖτο τοὺς διαβάτας,
ὁ δὲ ἀδελφός της ἐβλεπε χωρὶς νὰ βλέπῃ
τὰ ἀφρίζοντα ὕδατα ἀντικρῶ κειμένου καταρ-
ράκτου. Ὁ Βίκτωρ τέλος συνελθὼν ἐκ τῆς
ὄνειροπαλήσεώς του, εἶπε πρὸς τὴν ἀδελ-
φὴν του·

— Θηρεσία, κύτταξέ με κατὰ πρόσωπον!

Ἐκείνη ὅμως δὲν ἐκινήθη, ἀλλὰ κατεκοκ-
κίνισε.

— Ἐμάντευσα λοιπὸν, ὑπέλαβε μικρὸν σι-
γήσας, τὸ αἷτιον τῆς πρὸς τὸν ταμίαν ἀπο-
στροφῆς σου;

Ἡ Θηρεσία εἰς ἀπόκρισιν ἐθλίψε τὴν
χεῖρά του.

— Τώρα μίαν ἐρώτησιν θὰ σοὶ ἀποτεινῶ,
ἀδελφῆ μου· ὁ νέος ὁ τυχὼν τῆς συμπαθείας
σου, εἶναι ἀντάξιος τῆς οἰκογενείας μας;

— Ναι, εἶπεν ἡ Θηρεσία ἐντόνως.

— Ὁμνύεις;

— Ὁμνύω εἰς τὴν ἄσπιλον τιμὴν μας.

— Ἀρκεῖ· ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα θὰ μοὶ εἶπῃς
τὸ ὄνομά του, διότι εἶναι ἐναυλοὶ ἀκόμη εἰς
τὰ ὦτα μου οἱ τελευταῖοι λόγοι τῆς μητρὸς
μας... «Βίκτωρ, μοὶ εἶπε διὰ φωνῆς τόσον
ἀσθενοῦς ὥστε μόνη ἡ καρδία μου τὴν ἤκου-
σεν, εἶσαι ἀκόμη παιδίον, ἀλλ' ὅταν ἀνδρωθῆς
ἐπιθυμῶ νὰ μὲ ἀντικαταστήσῃς παρὰ τῇ ἀ-
δελφῇ σου καὶ νὰ τὴν ὑπερασπίζῃσαι ὅσω
καὶ νὰ τὴν ἀγαπᾷς!»

— Πόσον καλὴ ἦτον ἡ ταλαίπωρος μήτηρ!
εἶπεν ἡ Θηρεσία καταπνίγουσα τοὺς ὀλολυγ-
μούς της.

— Τὴν ἱερὰν αὐτὴν παραγγελίαν, ἀγαπητῆ
μου ἀδελφῆ, δὲν τὴν λησμονῶ, καὶ θὰ σὲ

προστατεύσω καθ' οὗ τινος δήποτε, καὶ κατ' αὐτοῦ μάλιστα τοῦ πατρός μου. Μὴ ἀνησυχήσῃς λοιπὸν παντάπασι περὶ τοῦ προκειμένου γάμου, διότι δὲν θὰ ἀνεχθῶ νὰ θυσιασθῆς χάριν τοῦ γελοίου Βονρεπῶ.

— Ἡ Θηρεσία ἀπομάξασα τὰ δάκρυά της, ἐνηγκαλίσθη τὸν ἀδελφόν της, ὕστερον δὲ κύπτουσα πρὸς τὸ οὖς του.

— Νὰ μαντεύσω καὶ ἐγὼ τώρα, ἐψιθύρισε προσμειδῶσα, τὸ αἶτιον τῆς ἀρνήσεώς σου;..

— Δὲν ἀγαπῶ παντάπασι τὴν κυρίαν Κορνελλάνου, ἔσπευσεν εἰπὼν ὁ Βίκτωρ.

— Θὰ τὴν ἠγάπας ὅμως ἐάν ὁμοιάζε τὴν...

— Ποίαν;

— Τὴν φίλην μου, τοῦ Μιλλώ...

— Τὴν κυρίαν Δαλλιέ;

— Ἄ, Βίκτωρ, μὴ ἀρνηθῆς! ἀνέκραξεν εὐθύμως ἡ νέα κόρη, διότι θὰ σὲ διαψεύσῃ ἡ σφοδρότατα πάλλουσα καρδιά σου!

— Φεῦ! Τίς οἶδε ποῦ θὰ μὲ παρασύρῃ τὸ ὀλέθριον αὐτὸ πάθος;

— Εἰς τὴν εὐδαιμονίαν ἀναμφιβόλως! Ὁ μανιώδης παράφρων δὲν ἔχει ζῶην, ὁ ἰατρός Δελσῶλ ἀπεφάνθη μάλιστα χθὲς τὸ ἔσπερας εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ προέδρου, ὅτι ἐντὸς ἑξὶ τοῦ πολὺ μηνῶν ἀφεύκτως ἡ κυρία Δαλλιέ θὰ χηρεύσῃ.

— Καὶ ἐάν ἐπέλθῃ τὸ εὐκαίον τοῦτο δυστύχημα, νομίζεις τάχα ὅτι ἡ Δαλλιέ θὰ ἐνθυμηθῇ τὸν ἀδελφόν σου;

— Ναί, φίλτατε Βίκτωρ.

— Τίς οἶδε;

— Ἐγὼ, ἀδελφέ μου! αἱ συμμαθήτριαι μου στικὰ δὲν φυλάσσουν ἢ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην, καὶ ἂν δὲν ἐφοβούμην μὴ ἀλαζονευθῆς...

— Λέγε, ἀδελφή μου, σὲ ἐξορκίζω!

— Ἄς σοὶ τὸ εἶπω λοιπόν! Ἡ Δαλλιέ δὲν εἶναι ἀδιάφορος πρὸς σέ.

— Πρὸ τοῦ γάμου της, σύμφημι, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα...

— Πόσον σεις οἱ ἄνδρες εἰσθε ἀδικοὶ! Νὰ σοῦ ἀποδείξω ὅτι σφάλεις μεγάλως ἀμφιβάλλων;...

— Ἄν κατορθώσῃς τοῦτο, θὰ μὲ καταστήσῃς εἰς ἑπακρον εὐδαίμονα.

— Ἴδου τί μοὶ ἔδωκε χθὲς τὸ ἔσπερας, ἐπὶ τῷ ὄρω νὰ μὴ σοὶ τὸ δείξω!..

— Εἶναι ἡ εἰκὼν της...

— Τῆ ὁμοιάζει;

— Ἀδελφή μου, φίλτατη μου Θηρεσία! δός μοι αὐτὸν τὸν Θεσαυρόν!

— Ἄλλ' ἐπὶ συμφωνίᾳ, ὅτι θὰ μοὶ τὴν ἀπο-

δώσῃς.

— Ναί, εἶπεν ὁ Βίκτωρ, ἀρπάζων τὸ εἰκονισμάτιον· ἀλλὰ πρὸς ἀνταμοιβὴν θὰ σὲ ἀσπασθῶ!

— Καὶ ὕστερον;

— Ὑστερον θὰ ὑπάγω ἀμέσως νὰ ἀναγγείλω εἰς τὸν Βονρεπῶ ὅτι δὲν ἐπιδοκιμάζω τὰ σχέδιά του, καὶ σοὶ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ παραιτηθῇ πάσης ἀπαιτήσεως.

— Ὑπαγε, ἀδελφέ μου, καὶ ἀφοῦ τελειώσῃς νὰ ἔλθῃς διὰ νὰ μὲ συνοδεύσῃς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς φίλης, ἥτις μὲ περιμένει σήμερον μετὰ μεσημβρίαν.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται ἡ φίλη;

— Λουκίλη Δαλλιέ.

— Ἄ, Θηρεσία, Θηρεσία, φοβοῦμαι μὴ μοὶ ἐπέλθῃ δυστύχημα, διότι πρῶτην φορὰν σήμερον μοὶ συμβαίνει διὰ μιᾶς τοσαύτη εὐτυχία! εἶπε καὶ ἔφυγεν ἔσπευσμένως.

VI.

Ο ΜΙΧΑΗΛ ΒΟΝΡΕΠΩ.

Ὁ κύριος Μιχαὴλ Δερετιῶν, ἀρχὸν τοῦ Βονρεπῶ, ἀφοῦ λουκουλικῶς προεγευμάτισεν, ἀνεπαύετο ἐντὸς εὐρέος θρονίου, ἀναλαμβάνων ἐκ τῶν κόπων καὶ τῶν κινδύνων τῆς προτεραίας. Νωχελῶς ἐξηπλωμένος καὶ ἡμικλείστους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων, ἐκύταζε διὰ τῶν ὑάλων τοῦ παραθύρου τὰ ἐκτὸς ἀντικείμενα, καὶ γλυκὺς ὕπνος ἐπολιόρκει τὰ βεβαρημένα μέλη του ὅτε σφοδρῶς ἡ ἔξω θύρα ἐκρούσθη. Ὁ πολύσαρκος Μιχαὴλ ἤρξατο καταναθεματίζων τὸν ἀδιάκριτον ὅστις παρακαίρως ἤρξατο νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχε διατάξῃ τοὺς ὑπηρέτας του νὰ μὴ ἀφήσωσι κανένα νὰ εἰσελθῇ, καθυστάσασε πάλιν καὶ τενωθεὶς κατὰ μῆκος καὶ πλάτος ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τοῦ θρονίου του, καὶ χασμηθεὶς ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλλ' αἰφνῆς κρότος προσεγγιζόντων βημάτων ἤκούσθη ἐκ τῶν διαδρόμων τοῦ σιωπηλοῦ μεγάρου· τότε ὁ φίλος πραγματικῶς θορυβηθεὶς πρότεινε τὸ οὖς καὶ ἤκουσεν ἐν μεγίστῃ ἀπορίᾳ καὶ ὀργῇ τὴν φωνὴν τοῦ θαλαμηπόλου του, ὁδηγοῦντος παρὰ τὴν βῆτην διαταγὴν τοῦ ἀδιάκριτου ξένου.

— Ἄ, κατεργάρη, ἐφέλλισε, θὰ σὲ διορθώσω ἐγὼ, νὰ μάθῃς νὰ παρακούῃς...

Δὲν ἐπρόφρασεν ὅμως νὰ τελειώσῃ τὰς σκέψεις του, διότι ὁ θαλαμηπόλος ἠνέφθε τὰ δύο φύλλα τῆς θύρας καὶ ἀναγγείλας στεν-

τωρεία τῆ φωνῇ τὴν ἔλευσιν τοῦ Βίκτωρος Δαγγίλη, ἀπεσύρθη ἀμέσως φρονίμως ποιῶν. Ὁ δὲ Βονρεπῶ ἀκούσας τὸ ἀναγγελεθὲν ὄνομα ἐξεπλάγη καὶ προσεπάθει, πλὴν εἰς μάτην, νὰ μαντεύσῃ τὸ αἶτιον τῆς ἀπροσδοκῆτου ταύτης ἐπισκέψεως· ὡς ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶ ὄντι τῆς κοινωνικῆς θέσεως, τῆς ἡλικίας καὶ τῶν ἐξῆων ἀμυδρῶς καὶ ἐκ φήμης ἐγνώριζε τὸν υἱὸν τοῦ φίλου του· δις μόνον εἶχε συνομιλήσει μετ' αὐτοῦ, ἤκουε δὲ παρὰ τοῦ κόσμου ὅτι ἦτο χαρτοπαίκτης καὶ ἄσωτος. Ὁ Βίκτωρ ἔλυσε ἀμέσως τὴν ἀπορίαν.

— Κύριε Βονρεπῶ, εἶπεν εὐτόλμως, σὰς ἐκπλήττει ἴσως ἡ ἐπίσκεψίς μου;

— Ἄπαγε, νέε μου φίλε, ἀπεκρίθη ὁ ταμίας προσποιούμενος, τοῦναντίον χαίρω πολὺ ὅτι σὰς βλέπω, ἂν καὶ ἀγνοῶ τὸ αἶτιον τῆς ἐπισκέψεώς σας.

— Ἀμέσως τὸ μανθάνετε, κύριε, διότι δὲν εἶμαι φίλος τῶν περιφράσεων· ὁ πατήρ μου μοὶ ὠμίλητε σήμερον περὶ τῶν ἀφορώντων τὴν ἀδελφήν μου σχεδίων σας.

— Ἐξάίρετα, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ φιλόργυρος Μιχαὴλ, ἐδράξατο τῆς εὐκαιρίας καὶ ἔρχεται νὰ δανεισθῇ χρήματα· ἀλλ' ἄς περιμένῃ.

— Ἀληθεύει, κύριε, ὅτι σκοπὸν ἔχετε νὰ τὴν νυμφευθῆτε;

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, νέε μου φίλε, καὶ χαίρω ὅτι θὰ συνάψω συγγένειαν...

— Εὐτυχῶς δὲν συνήφθη, οὐδὲ θὰ συναφθῇ ποτέ!

— Τί εἶπετε; ἠρώτησεν ὁ Βονρεπῶ, ἀνοίγων μεγάλους ὀφθαλμοὺς, ὡς μὴ ἐννοήσας.

— Εἶπον, κύριε, ὅτι εἶναι γελοιοδέστατον νὰ σκέπτεσθε περὶ γάμου εἰς τοιαύτην ἡλικίαν.

— Πῶς; πῶς;

— Ὅπως γελοῖον, κύριε, καὶ ἂν εἶχον τὴν τιμὴν νὰ συγγενεύωμεν...

— Τί θὰ ἐκάμνετε τότε; ἠρώτησεν ὁ Βονρεπῶ εἰς ἄκρον τεταραγμένους.

— Θὰ ἔκαμνα ὅ,τι ἤλθα νὰ πράξω τώρα, δηλαδὴ νὰ σὰς ἀπαγορεύσω ῥητῶς τὸ τοιοῦτον.

— Νὰ ἀπαγορεύσητε, ἐμὲ ν' ἀπαγορεύσητε! Διάβολε! Ἀπαγορεύσεις μόνον παρὰ τοῦ βασιλέως δέχομαι!

— Ἄ, ἔχομεν καὶ ἀπὸ αὐτά! τόσω καλῆτερα, κύριε, διότι μοὶ ἀρέσκουσι τὰ καθαρισμένα καρύδια, εἶπεν ὁ Δαγγίλης καλυπτόμενος τὴν κεφαλὴν διὰ τοῦ πύλου.

— Τί μελετᾶτε νὰ πράξητε, κύριε, ἠρώτησε πάραυτα ὁ Βονρεπῶ, ἐρυθρὸς ἐκ ταραχῆς καὶ φόβου γενόμενος.

— Νὰ σὰς βιάσω νὰ μονομαχήσωμεν, ἐάν θέλητε νὰ φανῆτε εὐγενῆς, καὶ νὰ σὰς φωνεύσω.

— Ἄνθρωποι προβεβηκότες ὡς ἐγὼ δὲν μονομαχοῦν ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε μὲ τοὺς τρελλοὺς.

— Ὅταν δὲν θέλουν νὰ μονομαχήσωσι, δέρονται, κύριε.

— Πῶς! θὰ τολμήσητέ ποτε νὰ...

— Θὰ σὰς βιβδίσω μέχρις αἵματος ἐν μέσῳ τῆς ἀγορᾶς, καὶ μετὰ τοῦ πατρός μου μάλιστα ἐάν σὰς τύχῳ συμβαδίζοντα.

Ὁ Βίκτωρ ἦτο ἐκ τῶν νέων ἐκείνων, τοὺς ὁποίους τίποτε δὲν ἀποδειλιᾷ, δι' ὃ ὁ Βονρεπῶ, φοβηθεὶς μὴ πραγματοποιήσῃ παραχρῆμα τὴν ἀπειλήν του ἤρξατο νὰ φωνάζῃ ἐπικαλούμενος βοήθειαν, καὶ ἀμέσως οἱ ὑπηρέται προσέδραμον· ἀλλ' ὁ Βίκτωρ ἀτάραχος διαμένων καὶ ὡς ἂν μὴ ἦσαν καὶ ἄλλοι παρόντες, ὕψωσε τὴν βάρβδον του καὶ εἶπεν ἀτάραχος πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ τρόμου ἀπολιθωθέντα Βονρεπῶ,

— Μάθε, κύριε, ὅτι ἀπόφασιν ἔχω, ἂν δὲν παραιτηθῆς τῶν ἀξιώσεών σου, νὰ σοῦ κατασυντρίψω μὲ τοῦτο τὰ ὀστά.

— Ἠκούσατε τί εἶπεν! ἐτρύχλισεν ὁ Βονρεπῶ διὰ φωνῆς ἐκλειπούσης, ἀφοῦ ὁ Βίκτωρ ἀπῆλθε, βλέπετε, προδότηι, εἰς ποίους κινδύνους μὲ ἐκθέτετε διὰ τῆς ἀπειθείας σας; Τρέξατε ἀμέσως, κλείσατε θύρας καὶ παράθυρα, καὶ θέσατε παντοῦ μογλοῦς· ὕστερον νὰ ὑπάγῃ εἰς ἀπὸ σὰς νὰ προσκαλέσῃ εἰς ἐπικουρίαν τοὺς φύλακας τοῦ ἀλαταποθηκαρίου.

— Μὲ συγχωρεῖτε, αὐθέντα, νὰ εἶπω τὴν γνώμην μου; ἠρώτησεν ὁ θαλαμηπόλος Λαπιέρος, ὅστις κατὰ τὴν ἀνδρίαν δὲν καθυστέρει τὸν κύριόν του.

— Ἐπρεπε νὰ σὲ διώξω ἐγὼ τώρα, ἀντὶ νὰ κάθημαι νὰ σὲ ἀκούω, χαμένε, διότι σὺ τὰ πταίεις ὅλα, σὺ ἔφερες αὐτὸν τὸν διαβολάνθρωπον μέσα! Ἄλλ' ἄς ἦναι, λέγε ν' ἀκούσωμεν.

— Τί νὰ σὰς εἰπῶ, αὐθέντα, ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας, θὰ περιέμενα νὰ νυκτώσῃ, καὶ ἀμέσως τότε θὰ τὸ ἔκοπτα λάσπη μὲ τὰ τέσσαρα εἰς τὸ χωριὸν σας.

— Καὶ νὰ γίνω ὁ περιγελῶς τοῦ κόσμου! σιώπα, δειλέ!

— Μήπως δὲν θὰ συμβῇ τὸ αὐτὸ καὶ χειρό-

τερα όταν σὰς ξυλοφορτώσῃ καὶ σὰς κάμη ἴσως καὶ κομμάτια;

— Καὶ ἔχεις τὴν ιδέα νὰ τὰ τολμήσῃ ποτέ;

— Ἀπὸ αὐτὸν ὅλα νὰ τὰ φοβῆσθε, εἶναι, καθὼς εἶπετε πρὸ ὀλίγου, ἐνσαρκωμένος διὰ βολος!

— Ἀλλὰ τέλος πάντων, ἀνέκραξεν ὁ Βονρεπὼ παραφόρως, ἂν δὲν ἔχῃς σὺ τόσην γενναιοσύνην, ὥστε νὰ προστατεύσῃς τὴν ὑπαρξὴν τοῦ κυρίου σου, θὰ μὲ προστατεύσουν τοῦλάχιστον οἱ φύλακες τοῦ ἀλαταποθηκαρίου.

— Ἀμα μάθωσι περὶ τίνος πρόκειται δὲν θὰ ἔλθουν, ἀπεκρίθη ὁ Λαπιέρος ἀνακινῶν τὴν κεφαλὴν.

— Τί νὰ κάμω λοιπὸν; νὰ ἀφήσω νὰ μὲ σφάξῃ αὐτὸς ὁ κακοῦργος;

— Νὰ φύγωμεν εἰς τὸ χωριό, αὐθέντα.

— Νὰ υπάγῃς εἰς τὸν διάβολο!

Τὸ μικρὸν γερόντιον, ὁ Λαπιέρος, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου νέων καὶ μορφάζων θλιβερώς πρὸς τοὺς ἄλλους ὑπηρετάς, ἄφησε δὲ τὸν αὐθέντην του εἰς σύγχυσιν ἰδεῶν καὶ εἰς στενοχωρίαν ἀπερίγραπτον. Ὁ Βονρεπὼ, ἂν καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀπεδοκίμαζε, δὲν εὕρισκεν ὅμως ὅπως ἀνοήτους τὰς συμβουλὰς τοῦ ἐξ ἀπορρήτων του, καὶ ἂν ὑπῆκουεν εἰς τὴν ὀρμὴν τοῦ φόβου του, θὰ ἐτρέπετο ἀμέσως εἰς φυγὴν, ἀλλὰ τὸν κόσμον τί τὸν κάμνεις; αὐτὸς λοιπὸν ὁ καταχθόνιος σεβασμὸς τοῦ κόσμου ἀνεχαίτιζε κάπως τὸν Βονρεπὼ καὶ δὲν τὸν ἀφῆκεν ἐλεύθερον νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς σωτηρίας του. «Ἐ, κύριε Βονρεπὼ, ἐπιθύριζε μυστηριώδης φωνὴ εἰς τὸ οὖς του, πρόσεχε, ἀνὰ ἄνδρα ἔργα μὴ κάμνεις; μέχρι τοῦδε ὡς δειλὸν μόνον οἱ φίλοι σὲ ἐγνώριζον, ἀλλ' ἂν ἡ φήμη αὕτη διαδοθῇ εἰς τὴν κοινωσίαν, χάνεις τὴν θέσιν σου, φίλτατέ μου, διότι δὲν θὰ ἀνεχθῶσι παντάπασιν οἱ συνάδελφοί σου, οἵτινες εἶναι ἅπαντες εὐγενεῖς καὶ παλαιοὶ στρατιῶται νὰ συνυπηρετῶσι μετ' ἀνθρώπου, ὅστις, ἂν καὶ ἱππότης, φεύγει ὅμως ὅταν ἴδῃ ξίφος ἢ ραβδίον! Δὲν συλλογίζεσαι αὐτὰ ὅλα, Μιχαήλ; ποῦ τρέχεις; πρέπει νὰ μείνῃς.»

— Νὰ μείνω, καὶ ὕστερον; ἂν μοῦ τὰς βρέξῃ, ἂν μὲ φονεύσῃ; ἀνταπεκρίνετο ὁ Βονρεπὼ εἰς τὴν μυστηριώδη φωνήν. Ὅχι, δὲν συμφέρει, ὁ Λαπιέρος ἔχει δίκαιον, μένων θὰ πάθω χειρότερα. Ἀνάθεμα, τρεῖς ἀνάθεμα εἰς ἐκεῖνον ὅστις πρῶτος μοὶ ὠμίλησε διὰ γάμους καὶ μὲ ἔβαλεν εἰς τοιαύτην φωτιάν.

Κρότος πάλιν βημάτων διέκοψε τὸν Βονρεπὼ.

— Κύτταξε τοὺς κατηραμένους! δὲν ἀκούουν κανένα, διελογίσθη ὁ Βονρεπὼ, πῦρ πνέων καὶ μανίαν, τοὺς διέταξα νὰ μὴ ἀφήσωσι ψυχὴν ζῶσαν νὰ εἰσέλθῃ, ἐκτὸς τοῦ ἀρχιφύλακος τοῦ ἀλαταποθηκαρίου, καὶ ἂν δὲν ἦναι αὐτὸς θὰ τοὺς διώξω ἀμέσως ὅλους.

Ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ὁ Λαπιέρος μὲ φωνὴν βραχνὴν ὑπὸ φόβου ἀνήγγειλεν «Ὁ λοχαγὸς Στανίσλαος Λεζίνσκις.»

Ὅταν ὁ Μιχαήλ εἶδε τὸν γίγαντα Πολωνὸν καὶ τὸ σοβαρὸν καὶ σκυθρωπὸν αὐτοῦ πρόσωπον καλὸν δὲν προσιωκίσθη, διὰ τοῦτο ἔβριψε κατὰ τοῦ Λαπιέρου βλέμμα φλογερὸν, ἀλλ' ἐκεῖνος κινῶν τὰς χεῖρας καὶ τὴν κεφαλὴν ἐν ἀπελπισίᾳ, ἐξῆλθεν ἀφήσας αὐτὸν μετὰ τοῦ λοχαγοῦ, ὅστις ἀμέσως ἤρχισε τὴν ὀμιλίαν.

— Κύριε ταμία, εἶπεν, ἦλθον νὰ σὰς ἐρωτήσω κατὰ πόσον ἀληθεύουσιν ὅσα πρὸ ὀλίγου ἤκουσα. Καὶ μὴ ἀναμείνας ἀποκρίσιν, ἀμέσως προσέθεσεν ἀποτόμως — Σκοπεύετε τῶνδ' εἰς νὰ νυμφευθῆτε τὴν κυρίαν Δαγγλῆ;

Ὁ ταλαίπωρος Βονρεπὼ, εὐρεθεὶς ὅπως ἀπαράσκευος πρὸς τοιαύτην ἀπρόοπτον ἐρώτησιν, διότι δὲν ὑπωπτεύθη ποσῶς τὸ αἴτιον τῆς ἐπισκέψεως τοῦ λοχαγοῦ, ἐτραύλισε λέξεις τινὰς ὁμολογῶν τρόπον τινα τὸ πρᾶγμα.

— Ἐξαίρετα, ὑπέλαθεν ὁ Στανίσλαος, καὶ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ συμβολαιογράφος συντάσσει τὸ προικοσύμφωνον, ἂν δὲν ἀπατώμαι;

— Ὁ Βονρεπὼ κατένευσε.

— Τότε λοιπὸν θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ συνυπογράψω καὶ ἐγὼ ἀναμφιβόλως; εἶπεν ὁ Πολωνὸς ἐμπαικτικῶς, πάραυτα δὲ προσέθηκεν, ἰδοὺ τὸ κονδύλιόν μου καὶ ἔδειξε τὸ ξίφος του.

Ὁ Βονρεπὼ ἔξω φρενῶν ἐστράφη πρὸς τὸ σήμαντρον, ἀλλ' ὁ γίγας Πολωνὸς προλαβὼν ἔστη ἐνώπιόν του καὶ εἶπεν

— Ἄς λείψωσιν οἱ θόρυβοι εἴμεθα ἀντίζηλοι καὶ ἐπομένως εἰς τῶν δύο ἀνάγκη νὰ υποχωρήσῃ, ἐπειδὴ δὲ ὁ Πολωνὸς πῶποτε δὲν ὑποχωρεῖ, θὰ μονομαχήσωμεν μέχρι θανάτου.

— Θὰ μονομαχήσῃτε, κύριε, μόνος σὰς, διότι ἐγὼ μῆτε σὰς ἔβλαψα μῆτε ἱκανοποίησιν σὰς ὀφείλω.

— Οὕτω φρονεῖτε σεῖς, ὄχι ὅμως καὶ ἐγὼ, ὑπέλαθεν ὁ ἀξιωματικὸς, ἀλλὰ μὴ ἀνησυχήτε παντάπασιν.

— Πῶς νὰ μὴ ἀνησυχῶ;

— Βεβαίως, διότι αὐτὰ εἶναι ζητήματα λυόμενα συνήθως ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

— Μὴ σπεύδετε, σὰς παρακαλῶ, ἐπιθυμῶ πρότερον νὰ σκεφθῶ.

— Τὸ συμβόλαιον θὰ ὑπογραφή εἰς τὰς ὀκτώ, ἀντακίνητησεν ὁ Στανίσλαος ἐξάγων τὸ ὠρολόγιόν του, εἰς τὰς ἐξ λοιπὸν ἀκριβῶς σὰς περιμένω εἰς τὸν παρὰ τοὺς Καρμηλίτας χάνδακα τὸ μέρος ἐκεῖ εἶναι ἔρημον καὶ δασῶδες καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν θὰ μὰς ἐνοχλήσῃ κανεὶς.

— Ὡ περὶ τούτου εἶμαι βέβαιος, εἶπε λίαν ζωηρῶς ὁ Βονρεπὼ.

— Εἰς τὰς ἐξ λοιπὸν σήμερον ἐπαναβλεπέμεθα!

Ὁ Βονρεπὼ τὸν συνώδευσε μέχρι τῆς θύρας, καὶ βεβαιωθείς ἐκ τοῦ κρότου τῶν βημάτων του ὅτι ἐξῆλθε τῆς οἰκίας, ἐξέβαλε στεναγμὸν εὐχαριστήσεως.

— Πήγαινε, πήγαινε νὰ μὲ περιμένῃς εἰς τὰς ἐξ τῆς ἐσπέρας, κεφάλ' ὅπου τὸ ἔχει!.. Τώρα ὅμως πρέπει νὰ λάβωμεν δραστήρια μέτρα καὶ πρῶτον μὲν νὰ ἐτοιμάσωμεν τὸ ἀμάξι καὶ νὰ τρέξωμεν καὶ ὅταν ὀχυρωθῶ εἰς τὸ χωριό, τότε σκεπτόμεθα τὰ πρᾶγματα μὲ ψυχρὸν αἷμα. Εἶναι ἀναντίρρητον ὅτι ἡ κυρία Θερεσία Δαγγλῆ ἂν καὶ ἔχῃ τὴν κόμην παραπολύ βοστρυχώδη, εἶναι οὐχ ἥττον ὠραία νέα, ἀλλ' ἂν πρόκηται νὰ κινδυνεύσῃ τις τὴν ὑπαρξίν του καὶ νὰ ξιφομαχῇ μὲ τοιοῦτους μαχαίραδες, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ νυμφευθῇ μίαν ἀραπίνα, ὁ Βονρεπὼ θὰ μείνῃ ἀνυμνος, ἀλλὰ θὰ ζῆσῃ καὶ χρόνους πολλοὺς.

Ἐνῶ ὁ Βονρεπὼ ὅπως εὐχαρῖς ἐκ τῶν σχεδίων του, ἠτοιμάζετο νὰ δώσῃ τὰς δεύσας διαταγὰς πρὸς παρασκευὴν τῶν τῆς ἀναχωρήσεως, ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Λαπιέρου ὀδηγοῦντος πρὸς αὐτὸν ἄλλον πάλιν ξένον. Ὡ τότε πλέον ἡ ὑπομονὴ αὐτοῦ ἐξηντλήθη, ἔτρεξε πρὸς τὴν θύραν τὴν ἠνεώξε βιαίως καὶ εὐρέθη κατὰ μέτωπον τοῦ μέλλοντος πενθεροῦ του τοῦ μοιράρχου. Εἰς τὰ σχέδιά του ὁ Βονρεπὼ ἐλησμόνησεν ἐντελῶς τὸν Δαγγλῆ δι' ὅ ἅμα τὸν εἶδε κατεπάγωσε τὸ δὲ χειριστὸν πάντων ἦτο ὅτι ὁ μοιράρχος μετὰ τὰ πρῶτὰ συμβάντα ἦτο τόσῳ ὀργισμένος ὥστε πρὸς ὅλους ἀποτόμως ἐφέρετο τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

— Ἐτρελλάθητε, κύριε Βονρεπὼ; εἶπεν ἅμα τὸν εἶδε.

— Τί ἐπάθετε καὶ φαίνεσθε παρωργισμένος,

φίλτατε κύριε Δαγγλῆ; ἐτραύλισεν ὁ ταμίας ἀπομάσσων τὸ ὑπὸ ψυχροῦ ἰδρώτος διάβροχον μέτωπόν του.

— Διατάττετε νὰ μοὶ ἐμποδίσωσι τὴν εἰσόδον καὶ ὕστερον μὲ ἐρωτᾶτε;

— Ἡ ἀπαγόρευσις, πιστεύσατέ με, δὲν ἀπέβλεπεν ὑμᾶς...

— Αὐτὸ μὰς ἔλειπεν! ἀλλὰ πρὸς τί τοιαῦτα προφυλάξεις; φοβείσθε ἐν μέσῃ μεσημβρίᾳ; τί διάβολο καὶ τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἶναι γενναιότερα τὴν ἡμέραν.

— Ἡ φρόνησις οὐδέποτε βλάπτει.

— Καλὲ τί φρόνησις, δὲν λέγετε δειλία;

— Ἔστω καὶ δειλία! ἀνέκραξεν ὁ Βονρεπὼ ὀρασυνόμενος.

— Τολμᾶς λοιπὸν καὶ τὸ ὁμολογεῖς; εἶπεν ὁ μοιράρχος.

— Ἦθελον νὰ σὰς ἔβλεπα τί θὰ ἐκάμνετε σεῖς, ἂν εὕρισκεσθε εἰς τὴν θέσιν μου;

— Τί συνέβη;

— Πρὸς ἑνὸς τετάρτου εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ δωμάτιον συνέβησαν πρᾶγματα φρικώδη καὶ φοβερά.

— Λέγετε, ἄς ἀκούσωμεν.

— Θὰ σὰς τὰ εἶπω ὅλα ἀλλ' ὑπὸ ἑνα ὄρον, νὰ μοὶ ὀρκισθῆτε δηλαδὴ εἰς τὴν τιμὴν σὰς ὅτι δὲν θὰ μὲ προδώσῃτε...

— Ὀρκίζομαι. Ὡ τῆς δειλίας σου!

— Σὰς λέγω ὅτι πρόκειται περὶ ζωῆς.

— Περὶ ζωῆς τίνος;

— Τῆς ἰδικῆς μου, διάβολε!...

— Καλὰ ἔλεγον ὅτι ἐτρελλάθητε...

— Καὶ πῶς νὰ μὴ τρελλάθῃ τις, φίλε μου, φαντασθῆτε ὅτι εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν θέσιν δύο ξιφομάχοι διαβόητοι μοὶ ἠπέιλουν τὴν ζωὴν!

— Ποῖον ἦτο τὸ αἴτιον τῶν ἀπειλῶν;

— Μοὶ ὑπόσχεθε ἄκραν ἐχεμυθίαν;

— Ναί, ναί, ἐξακολουθεῖ.

— Ὁ γάμος μου ἦτο τὸ αἴτιον!..

— Καὶ τί ἀπήτουν;..

— Ἀπήτουν μὲ τὸ ξίφος γυμνὸν εἰς χεῖρας νὰ παραιτηθῶ τῶν περὶ γάμου ἀξιώσεών μου.

— Ὑποθέτω πῶς ἀπηντήσατε; δύναμαι ὅμως τοῦλάχιστον νὰ μάθω τί σκοπεύετε τώρα νὰ πράξῃτε;

— Ἐσκόπευον, ἀπεκρίθη ὁ Βονρεπὼ, ἀπατηθεὶς ἐκ τῆς κατ' ἐπιφάνειαν γαλήνης τοῦ μοιράρχου, νὰ ἀποσυρθῶ ἐπὶ τινὰ καιρὸν εἰς τὴν ἐξοχὴν ἕως οὗ παρέλθῃ ἡ καταιγίς!..

— Αὐτὸ ἐσκόπευες εἶ! Σὲ διαβεβαίω ὅτι ἐὰν σήμερον δὲν ὑπογραφή τὸ συμβόλαιον, θὰ δώσης λόγον εἰς πατέρα ἀκαμπτὸν, τοῦ ὁ-

ποίου προσβάλλεται ἡ τιμή!

— Καὶ ἔπειτα οἱ ἄλλοι; . . . ἠρώτησεν ὁ Βονρεπῶ ὠχρῶν.

— Εἰπέ μοι τὰ ὀνόματά των καὶ ἀμέσως τοὺς συντρίβω τὰ κρανία!

— Ὁ αὐθέντης δὲν τολμᾷ, εἶπεν αἰφνης ὁ Λαπιέρος, προβάλλων ὀπισθεν τοῦ θρονίου τοῦ ταμία, ἀλλ' ἐγώ . . .

— Σιώπα, ἀθλιε!

— Ὅμιλει! ἀνεβόησεν ὁ μοίραρχος· ποῖα τὸν ἠπειλήσαν;

— Ὁ υἱός σας!

— Τὸν κακοῦργον! . . . καὶ ποῖος ἄλλος;

— Ὁ λοχαγὸς τῶν Δραγόνων τοῦ Πολωνικοῦ τάγματος.

— Ὁ λοχαγὸς Στανίσλαος; χαίρω ὅτι ἔμαθον τοὺς σκοποὺς του. Κύριε Βονρεπῶ, προσέθηκέν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν νεκρὸν μάλλον ἢ ζῶντα ταμίαν, ἠρχόμενη νὰ σᾶς προτείνω ὀκταήμερον ἀναβολὴν πρὸς ὑπογραφήν τοῦ συμβολαίου, ἀλλὰ τώρα ὅπως ἤλθον τὰ πράγματα πᾶσαν περαιτέρω ἀναβολὴν θεωρῶ ἀνανδρίαν, δι' ὃ σᾶς περιμένω σήμερον εἰς τὰς 8 Μ. Μ. εἰς τὸ κατὰ τὴν πλατείαν τῶν Ὀπλων συμβολαιογραφεῖον τοῦ Γρηλλου, πέποιθα δὲ ὅτι θὰ φανήτε ἀκριθῆς εἰς τὴν συνέντευξιν ὅ,τι καὶ ἂν συμβῆ.

— Μείνατε ἡσυχος, κύριε μοίραρχε· θὰ ἐλθῆ ἀφεύκτως, εἶπεν ὁ Λαπιέρος καὶ προθυμοποιούμενος ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν δὲν εἶδε τὸ μεστὸν μίσους καὶ ὀργῆς βλέμμα τοῦ Βονρεπῶ, ὅστις εὗρίσκετο τὴν ὥραν ἐκείνην μεταξὺ σφύρας καὶ ἄκμωνος.

VII.

Η ΚΥΡΙΑ ΔΑΛΛΙΕ.

Ἡ Θηρεσία ὡς καλὴ ἀδελφὴ ἐτήρησε τὴν υπόσχεσιν τῆς καὶ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Δαλλιέ, ὃ δὲ Βίκτωρ ὅταν ἤλθε νὰ τὴν παραλάβῃ, εὔρε τὰς δύο φίλας καθημένας εἰς τὸν κήπον καὶ συνομιλοῦσας· ἐπειδὴ δὲ ἡ Θηρεσία ἐνθυμήθη ὅτι ἔπρεπε νὰ γράψῃ μίαν ἐπιστολὴν κατεπίγουσαν ἀνέβῃ εἰς τὴν διὰ τριῶν βαθμίων χωριζομένην τοῦ κήπου αἰθουσαν καὶ ἀφῆσε τὴν οἰκοδόποιαν μόνην μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Ὁ κήπος τῆς Δαλλιέ ἔκειτο εἰς μαγικὴν ὄντως θέσιν, διότι ἀφ' ἐνός μὲν περιεκλύζετο ὑπὸ τοῦ Τάρνου, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὄρια εἶχε τὰ κατάφυτα προχώματα τῆς πόλεως ἀπὸ τῶν ὀπίωων κατέπιπτε μεγαλοπρεπῆς καταρράκτης, ὅλα δὲ ταῦτα ἐπε-

στέφοντο διὰ σαπφειρίνου οὐρανοῦ καὶ ὠραίου φθινοπωρινοῦ ἡλίου.

Ἡ κυρία Δαλλιέ ὅπως ἐκάθητο τὴν ὥραν ἐκείνην, ἔστρεψε τὰ νῶτα εἰς τὸν Βίκτωρα, καὶ ἐφαίνετο παρατηροῦσα τὸν οὐρανὸν καὶ τὰ νέφη, ἐνῶ ἐκεῖνος τὴν ἐκύτταζε σιωπῶν καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐξέφραζε καὶ θλίψιν καὶ εὐδαιμονίαν ἐνταυτῶ.

— Κύριε Βίκτωρ, εἶπε τέλος πάντων ἡ Δαλλιέ διακόψασα τὴν σιωπὴν καὶ ἀτενίζουσα αὐτὸν διὰ τῶν ὠραίων καὶ γλαυκῶν ὀφθαλμῶν τῆς, ποῦ τρέχει ὁ νοῦς σας αὐτὴν τὴν ὥραν;

— Εἰς τὸν κήπον τοῦ Καύλου, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος ταπεινῆ τῆ φωνῆ. Ἡ δὲ Δαλλιέ ἐσιώπησεν, ὕστερον δὲ σηκωθείσα ἀποτόμως καὶ λαβοῦσα τὸν βραχίονά του,

— Ἄς μὴ μένωμεν ἐδῶ, εἶπεν, ἄς ὑπάγωμεν νὰ εὕρωμεν τὴν Θηρεσίαν . . .

— Ἐνθυμεῖσθε τάχα καὶ σεῖς ποτὲ τὸν κήπον ἐκεῖνον;

— Ἐλάτε, κύριε Βίκτωρ, ἐλάτε σᾶς ἐξορκίζω!

— Ναι, ναι, πλὴν ἀφήσατέ με νὰ εἶπω πρότερον μίαν μόνην λέξιν, διότι πάσχω πρὸ τόσου καιροῦ, ἀφήσατέ με νὰ ἐλαφρώσω τὴν ψυχὴν μου τοῦ λυπηροῦ τούτου ἀχθους!

— Ἀλλοίμονον! ἐψέλλισεν ἡ Δαλλιέ καθεζομένη, εἰς τὸν κόσμον τοῦτον εἴμεθα ἐλευθέρων παίγνια τοῦ χρόνου καὶ τῆς εἰμαρμένης, καὶ πρέπει μετὰ γενναιότητος νὰ πάσχωμεν ὑπὲρ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντός μας.

— Καὶ ποῖος ἄλλος τὸ ἐξεπλήρωσεν ἀκριβέστερον ἡμῶν; . . . ὦ! ὑποφέρω πολὺ! ἄλλοτε εἶχον μεγαλῆτερον θάρρος, ἀλλὰ τώρα ἠλαττώθη καὶ ἀγωνίζομαι παντὶ σθένει ν' ἀναλάβω ὀλίγας δυνάμεις, ὅπως ἀνθέξω εἰς τὴν πολυστένακτον αὐτὴν ζωὴν! Κάνεις ὅμως δὲν ἠξεύρει τί πάσχω, κάνεις δὲν μαντεύει πόσον ἐνδομύχως ὑποφέρω, μήτε βλέπει τὰ ὑπὸ τὴν προσποιητὴν φαιδρότητα δάκρυστά μου καὶ τὸ κατατῆχόν με ἄλγος, τὸ ὁποῖον προσπαθῶ νὰ ὑποκρύψω, παραδιδόμενος εἰς παραφόρους νεανικὰς παρεκτροπὰς.

— Ἐγὼ τὰ ἠξεύρω, Βίκτωρ, ἐγὼ ἦτις θρηνώ καὶ αἰσθάνομαι — καὶ ὁ Θεὸς ἄς μοι συγχωρήσῃ τὸν ἐγώισμόν τοῦτον — ἡδονικὴν τινα συγχίνησιν ἐνίοτε διὰ τὰ παθήματά σου!

— Σε εὐχαριστῶ πολὺ, Λουκίλη, οἱ λόγοι σου εἶναι παρηγορητικοὶ καὶ μοι ἐνθυμίζουσιν ὅτι ἀνέγειθην ποτε εὐδαιμονίαν εἰς τὸν ἀπτηλὸν τοῦτον κόσμον, τὴν ἐγείθην διὰ σοῦ.

(ἀκολουθεῖ)

Ο ΧΡΟΝΟΣ.

— 328 —

E I' uomo e le sue tombe
E l' estreme sembianze e le reliquie
Della terra e del ciel traveste il tempo.
Foscolo Sepolcri.

Ὁ Χρόνος, οἶμοι! φεύγει φίλη,
Κι' ἀπ' τὰ κοράλλινά σου χεῖλη
Ἄρπάζει ῥόδα ῥοσερά.
Μαζῆ μου κάτω ἔς τὸ ποτάμι
Ὅπου σφυρίζει τὸ καλάμι,
Ποῦ ψιθυρίζουν τὰ νερά.

Ἐκεῖ κατὰ πρὶν περάσθη
Κακοῦργος στρόβιλος κι' ἄρπάζθη
Τοῦς τρυφεροῦς μας βεμβασμούς·
Πρὶν τὸ ψυχρὸν χειμῶνος χιόνι
Τῶν καρδιῶν μας νὰ παγώη
Ἀρχίστη, φίλη, τοῦς παλμούς.

ὦ ποταμέ! τὰ βεῦματά σου
Εἰς τὰς ἀγκάλας τὰς ψυχρὰς σου
Μίμν καν βίασασε στιγμὴν,
Τὰς εὐτυχεῖς μας μὴ πως ὠρας
Εἰς ἄλλας σύρξιν ἕνας χώρας
Ὅπου βαθὺς εἶν' ὁ πυθμῆν.

Πλὴν κενιώδης, φεῦ! ἀφρίζει,
Καὶ ἀνεπίστροφα κρημνίζει
Τὰ βεῦματά του τὰ θολά!
Οὕτω τοῦ βίου τὰς ἡμέρας
Τὸ ἀπερῆς ὁ Χρόνος τέρας
Ἀκούραστος, φίλη, κυλᾷ.

Ἐπὶ τὰς λευκὰς πλὴν ἐκείνας
Εἰς ἀνθηρὰς ὅπου μωσαῖνας
Ἄυρα προστριβεται δειλῆ,
Ὁ πανδομάτωρ ἴσως Χρόνος
Τὸ τρυφερὸν τῆς ἀηδόνος
Ἄσμα νὰ σβέσῃ συσταλῆ·

Τὸ γλυκὸ πῦρ ἴσως πονεῖ
Τοῦ βλέμματός σου ν' ἀποσβέσῃ!
Ἴσως, ὦ φίλη, λυπηθῆ

Τοὺς μελανοὺς σου τοὺς βροστρύχους
Κ' εἰς τῶν πτηνῶν τοὺς γλυκαῖς ἤχους
Ἴσως κ' ἐκεῖνος κοιμηθῆ.

Ματαίως πλὴν τὸν ἐξορκίζω!
Νὰ σταματήσῃ δὲν ἐλπίζω,
Ἄμειλιτος κ' ἐδῶ περᾷ!
Ἴδὲ, τὰ φύλλα μαραμμένα
Σκορπᾷ τῆς λεύκης ἕνα ἕνα
Μὲ τὰ μεγάλα του πτερά . . .

Εἰς τῆς ποιήσεως καν, φίλη,
Τὴν ἐλαφρὰν λέμβον, τὰ χεῖλη,
Τὰ ῥόδινά σου πρὶν σβεσθῶν,
Οἱ δυστυχεῖς ἄς ἐπιθῶμεν.
Ἴσως ἐκεῖ λησμονηθῶμεν,
Ἴσως αἱ ὄραί μας σταθοῦν!

Ἐκεῖ ἡ πλάνος φαντασία
Στὰ χρυσοκέντητα ἱστία
Τῆς λέμβου μας θεὸς νὰ φυθῆ!
Καὶ θὰ μᾶς ψάλλουν αἱ Σειρήνα,
Καὶ νᾶυτά: Ὀνειροὶ θὰ ἦναι
Μὲ τὰ πτερά των τὰ χρυσεῖα! . . .

Ἄλλ' ἀμερίμνω ἐνῶ ψάλλω
Καὶ διὰ σὲ τρέμω καὶ πάλλω,
Εἰς τὰς ὠχρὰς σου παρειὰς
Βλέπω τὰ ἴχνη του ἀφίνει
Ὁ γέρον χρόνος, κ' ἐκεῖ χύνει
Ῥυτίδας, οἶμοι! καὶ σκιάς.

ὦ! ἐλθσόνθησιν ἄρπασω
Τὴν εὐτυχίαν πρὶν τὴν χάσω,
Δὲν ἤλπισα τόσω ταχεῖς
Τὸ ἄσμα μου πρὶν τελειώσῃ
Νὰ βεύσωσι, νὰ διαβῶσι
Οἱ χρόνοι μας αἱ εὐτυχεῖς!

Γ. ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗΣ.

ΜΗΤΡΙΚΗ ΤΥΦΛΩΣΙΣ.

— 329 —

— Γιατί μαδιέσαι πέρδικα καὶ κλαῖς μὲ τόσο πόνον;
— Πῶς νὰ μὴ κλαίω, κυνηγέ, ὅπου βροστῆς τρυφερῆ,
Καὶ θαύρης τὰ παιδάκια μου ποῦ παίζουσι παρέκει.
— Πῆε τί σημάδια ἔχουσι καὶ δὲν σοῦ τὰ σκοτόνω.

— Ἄμα τὰ ἰδιῶς ἀντίκρυ σου εὐθὺς θὰ τὰ γνωρίσῃς
Εἶναι περίσσια ὁμόμορφα καὶ περπατοῦν μὲ χάρι·
Ἄλλα πέρδικα σὺν αὐτὰ δὲν παίζουσι ἔς τὸ χορτάσι·
Σκότονε τ' ὄσχημα πουλιὰ, τ' ἄμορφα μὴν τὰ γγίσῃς.

Δὲν ἀργήσῃς ὁ κυνηγὸς κοντά της νὰ γυρίσῃ·
 Ἐίχε ἔς τὸ χέρι δύο μικρὰ περδίκια σκοτωμένα.
 — Παιδάκια μου, τί μῶμελλε τὴν ἔζημα ἔμένα,
 Νὰ μὲ γελᾷσῃ ὁ κυνηγὸς καὶ νὰ σᾶς τουρκεύσῃ!

— Μόνη σου φταίει, κι' ἡ συμφορὰ, ὡ περδίκια, σοῦ
 πρέπει,
 Γιατί πῶς ἀσχημα ποὐλιὰ δὲν εἶδα ἔς τὴ ζωὴ μου.
 — Τῆς δόλιξ, μοῦ ἔφυγε ἀπ' τὸν νοῦ, πῶς ἔστ' ἀκριβὸ
 παιδί μου
 Ἐγὼ θὰ βλέπω εὐμαρτίες ποῦ ὁ ξένος δὲν φαίε βλάπαι!

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ.

ΔΕΚΑΗΕΝΘΗΜΕΡΟΝ.

20 Ἰουλίου 1863.

Ὅλα τὰ τηλεγραφήματα καὶ αἱ διὰ τῶν τε-
 λευταίων ἀτμοπλοίων κομισθεῖσαι εἰδήσεις συμ-
 φωνοῦσι πληρέστατα, ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν μετ' ὁ-
 ἴγου φθάσει εἰς τὴν νέαν πατρίδα του, ἀναχωρῶν
 ἐκ Κοπενάγης περὶ τὰ μέσα ἢ τέλη τοῦ προσεχοῦς
 Αὐγούστου καὶ διερχόμενος ἐκ Βρυξελλῶν, Παρι-
 σίων καὶ Λονδίνου. Περὶ τὴν ἐποχὴν ταύτην θὰ
 ἦναι περαιωμένον καὶ τὸ τῆς ἐνώσεως τῆς Ἑπτα-
 νήτου ζήτημα, τὸ ὅποιον μικρὰν μόνον διατύ-
 πωσιν ἔχει εἰσέτι νὰ ὑποστῇ, τὴν ὑπὸ τῆς Βου-
 λῆς τῆς Ἑπτανήσου παραδοχὴν αὐτοῦ.

Ἐδόθη τέλος ὑπὸ τῆς ῥωσικῆς κυβερνήσεως
 ἡ περιμενομένη ἀπάντησις εἰς τὰς πρὸς αὐτὴν
 ὑπὸ τῶν τριῶν δυνάμεων ἀπευθυνθεῖσας διακοι-
 νώσεις, τὴν ὅποιαν ποικιλοτρόπως σχολιάζουσιν αἱ
 εὐρωπαϊκαὶ ἐφημερίδες. Ἡ ῥωσικὴ κυβερνήσις διὰ
 τῆς ἀπαντήσεώς της ταύτης οὐδένα παραδέχεται
 ἐκ τῶν προταθέντων ὑπὸ τῶν δυτικῶν δυνάμεων,
 ὅρων, ἀπειναντίας κηρύσσει ἀμέσως ὅτι τῆ εἶναι
 ἀδύνατον νὰ κάμῃ ἀνακωχὴν, ὡς ἐκ τῆς ἐξεγέρ-
 σεως τοῦ ῥωσικοῦ λαοῦ ἐναντίον τῶν Πολωνῶν.
 Ὁ πρίγκηψ Γορτσάκωφ διατείνεται ὅτι ἡ τῆς ἐπα-
 ναστάσεως ἐστὶ ὑπάρχει ἐν Λονδίῳ καὶ πρὸ
 πάντων ἐν Παρισίοις, ἐνθα ὑποβάλλεται. Μετα-
 θάινων κατόπιν εἰς τοὺς προταθέντας ὅρους, λέ-
 γει, ὅτι τινὲς μὲν τούτων ἐπραγματοποιήθησαν,
 οἱ δὲ λοιποὶ περιέχουσι γενικὰς ἀρχάς, τὰς ὁποίας
 ἐπιφυλάσσεται ὁ αὐτοκράτωρ ν' ἀναπτύξῃ ἐν και-
 ρῷ τῷ δέοντι. Μόνον καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀπο-
 κατάστασιν τοῦ πολωνικοῦ στρατοῦ, ἣν δὲν πα-
 ραδέχεται, λέγει· «τῷ 1831 ὁ πολωνικὸς στρα-
 τὸς ἐπῆνεγκε τῆς χώρας του τὴν καταστροφὴν·
 εἴαν δὲ σήμερον οἱ Πολωνοὶ διαδραματίζουσι σκη-
 νὰς οὐχὶ ὀλιγώτερον φοικαλέας τῶν τότε, καὶ
 ὅθι καὶ ἄνευ τακτικοῦ στρατοῦ, τί θὰ προσδοκᾷ

ἡ Ῥωσσία, εἴαν ποτε οὗτος ἀποκατασταθῇ».
 Οὔτε τὴν συγκρότησιν συνόδου πρὸς λύσιν τοῦ
 πολωνικοῦ ζητήματος παραδέχεται ἡ ῥωσικὴ
 ἀπάντησις. Προτείνει ἀντὶ τοῦ ὅρου τούτου τὴν
 μεταξὺ τῶν διμελιστῶν τριῶν δυνάμεων συν-
 εννόσιν, ἥς τὸ ἀποτέλεσμα νὰ κοινοποιηθῇ κατό-
 πιν καὶ εἰς τὰς αὐλὰς τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας.
 Διὰ τοῦ προτεινομένου δὲ τούτου ὅρου ζητᾷ ὁ
 πρίγκηψ Γορτσάκωφ ν' ἀποσπάσῃ τὴν Αὐστρίαν
 ἀπὸ τῶν δυτικῶν δυνάμεων, καὶ μετ' αὐτῆς καὶ
 τῆς Ῥωσσίας νὰ σχηματίσῃ δευτέραν περὶ Πο-
 λωνίας ἰσρὰν συμμαχίαν.

Ἡ πρὸς τὴν αὐστριακὴν διακοίνωσιν ἀπάντησις
 τῆς Ῥωσσίας εἶναι μᾶλλον περιποιητικὴ τῶν πρὸς
 τὰς ἄλλας δύο τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας. Ἀλλ'
 ἡ αὐστριακὴ κυβερνήσις ἅμα λαβοῦσα ταύτην ἐ-
 σπευσε νὰ διακηρύξῃ ὅτι ἡ μεταξὺ τῶν τριῶν κυ-
 βερνήσεων Βιέννης, Λονδίνου καὶ Παρισίων γενομένη
 συνεννόσις ἀποτελεῖ μεταξὺ αὐτῶν δεσμὸν, ἀπὸ
 τοῦ ὁποίου δὲν δύναται νὰ λυθῇ ἡ Αὐστρία, ὅπως
 διαπραγματευθῇ ἰδίᾳ μετὰ τῆς Ῥωσσίας. Τοῦτο
 δὲ ἔπραξεν ἵνα μὴ δώσῃ ἀφορμὴν ὑποψιῶν ἐκ
 μέρους τῶν δύο δυτικῶν δυνάμεων ἢ πρὸς αὐτὴν
 περιποιητικὴ ἀπάντησις τῆς αὐλῆς τῆς Πετροπό-
 λεως.

Οὕτως αἱ προσδοκίαι τοῦ κοινοῦ, περιμένοντος
 εὐχάριστον καὶ εἰρηνικὴν ἄμκ λύσιν τοῦ ζητήματος
 τούτου, ἐμακρύνθησαν, αἱ δὲ ὁσημέραι περιπλο-
 καὶ ἄς λαμβάνει, φέρουσι τοὺς πλείστους εἰς τὸ
 συμπέρασμα ὅτι τὸ διαταράζον τὴν εὐρωπαϊκὴν
 εἰρήνην τηλεβόλον δὲν θὰ βραδύνη νὰ ἰχθήσῃ.
 Αἱ προπαρασκευαί ἀφ' ἐνός τῆς Ῥωσσίας, δια-
 ταξάσης στρατολογίαν πεντακοσίων σχεδὸν χιλιά-
 δων ἀνδρῶν, καὶ ὀχυροῦσας ἐσπευσμένως τὰ
 φρούριά της, ἡ ὑπὲρ τῶν Πολωνῶν ἐξεγερθεῖσα
 κοινὴ τῆς Εὐρώπης γνώμη, αὐξανομένη καθ' ἐκά-
 στην, ἀφ' ἑτέρου ἐκορύφωσε τὴν ὑπὲρ τοῦ πολέμου
 πεποίθησιν. Ἄν καὶ τὰ πράγματα βλέπομεν δεινω-
 θέντα, ἔχομεν ὅμως εἰσέτι ἐλπίδας ὑπὲρ τῆς εἰρηνι-
 κῆς λύσεως τοῦ σπουδαίου τούτου ζητήματος, βα-
 σιζόμενοι εἰς τὴν ἐν τῇ Βουλῇ ἀγόρευσιν τοῦ ἐπὶ
 τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ τῆς Ἀγγλίας Λόρδου
 Ῥώσελ, καὶ εἰς τὴν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης ἐργαζομένην
 μερίδα τῆς εὐρωπαϊκῆς κοινωνίας.

Ἐνῶ δὲ ταῦτα διπλωματικῶς ἐνεργοῦνται, οἱ
 Πολωνοὶ ἐγκατεροῦσιν ἢ δὲ ἐθνικὴν κυβερνήσις αὐ-
 τῶν ἐργάζεται ἀνεκδότως διοργανίζουσα τὸ κρά-
 τος της. Διατάσσει στρατοὺς, ἐπιβάλλει φόρους,
 ἔχει τακτικὴν ἐπαρχιακὴν διχείρησιν, δικα-

στήρια, ταχυδρομεῖα, ἀτυνομίαν, αἱ δὲ διαταγαὶ
 αὐτῆς ἐκτελοῦνται ἀκριβῶς. Ἡ πεποίθησις τῶν
 Πολωνῶν ὅτι δύναται ν' ἀποβάλλωσι τὸν ῥωσ-
 σικὸν ζυγὸν διὰ τῆς ἀνδρίας καὶ τῆς καρτερίας
 των, πρὸς δὲ καὶ αἱ ἀλλεπάλληλοι ἐνθαφύσεις,
 ἄς λαμβάνωσιν ἐξωθεν, ἐδραίνουσι τὴν ὑπὲρ τῆς
 ἀνεξαρτησίας ἰδέαν αὐτῶν. Συμπαθοῦμεν ὡς πᾶς
 τῆς ἐλευθερίας φίλος ὑπὲρ τοῦ ἀτυχοῦς τούτου
 λαοῦ, ἀλλ' εὐχόμεθα ὅπως ἐπιτευχθῇ ὁ πόθος τοῦ
 ὅσον οἴοντε δι' ὀλιγώτερον θυσιῶν καὶ καταστρο-
 φῶν.

Ἐν τῇ ἀγγλικῇ Βουλῇ γενομένης συζητήσεως
 τὴν ἐσπέραν τῆς 8 (20) Ἰουλίου περὶ τῆς Πολω-
 νίας ὑπεβλήθη ὑπὸ τῶν Κ. Χόρσμαν καὶ Ἐννέ-
 σεῦ ἡ πρὸ πολλοῦ ἀναγγεληθεῖσα πρότασις των
 ὑπὲρ ἀποκαταστάσεως τῆς Πολωνίας. Οἱ Κ.
 Γλάδστον καὶ Παλμερστὼν ἐπικρίναντες τὴν
 πρότασιν ταύτην, δι' ὀχυρίσθησαν ὅτι εἶναι ἀδύ-
 νατος πρὸς τὸ παρὸν ἡ ἀνάστασις τῆς Πολωνίας
 τοῦ 1772, καὶ ὅτι ἡ ἀγγλικὴ κυβερνήσις θὰ πε-
 ριορισθῇ εἰς τὴν διπλωματικὴν μεσολάβησιν, διότι
 ἄλλως εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐκστρατεύσῃ ἅπασα ἡ
 Εὐρώπη κατὰ τῆς Ῥωσσίας. Ἐν τέλει ὁ Λόρδος
 Πάλμερστὼν προσέθηκεν ὅτι πρὸς ἀποφυγὴν κα-
 τεσπευσμένων ἀποφάσεων, ἡ ἀγγλικὴ κυβερνήσις
 συνεφώνησε μετὰ τῶν δύο ἄλλων μεγάλων δυνά-
 μεων νὰ παρακινήσῃ τὴν Ῥωσσίαν ὅπως χάριν
 ἑαυτῆς καὶ τῶν Πολωνῶν ἐγκολπωθῇ ἡπιωτέραν
 πολιτικὴν. Μετὰ τὰς διαβεβαιώσεις ταύτας οἱ κ.
 Χόρσμαν καὶ Ἐννέσεῦ ἀπέστειρον πρὸς τὸ παρὸν τὴν
 πρότασιν των.

Ἡ ὑψηλὴ Πύλη λέγεται ὅτι διεμαρτυρήθη ἐ-
 ναντίον τῆς ἐνώσεως τῆς Ἑπτανήσου μετὰ τοῦ
 βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἐπιζημιῶν ἐντος τοῦ
 πολιτικοῦ τούτου σχεδίου εἰς τὴν θέσιν τῆς ὀθω-
 μανικῆς αὐτοκρατορίας. Ἀλλ' ἡ διαμαρτυρήσις
 αὕτη τῆς Πύλης οὐδὲν δύναται νὰ φέρῃ πρόσκομ-
 μα, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Παλ-
 μερστῶνος εἰς ἐπερώτησιν τινα γενομένην ἐν τῷ
 Κοινοβουλίῳ, ἂν θὰ ζητηθῇ ἡ συγκατάθεσις τῆς
 Τουρκίας εἰς τὸ περὶ ἐνώσεως τῶν Ἰονίων ζήτημα.
 Ὁ Λόρδος Παλμερστῶν ἀπήντησεν ἀμέσως ὅτι «ἡ
 Τουρκία οὐδόλως θὰ ἐρωτηθῇ περὶ τούτου.»

— Τετρακόσιοι Πολωνοὶ ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ
 Μιλκόβσκη ἀποπλεύσαντες εἰς Τούλσαν ἐπὶ ἀγγ-
 γλικῷ ἀτμοπλοίου, ἀπεβιβάσθησαν ἐπὶ τῆς βου-
 μουνικῆς ἀκτῆς μετὰ τῶν Ρένιου καὶ Ἰσμαηλίου,
 διευθυνόμενοι εἰς Βασαράβιαν. Πάρκαρα ὁ συν-
 ταγματάρχης Καλινέσκος διετάχθη νὰ τοὺς κα-

ταδιώξῃ, ἂν πρότερον δὲν καταπίσῃ αὐτοὺς
 ν' ἀποθέσωσι τὰ ὄπλα. Ἀλλ' αἱ προσπά-
 θειαί τούτου ὡς καὶ αἱ τοῦ ἐπαρχοῦ Γαλαζίου,
 ἀποσταλέντος ἐπίτηδες, ἀπέβησαν μάταιαι. Συνέ-
 στη ἐπομένως μάχη ἐν Κωνστανδικάγκῃ διαρκέ-
 σασα πέντε ὥρας, ἥτις ἔληξε διὰ τῆς ὀπισθο-
 χωρήσεως τῶν Πολωνῶν. Ἐκ τῶν Πολωνῶν ἐφο-
 νεύθησαν 16 ἐν οἷς δύο ἀξιωματικοὶ καὶ ἐπλη-
 γώθησαν 31, ἐκ δὲ τῶν Ρουμούνων ἐφονεύθησαν
 18 καὶ ἐτραυματίσθησαν 45, ἐν οἷς καὶ τρεῖς ἀξιο-
 ματικοί. Καταδιωχθέντες κατόπιν σφοδρῶς οἱ
 Πολωνοὶ ἠναγκάσθησαν ἀφοῦ διήλθον τὴν δεξιὰν
 ὄχθην τοῦ Προῦθου εἰς Δερμέζιον νὰ ἀποθέσωσι τὰ
 ὄπλα ἄνευ νέας συγκρούσεως.

Ἀπὸ τινος καιροῦ ἐστερούμεθα νεωτέρων εἰδή-
 σεων ἐκ τοῦ αἵματηροῦ ἐν Ἀμερικῇ πολέμου.
 Ἢδη ἀνηγγέλθη ὅτι συνήφθη μάχη αἵματωδε-
 στάτη περὶ τὰς ἀρχὰς ὑπερμεσοῦντος Ἰουλίου
 μετὰ τῶν δημοσπονδικῶν καὶ ἀθθενωτικῶν. Με-
 τὰ τὴν ἀνάθεσιν τῆς ἀρχηγίας τῶν δημοσπονδι-
 κῶν εἰς τὸν στρατηγὸν Μήδ, ἡ Ὁμοσπονδία ἐ-
 σώθη ἐκ προφανοῦς κινδύνου, διότι οἱ ἀθθενωτι-
 κοὶ ἠναγκάσθησαν μετὰ τὴν μάχην ταύτην νὰ ὀ-
 πισθοχωρήσωσι, καὶ ν' ἀφῆσωσι τὸ σχέδιον τῆς
 κατὰ τῆς πρωτεύουσας τῶν δημοσπονδικῶν ἐπι-
 θέσεως. Ἐφονεύθησαν ἐν τῇ μάχῃ ταύτῃ τῆς
 Γετοσβούργης πεντακισμῦριοι περίπου ἄνδρες,
 30,000 ἀθθενωτικοὶ καὶ 20,000 ἐνωτικοί, ἐν οἷς
 πολλοὶ στρατηγοὶ καὶ ὑποστράτηγοι. Λέγεται δὲ
 ὅτι οἱ ἀθθενωτικοὶ ἐπεμψαν κατόπιν εἰς Οὐάσιγ-
 κτῶνα κήρυκας ἵνα ὑποβάλλωσι προτάσεις περὶ
 εἰρήνης, τὰς ἐξῆς α) ἀμνηστίαν, β) ἀκύρωσιν τῆς
 περὶ χειραφετήσεως τῶν δούλων προκηρῦξεως
 τοῦ προέδρου Λίγκολιν καὶ γ) ἐξασφάλισιν τῆς ἰ-
 διοκτεσίας καὶ τῶν δικαιωμάτων. Ἡ ἀπάντησις
 τοῦ προέδρου τῆς Ὁμοσπονδίας δὲν ἐδόθη εἰσέτι,
 εὐχόμεθα ὅμως ὅπως δοθῇ ἐν πέρας εἰς τὸν ἀδελ-
 κτόνον τούτον πόλεμον, ὅστις πολλὰς μυριάδας ἄν-
 δρῶν ἀπέστειλε προῶως εἰς τὸν τάφον, καὶ πολ-
 λὰς καταστροφὰς ἐπέφερεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα
 καὶ τὸ ἐμπόριον.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΟΥΤΣΟΣ.

Παρά τοὺς ὄχθας τοῦ Μέλπτος ἠνοιχθῆ
 ἐσχάτως ὁ τάφος ἐνθα ἐκλείσθη ὁ νεκρὸς τοῦ
 Ἑλλήνος ἀοιδοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Σούτσου. Ἐ-
 κεῖ εἰς τὴν καλλιγύναικα Σμύρνην, ὅπου ἦνοιξεν
 ἄλλοτε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰλίου, ἐκεῖ

ἐκλεισεν αὐτοὺς ὁ πατήρ τῆς νέας ἑλληνικῆς ποιήσεως. Ἐτάφη δὲ καὶ ἀπέθανεν ὡς τις φυγὰς καὶ ἀνέστιος ὁ ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους κατατρίψας τὸν βίον δόκιμον, ὁ μὲν τοσαῦτα ἀρμονικὰ ἔπη κοσμήσας τὸν νέον ἑλληνικὸν Περικλέα. Ἐκείνη ἐν Ἑλλάδι πολιτικὴ μεταβολὴ εὐρισκεν ἐτοιμὴν πῆν λύραν τοῦ Ἀλεξάνδρου, μόνη ἢ τελευταία εὔρε τὰς χορδὰς αὐτῆς χαλαράς, καὶ οὐδεὶς ἀπ' αὐτῶν τόνος ἐξῆλθεν, οὐδὲν ἠκούσθη ἦσμα! Ἀείποτε ὑπὸ διακκοῦς φλεγόμενος ἐνθουσιασμοῦ ὁ ποιητὴς οὗτος, ἀπάσας τὰς κυβερνήσεις καταπολέμησε μετ' ἴσης πικρίας καὶ ἐπιτυχίας ἐν ταῦτῳ. Καὶ πρῶτον ἐφόρει τὰ σατυρικά βέλη του κατὰ τῆς κυβερνήσεως τοῦ Καποδιστριαίου καὶ κατὰ τῆς μικρῆς διαρκείας διαδόχου τῆς. Μετὰ ταῦτα ἐξεκένωσε φαρέτραν ὅλην βελῶν κατὰ τῆς Βαβαροκρατείας, καὶ ἐχαιρέτησε τὸ Σύνταγμα μετ' ἀκρατήτου ἐνθουσιασμοῦ ἀκολούθως ἤρχισε νὰ θρηνηθῆ καὶ τὴν νέαν αὐτῆς ἀπάτην του, καὶ εἰς νέον πάλιν ἀγῶνα εἰσέρχεται, εἰς τὸν κατὰ τῆς βαβαρικῆς δυναστείας ἀγῶνα, εἰς ὃν καὶ πολλὰ ἔπαθε καὶ πολλὰ ὑπέφερε.

Ἄλλ' ἔφρασαν ἡ 11 Ὀκτωβρίου, ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἐστέφθησαν οἱ πολυτελεῖς αὐτοῦ ἀγῶνες, καὶ εὗρεν αὐτὸν ψυχρὸν καὶ ἀδιάφορον μετὰ ταῦτα ἤρχισε μάλιστα καὶ ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς πατρίδος του, καὶ περὶ τῶν καλῶν συνεπειῶν τῆς ἐπαναστάσεως. Τί ἐξῆται λοιπὸν ὁ εἰς τὴν γοῆν τοῦ πατριωτισμοῦ ἐμβάψας τὰ βέλη του βάρδος, ὁ ὡς ἄλλος Τάνταλος διψῶν τὴν ἐλευθερίαν καὶ οὐδέποτε κατορθώσας νὰ κορέσῃ τὴν δίψαν του ταύτην; Δὲν ἔχομεν ἐν ταῦθα σκοπὸν νὰ ἐξετάσωμεν ὡς πολιτικὸν ἄνδρα τὸν ποιητὴν Σούτσον, ἀλλ' ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἡ ἐλευθερία ἦν οἱ ποιηταὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ διώκουσιν, εἶναι θεότης, ἢν δυσκόλως δύνανται νὰ ἐγγίωσιν οὗτοι, ἀλλὰ καὶ ἂν ποτε τὸ κατορθώσωσιν, εὐρίσκοντες τότε τὸ πρᾶγμα κατώτερον τῶν προσδοκίων των, καταξάνονται καὶ ἀποσύρονται μεμψιμοιροῦντες ὅτι δι' ἓν τόσῳ ἀχάριστον πρᾶγμα ἔχυσαν ποταμούς στίχων καὶ ἑμοιοκαταληξιών! ἀλλ' εἰς τοῦτο τίς ἄλλος πταίει εἰμὴ ἢ πλάνος φαντασίων! Μὴ καὶ ὁ Γάλλος Βερνζέρος, ἀφοῦ καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον εἰργάσθη ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας, μὴ, λέγομεν, καὶ οὗτος ὅτε εἶδεν αὐτὴν ἀνακρηττομένην εἰς Παρισίους δὲν ἐδειλίασε, καὶ ἀπεσύρθη ἐντρομος ὅτε εἶδεν ἐνώπιον αὐτοῦ τὸ ἀστατον εἶδωλόν τῆς;

Μ' ὅλα ταῦτα οὐδεὶς δύναται ν' ἀρνηθῆ ὅτι ὁ

Ἀλέξανδρος Σούτσος ἐθερμαίνετο ὑπὸ ἀδόλου καὶ εἰλικρινοῦς ἐνθουσιασμοῦ ὁ πατριωτισμὸς αὐτοῦ, ἦν ἀπειρος, καὶ ὡς ἐκ τούτου μάλιστα ἢ παράφορὰ του κατήντα ἐνίοτε ὑπερβολικὴ, καὶ αἰ ἐπὶ τῶν πολιτικῶν πραγμάτων κρίσεις του δὲν ἦσαν ἀείποτε ἀλάνθαστοι. Ἐξῆσεν ὁμοῦς βίον πολιτικῶς ἄσπιλον, καὶ ἡ πενία ἐν ἣ ἐτελεύτησεν εἶναι ὁ κάλλιστος τῆς ἀρετῆς του πανηγυρικὸς.

Ὅπως δὴποτε καθῆκον ἡμέτερον εἶναι νὰ βίψωμεν ἤδη ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀληθῶς ἐθνικοῦ ποιητοῦ, ἐν δάκρυ, διότι κατὰ τὸν Ζακύνθιον Φόσκολον.

Sugli estinti

Non sorge fiore ove non sia d' umane
Lodi onorate e d' amoroso pianto.

ΣΤΡΑΤΕΛΛΑΣ

ἡ ἡ ἐκδίκησις

(διήγημα)

Ὁ Ἀλέξανδρος Στρατέλλας, περιώνυμος γενόμενος καὶ διὰ τὰς ῥομαντικὰς του περιπετείας καὶ διὰ τὴν μουσικὴν αὐτοῦ ἰκανότητα ἐγεννήθη ἐν Νεαπόλει περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος. Ἐπειδὴ δὲ εἶχεν ἀποκτήσει μεγάλην φήμην ἐν Βενετίᾳ, προσεκληθῆ ὑπὸ τινος Ἐνετοῦ ἵνα διδάξῃ τὴν μουσικὴν εἰς νέαν τινὰ ἐκ καλῆς οἰκογενείας ὀνόματι Ὀρτενσίαν, ἣτις παραπεισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἐνετοῦ τούτου, ἐγκατέλιπε τὴν πατρικὴν οἰκίαν καὶ συνέζη μετ' αὐτοῦ ἦτο δὲ νέα ὡραία, προικισμένη μὲ εὐφυίαν οὐχὶ τυχαίαν, καὶ εἶχεν αἰσθήματα κατὰ βάθος εὐγενῆ καὶ γενναῖα. Ἐρωσ μετ' οὐ πολὺ σφοδρὸς ἐγγεννήθη μετὰ τὸ διδασκάλου καὶ μαθητρίδας, ἀμφοτέρω δ' ἐπιθυμοῦντες νὰ εὐλογηθῆ ἡ ἐνωσίς των ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν νόμων, ἀπεφάσισαν νὰ φύγωσι μακρὰν τῆς Βενετίας· ἀλλ' ὁ ἀπατήσας αὐτὴν Ἐνετὸς ἄμα μαθὼν τὴν φυγὴν των ἐνεπλήσθη ὀργῆς καὶ ὠρκίσθη ὅτι μόνος ὁ θάνατος τῶν δύο φυγάδων θὰ κορέσῃ τὴν δίψαν τῆς ἐκδικήσεώς του. Ὄθεν ἐμίσθωσε δύο δολοφόνους ἐπὶ συμφωνίᾳ νὰ τοὺς καταδιώξωσι καὶ ὅπου ἀνεύρωσιν αὐτοὺς νὰ τοὺς φονεύσωσι.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν μετέβησαν εἰς Νεάπολιν, νομίσαντες ὅτι ἴσως ὁ Στρατέλλας ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίον γῆν· ἀλλ' ἐκεῖ μετὰ πολλὰς καὶ ἀνωφελεῖς ἀναζητήσεις ἐπληροφόρηθησαν ὅτι εὐ-

ρίσκονται εἰς Ρώμην. Ἐξήτησαν τότε συστατικὸν παρὰ τοῦ ἐντολέως τῶν πρὸς τὸν ἐκεῖ ἐνετὸν πρεσβυτῆν, ὅπως καταφύγωσιν εἰς τὴν πρεσβείαν ἄμα τῇ ἐκτελέσει τῆς μισθώσεως ἐντολῆς των. Τῆς συστάσεως δὲ ταύτης δοθείσης, μετέβησαν εἰς Ρώμην, ὅπου ἔμαθον ὅτι κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ὁ Στρατέλλας ἐμελλε νὰ μετασχη μουσικῆς τινος συμφωνίας ἐν τινὶ ἐκκλησίᾳ ἐκτελεσθησομένης. Ἀπεφάσισαν λοιπὸν νὰ ἐνεδρεύωσι καὶ νὰ τὸν φονεύσωσιν ἐξερχόμενον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους. Εἰσῆλθον ὅθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐν ᾧ ὁ Στρατέλλας ἐψάλλε τὸσον ὅμως τεχνικὸν καὶ παθητικὸν ἦτο τὸ ἄσμα του, ὥστε ἡ ψυχὴ τῶν δύο κακούργων ἐμακάχθη, καὶ συνησθάνθησαν ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ ἀφαιρέσωσι τὴν ζωὴν ἀνθρώπου, ὅστις διήγειρεν εἰς αὐτοὺς αἰσθήματα συμπαθῆ καὶ τρυφερὰ ὅλως ἄγνωστα ἕως τότε εἰς τὴν κακούργων καρδίαν των. Τὸν ἐπλησίασαν ἐξελθόντα, ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἐπιτεθῶσι κατ' αὐτοῦ, ὡμολόγησαν τὸ σχέδιόν των, καὶ τὸν παρεκίνησαν νὰ καταφύγῃ μετὰ τῆς Ὀρτενσίας εἰς ἀσφαλέστερον μέρος, διότι εἰς Ρώμην ἠδύνατο νὰ τοὺς φθάσῃ τάχιον ἢ βραδίον ἢ ἐκδίκησις τοῦ ἐχθροῦ των. Ὁ Στρατέλλας ἐπιδοκιμάσας τὴν συμβουλήν, κατέφυγεν εἰς Τουρίνον, οἱ δὲ δολοφόνου ἐπιστρέψαντες πρὸς τὸν ἄρχοντα Ἐνετὸν, ἐγνωστοποίησαν αὐτῷ ὅτι οἱ φυγάδες εὐρίσκονται εἰς Τουρίνον, ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ νόμοι ἦσαν ἐκεῖ λίαν αὐστηροὶ ἢ δὲ ἀστυνομία ἀγρυπνος καὶ ἐπομένως δὲν θὰ κατάρθουν νὰ διαφύγωσι μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐγκλήματος, ἀπεφάσισαν νὰ μὴ ἀναμιχθῶσι τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην.

Ὁ Ἐνετὸς ὁμοῦς ἐμμένων πάντοτε εἰς τὰς αἰμοχαρεῖς αὐτοῦ ἀποφάσεις ἐμίσθωσε δύο ἄλλους κακούργους, ἀφοσιωμένους, καθ' ὅλοκληρίαν εἰς αὐτὸν, καὶ τοὺς ἐξέπεστειλεν, ἐφοδιάσας αὐτοὺς μὲ συστατικὰ πρὸς τὸν ἐν Τουρίνῳ πρέσβυν τῆς Γαλλίας γράμματα, ἐν οἷς περυστῶντο ὡς ἔμποροι μεταβαίνοντες χάριν κερδοσκοπίας εἰς τὴν πόλιν ταύτην· οὗτοι δὲ φθάσαντες εἰς Τουρίνον καὶ ἐγχειρίσαντες τὰ γράμματα διέμενον ἐν τῇ πόλει κειροφυλακτοῦντες ἀρμοδίαν περίστασιν πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἐγκλήματος.

Ἡ τότε δὲ ἀντιβασίλισσα δούκισσα τῆς Σαβοΐας, μαθοῦσα τὴν ἱστορίαν τῶν δύο ἐραστῶν, καὶ βλέπουσα εἰς ὅσον κίνδυνον ἦσαν ἐκτεθειμένοι, τὴν μὲν Ὀρτενσίαν ἀπέστειλεν ἀσφαλῶς εἰς τι μοναστήριον, τὸν δὲ Στρατέλλαν προσέλαβεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς, παραχωρήσασα αὐτῷ καὶ κατοί-

κίαν ἐν τοῖς ἀνακτόροις αὐτῆς. Μετὰ τινὰ καιρὸν ὁ Στρατέλλας νομίσας ὅτι παρήλθον οἱ κατὰ τῆς ζωῆς αὐτοῦ κίνδυνοι, ἀπεφάσισε μίαν ἐσπέραν καὶ ἐξῆλθεν εἰς περίπατον κατὰ τὰ προάστια τοῦ Τουρίνου, ἀλλ' ἐν τῷ ἄμα οἱ δύο κακούργοι ἐπετέθησαν κατ' αὐτοῦ καὶ πληγώσαντες αὐτὸν διὰ τῶν ἐγχειριδίων των, κατέφυγον δρομαίως εἰς τὴν γαλλικὴν πρεσβείαν, ὡς εἰς ἱερὸν ἄσυλον. Ἄμα γνωστοποιηθείσης τῆς ἀποπέρας τοῦ φόνου, ἐκλείσθησαν αἱ πύλαι τῆς πόλεως κατὰ διαταγὴν τῆς δούκισσας, καὶ ἐζητήθησαν νὰ παραδοθῶσιν ὑπὸ τοῦ γάλλου πρέσβους οἱ κακούργοι, ἀλλ' ἐκεῖνος ἤρνήθη. Ἐν τούτοις αἱ πληγαὶ τοῦ Στρατέλλα δὲν ἦσαν θανατηφόροι, καὶ πρὸς ἀποφυγὴν σκανδάλων ἄφρασαν ἐλευθέραν τὴν ὁδὸν εἰς τοὺς κακούργους, οἵτινες καὶ ἐδραπέτευσαν. Ἄλλ' ὁ διώκτης τοῦ ἀτυχοῦς ζεύγους ἐπέμενε ἀκαμπτος, καὶ ἐπετήρει τὰ διαθήματα τῶν δύο ἐραστῶν διὰ κατασκόπων, τοὺς ὁποίους διατήρει ὑπομισθίους ἐν Τουρίνῳ. Ἔτος ἐν τούτοις παρήλθεν ἀπὸ τῆς ἐντελοῦς ἀναρρώσεως τοῦ Στρατέλλα, καὶ ἐπειδὴ οὐδεμία νέα ἀπόπειρα ἐγένετο κατ' αὐτοῦ ἤρχισε νὰ πιστεύῃ ὅτι δὲν διατρέχει πλέον κίνδυνον. Ἡ δὲ δούκισσα τῆς Σαβοΐας περὶ πολλοῦ ποιουμένη τὴν εὐτυχίαν τοῦ Στρατέλλα καὶ τῆς Ὀρτενσίας, ἐτέλεσε τοὺς γάμους των ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων, μέλλον δὲ εὐτυχῆς καὶ εἰρηνικὸν προσημεδίον εἰς τοὺς νέους συζύγους. Ἀλλ' ἄλλως ἢ εἰμαρμένη περὶ αὐτῶν ἀπεφάσισεν ὁ Στρατέλλας συγγράψας μελόδραμα, μετέβη εἰς Γενούην μετὰ τῆς συζύγου του, ὅπως εἰσάξῃ αὐτὸ εἰς τὸ ἐκεῖ θέατρον. Τοῦτο μαθὼν διὰ τῶν κατασκόπων τοῦ Ἐνετοῦ καὶ θεωρήσας τὴν εὐκαιρίαν ἀρμοδίαν, ὡς μὴ ὄντων ὑπὸ τὴν ἄμεσον προστασίαν τῆς δούκισσας τῶν θυμάτων του, ἀπέστειλεν ἄλλους δολοφόνους, οἵτινες εἰσελθόντες ἐξ ἐφόδου πρῶτον τινὰ εἰς τὸν κοιτῶνα τῶν συζύγων τοὺς ἐφόνευσαν ἐνῶ ἐκοιμῶντο δι' ἐγχειριδίων· καὶ οὕτω τοῦ ἀνθρωπομόρφου μὲν ἐκείνου θηρίου ἢ ἐκδίκησις ἐκορέσθη, τοιοῦτον δὲ ὀδυνηρὸν τέλος ἔλαβον δύο ἀτυχῆ πλάσματα, οὐδαμοῦ δυνήθησαν νὰ εὕρωσι γωνίαν γῆς, ἐνθα ν' ἀπολαύωσιν ἐν γαλήνῃ τοὺς καρπούς ἐντίμου μὲν ἀλλ' ὑπὸ ἀκαίσιους οἰωνοὺς ἀναφύεντος ἔρωτος.

ΕΒΡΑΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

○ ○ ○

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΡΑΒΒΙΝΟΥ ΜΑΙΡ.

Ὁ διάσημος ἑβραϊστὴς τοῦ νόμου, ὁ ραββίνος

Μαίρ, διήλθεν ἐν ὄλον Σάββατον διδάσκων τὸν λαὸν ἐν τῇ συναγωγῇ. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο οἱ δύο αὐτοῦ υἱοί, περιφήμου ὠριότητος καὶ πεπαιδευμένοι διδάσκαλοι, ἀπέθανον ἐν τῇ οἰκίᾳ του. Ἡ σύζυγός του τοὺς ἐναπέθεσεν ἐπὶ τῆς νυμφικῆς αὐτῆς κλίνης καὶ τοὺς ἐκάλυψε μὲ λευκὴν σινδόνα. Πρὸς τὸ ἑσπέρας ἐπκνήθηεν ὁ βραββίνος εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἐζήτησε τοὺς υἱούς του ὅπως τοὺς εὐχηθῆ.

— Ἰπῆγον εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου, ἀπεκρίθη ἡ σύζυγός του.

— Παρετήρησα πολλάκις, ἀλλὰ δὲν τοὺς εἶδον, εἶπεν ὁ βραββίνος.

Ἡ σύζυγός του Μαίρ ἔφερε τὸ φῶς καὶ τὸ ποτήριον πλήρες οἴνου· ὁ βραββίνος εὐλογεῖ τὸ φῶς, εὐλογεῖ τὸν οἶνον, καὶ φέρει τὸ ποτήριον εἰς τὰ χεῖλη του· «ποῦ εἶναι υἱοί μου, διὰ νὰ πῖωσιν ἐκ τοῦ εὐλογηθέντος ποτηρίου,» εἶπεν ἐκ νέου.

— Δὲν θὰ ἦναι μακρὰν, ἀπήντησεν ἡ σύζυγός του, ἐτοιμάσασα τὸ δεῖπνον.

Ἀφοῦ ὁ βραββίνος Μαίρ ἐτελείωσε τὸ δεῖπνον, καὶ ἔκαμε τὴν προσευχὴν του, λέγει πρὸς αὐτὸν ἡ γυνὴ του·

— Βραββίνε, ἐπίτρεψόν μοι νὰ σοὶ κάμω μίαν ἐρώτησιν.

— Λέγε, ἀγαπητῆ μοι ἀπήντησεν.

— Πρὸ τίνος καιροῦ εἰς τῶν γειτόνων μας μοὶ ἐνεπιστεύθη ἀδάμαντάς τινας, καὶ ἦδη μὲ τοὺς ζητεῖ, πρέπει νὰ τοὺς δώσω πρὸς αὐτόν;

— Πῶς μοὶ ἀπευθύνεις τοιαύτην ἐρώτησιν! ἀνέκραξεν ὁ βραββίνος, εἶναι ἀνάγκη νὰ σὲ διδάξω τοὺς κανόνας τῆς πλέον ἀπλουστάτης τιμιότητος; Ὅχι μόνον πρέπει νὰ ἀποδώσῃς τοὺς ἀδάμαντας, τοὺς ὁποίους σοὶ ἐνεπιστεύθη, ἀλλὰ πρέπει νὰ πράξῃς τοῦτο προθύμως καὶ ἄνευ δυσχερεσκειᾶς.

— Τοῦτο ἐφρόνουν καὶ ἐγὼ, ἀπήντησεν ἐκείνη· ἔπειτα ἀνοίξασα τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνός της, εἶπε·

— Βραββίνε, φίλος τις μᾶς ἐνεπιστεύθη τοὺς δύο τούτους ἀδάμαντας καὶ τοὺς ἐζήτησε.

Ταῦτα δὲ εἰπούσα ἐσήκωσε τὴν σινδόνα ἧτις ἐκάλυπτε τοὺς δύο υἱούς των.

«Τέκνα μου! τέκνα μου!» ἀνέκραξεν ὁ βραββίνος καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ στενάξῃ. Ἡ δὲ γυνὴ του ἀποστρέψασα τὴν κεφαλὴν της ἔκλυσε πικρῶς. Ἀκολούθως λαμβάνουσα τὴν χεῖρα τοῦ συζύγου της λέγει πρὸς αὐτόν·

— Βραββίνε, δὲν μοὶ εἶπας πρὸ μικροῦ ὅτι πρέπει ἄνευ δυσχερεσκειᾶς καὶ περιχαρῶς ν' ἀποδώσωμεν ὅ, ὅποιον μᾶς εἶχεν ἐμπιστευθῆ ἀγαθὸν ὁ γεί-

τονάς μας. Περιχαρῶς μὲν ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα— καὶ ἐκεῖνος ὅστις μᾶς εἶχεν ἐμπιστευθῆ αὐτὸ θὰ μᾶς συγχωρήσῃ—ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἄς πράξωμεν τοῦτο ἄνευ δυσχερεσκειᾶς. Ἄς εἴπωμεν μιᾶ φωνῇ. Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον, εὐλογητὸς ὁ δίδων καὶ ὁ ζητῶν.

— Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον, ἐπανέλαβεν ὁ βραββίνος, εὐλογητὸς ὁ δίδων καὶ ἀναζητῶν. Εὐλογητὸς καὶ διότι μοὶ ἔδωκε σέ. ὦ Κύριε πολυέσπλαγγε, ἄνευ τοῦ δώρου τούτου, ὑπερ ἡ μεγαλοδωρία σου μοὶ ἔδωκεν, ἄνευ τῆς εὐλογημένης ταύτης γυναίκος, ἤθελον ἰδεῖ ἐμαυτὸν μόνον ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἤθελον ἴσως ἔλθαι εἰς πειρασμὸν ν' ἀμφισβᾶλλω περὶ Σοῦ. Αὐτὴ μὲ τὴν μίαν χεῖρά της σφίγγει τὴν ἐδικήν μου, καὶ μὲ τὴν ἑτέραν μοὶ ἀνοίγει τὴν ἀγούσαν εἰς τὴν βασιλείαν σου θύραν, ὥστε βλέπω οὕτως σέ καὶ τοὺς υἱούς μου. Εὐλογημένη νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εὐλογητὸς σὺ ὁ πατήρ μου, ὁ βασιλεὺς μου, ὁ Κύριος τοῦ Παντός! Ἀμήν.

Μετὰ τινὰ καιρὸν ὁ βραββίνος Μαίρ καὶ ἡ σύζυγός του διερχόμενοι ἐκ τῆς Ἀφρικῆς ὅπως μεταβῶσιν εἰς τὴν Ἰσπανίαν, συνελήφθησαν ὑπὸ πειρατῶν, ἡ δὲ γυνὴ τοῦ Μαίρ, ἧτις ἦτον εἰσέτι πολὺ ὠραία, ἀν καὶ ἡ ἡλικία της ἦτο προκεχωρημένη, δὲν ἐσεβάσθη ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν πειρατῶν, ὡς ἐσεβάσθη ὁ Ἀθιμέλεχ ὁ Βασιλεὺς τῶν Γεράρων τὴν Ρεβέκκην καὶ σύζυγον τοῦ Ἰσαάκ. Τότε ἐκείνη ἀποταθεῖσα εἰς τὸν σύζυγόν της «Βραββίνε, τῷ εἶπεν, εἶναι συγκεχωρημένον εἰς μίαν γυναῖκα νὰ ἀποθάνῃ, ἵνα σώσῃ τὴν τιμὴν της;»

— Εἶναι συγκεχωρημένον, ἀπήντησεν ὁ βραββίνος, καλύψας τὸ πρόσωπόν του.

Ἀκούσασα τοῦτο ἐκείνη, ἐβυθίσθη εἰς τὴν θάλασσαν.

ΑΙΝΙΓΜΑ 41ον.

Ύψιλος συνήθως εἶμαι
καὶ ἀκίνητος ἐμμένω
κατὰ γῆς ποτὲ δὲν κείμαι
ἐκτὸς θταν ἀποθάνω.
Ἐν δὲ γράμμ' ἀν μεταβάλλῃς
πνοὴν πάραυτα μ' ἐμβάλλῃς
καὶ ἀντὶ τῆς ἀπαθείας
δείγμα γίνομαι φίλιας.

οη - μη γῆ ποῦ --- χαν μείνει στὴν ἔ --- οη - μη γῆ γῆ - νο - μέ --- νο ἀπ' ὁ - λί ---

οη - μη γῆ -- ποῦ χαν μείνει στὴν ἔ -- οη - μη γῆ γῆ - νο -- μέ -- νο ἀπ' ὁ -- λί

για ἀπ' --- ὁ - λί - για χορτά --- ρια γῆ - νο - μέ --- νο ἀπ' ὁ - λί --- για ἀπ' ---

για ἀπ' --- ὁ - λί - για χορτά --- ρια γῆ - νο - μέ --- νο ἀπ' ὁ - λί --- για ἀπ' ---

για ἀπ' --- ὁ - λί - για χορτά --- ρια γῆ - νο - μέ --- νο ἀπ' ὁ - λί --- για ἀπ' ---

